

JUAN MUÑOZ MARTÍN

**KULLANCS,
A KALÓZKAPITÁNY**

JUAN MUÑOZ MARTÍN
KULLANCS, A KALÓZKAPITÁNY
BÉNI BARÁT MEG A CSACSI

Aki ezt a könyvet úgy olvassa végig, hogy egyetlenegyszer sem neveti el magát - az beteg, és orvosi kezelésre szorul. Hiszen a spanyol gyermekirodalom legmókásabb könyvét tartjátok a kezetekben! A bolondos kalózok - csöppet sem igaz - kalandjain végre a magyar gyerekek is jókat derülhetnek! Kötetünknek van egy meglepetése is. Olvassátok el a szerző másik vidám kisregényét! A bugyuta Béni barát kacagtató kalandjait - nem lehet letenni!

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti
RÓNASZEGI MIKLÓS

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

JUAN MUÑOZ MARTÍN

**KULLANCS,
A KALÓZKAPITÁNY**

**BÉNI BARÁT
MEG A CSACSI**

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadások alapján készült:

Juan Muñoz Martín: El pirata Garrapata

Ediciones SM, Madrid, 1985

© *Juan Muñoz Martín, 1982*

Juan Muñoz Martín: Fray Perico y su borrico

Ediciones SM, Madrid, 1982

© *Juan Muñoz Martín, 1980*

Fordította

SÁNDOR EDITH

A fedél Kelemen István munkája

© Sándor Edith, 1989

Hungarian translation

Kullancs, a kalózkapitány

*Két fiamnak, Juanínnak és Joaquínnak,
és minden olyan gyerekeknek, aki kincsekről,
kalózokról és hercegnőkről álmodik...
mert ezek igenis léteznek.*

1.

Kullancs - A Zöld Varangy csapszék - Lord Gönc - A Csuka

Kullancs nagy hasú, zabolátlan ember volt. Jobb lába fából, bal keze helyén vaskampó. Az orra nagy és vöröseslila, mint a padlizsán, az arca himlőhelyes. Hiányzott az egyik füle, és fekete tapasz fedte az üvegszemét. Egyébként nem volt csúnya, éppen csak egész Londont rettegésben tartotta. Egy csatornában bújt meg nappal, és csak estéként jött elő, hogy végiglátogassa a kikötő kocsmáit, ahol nyüzsögtek a hozzá hasonló léhűtők. Többnyire a Zöld Varangy csapszékben iszogatót. Ennek hét ajtaja volt, hogy veszély esetén könnyebben lehessen kereket oldani.

Kullancs volt az egész kikötő legjobb kártyása. Sosem vesztett. De ha mégis előfordult; négy lövéssel végzett azzal, aki nyert. Rengeteg rumot meg pálinkát ivott, de mégsem részegedett le soha. Viszont megtörtént, hogy egy üveg szóda a földhöz vágta, vagyis a szódavízről becsípett.

A Zöld Varangy csapszék egy sötét sikátorban bújt meg. A szóban forgó éjjelen Kullancs négy gyanús külsejű alakkal játszott életre-halálra, és már egy egész zacskó pénzt elvesztett. Hirtelen felugrott, feldöntötte az asztalt, és visszakézből óriási pofont rajzolt az egyik játékos képére.

- Nesze, amiért hamisan játszol!

A játékos bicskát vett elő. Kullancs meg a pisztolyát. Először gondosan megtörölgette, aztán egyetlen lövéssel leterítette a gazembert.

- Meg vagyok ölve - mondta az, és kinyúlt.

Kullancs kivett egy kártyát a tetem cipőjéből, eltette pisztolyát, és nyugodtan visszaült a helyére. A kocsmáros zsákba dugta a hullát, és elvitte. Az emberek az asztaloknál folytatták az ivást, de közben halk megjegyzéseket tettek:

- Micsoda alak ez! Ezen a heten ez már a nyolcadik hullája!

- Semmiség.

- Miért?

- A múlt héten tizenhatot nyírt ki.

Ebben a pillanatban valaki berúgta az ajtót, egy jókora fekete kabát jelent meg benne, és gyorsan Kullancs mellé telepedett. A kabáton hatalmas sál volt és felette fekete nagy szélű kalap. Alul csak cipőket lehetett látni.

- Jó estét, Kullancs!

- Kicsoda maga? - kérdezte Kullancs.

- Egy ismeretlen.

- Aha. Akkor örvendek, hogy megismerhettem.

- Játszunk egy partit? - kérdezte a kabát.

- Ultit? Máriást? Svindlit?

- Svindlit.

- Aha. Kocsmáros, paklit ide!

A kocsmáros már hozta is a kártyacsomagot, a kis hordó rumot és a két poharat. Kullancs az asztalra helyezte a pisztolyát.

- Semmi öldöklés, tisztelt Kullancs.

Nagy sereg kíváncsi húzódott köréjük. Érdeklődéssel várták a következő halottat. A kocsmáros is előkészítette a zsákot.

Kullancs a levegőbe lőtt, mire az érdeklődők tömege kirohant az ajtón,

- Köszönöm - így a kabát.

- Szívesen.

- Tudja, ki vagyok?

- Tudom, Lord Gönc, a rablók meg a pandúrok főnöke.

- Honnan tudta?

- Látom az orrán!

- Mi van az orrommal?

- Hosszabb, mint egy böjti nap.

Lord Gönc hórihorgas volt, mint egy madárijesztő, és fülig göncökbe burkolózott. Végre levette kalapját, és ekkor napvilágra került félméteres orra és két picike szeme.

- Egek, de csúnya maga! - kiáltott fel Kullancs, - Hogy lehet ilyen borzasztóan csúf?

- Hogy a rablók megijedjenek tőlem.
- Hát én nem ijedek meg.
- Tudom. Maga nem is közönséges rabló. Maga egész London városának a legkriminálisabb és legvagányabb vagánya!

Füzetet, ceruzát vett elő, és faggatódni kezdett:

- Hát lássuk csak. Hány hullája van a maival együtt?
- Négyszáztizenöt.
- És hány sérült?
- Egy sem. Akit én megölök, az nem gyógyul ki belőle!
- Hány lopás?
- Háromszázhuszonhét.
- Mennyi pofon?
- Háromezer-nyolcszázkettő.
- Egyéb csekélységek?
- Adódnak. Egyszer például egy zsarut ülepen billentettem.
- Rendben van. Akkor összegezzük.

A nagykabátos elvégezte az összeadás nehéz műveletét, és felkiáltott:

- Négyezer-ötszáznegyvenhat!
- Csak négyezer-ötszáznegyvenöt. Nem kell túlozni... - szerénykedett Kullancs.
- Az a ráadás. Nyomja ide az ujjlenyomatát.

Kullancs borba mártotta a kezét, és egész tenyerével ráfeküdt a füzetlapra.

- Lábnyom is kell?
- Nem. Ennyi elég - felelte Lord Gönc, és hozzátett te: - Tudja, mit mondok magának?
- Nem tudom.

- Hát azt, hogy éppen ilyen embert keresek, mint amilyen maga. Ilyen vad, vérszomjas, agyafúrt, durva, mindenre kész, sánta, félszemű, himlőhelyes emberre van szükségem, akinek a keze helyén ilyen förtelmes kampó van.

- Hát izé... köszönöm. És minek kell magának ilyen magamfajta romlott szörnyeteg?

- Hogy kalózkapitányt csináljak magából.

- Aha. És melyik hajóra?

- A Csukára. Ott horgonyoz a kikötőben.

- De hisz annak már van kapitánya!

- Na és! Megöljük, és magáé lesz a poszt.

- Csakhogy én még életemben nem láttam hajót belülről!

- Az nem érdekes. A lényeg, hogy magának falába, vaskampója, üvegszeme van... Remek kalóz lesz!

- Aha. De én úszni sem tudok, és ráadásul szédülök!

- Nem érdekes. Tanuljon meg úszni a fürdőkádban.

- Nincs. És egyáltalán, hogyan kell egy hajót kormányozni?

- A kormányval.

- Azt sem tudom, mi az!

- Majd megtanulja. Hoztam egy csomó kézikönyvet. Hogyan hajózzunk viharban. Hogyan kerülhető el az összeütközés más hajókkal. Ugyanaz Ködben, Köd nélkül...

- És ha mégis összekoccanunk?

- Arra is van könyv: Hogyan foltozzunk hajót nyílt tengeren. Ugyanaz: Viharban, Vihar nélkül... Na, mit szól hozzá?

- Rendben, De mi hasznom lesz nekem ebből?

- A zsákmányunk 5 százaléka.

- Egek! Csak nem akar maga is ott lenni?

- Én leszek a másodtiszt.

- Az micsoda?

- Fogalmam sincs, de majd belejövünk.

- Szakács is kell. Azt honnan veszünk?

- Lopunk egyet.

- És matrózokat?

- Szintén.

- Aha. Mikor kezdjük?

- Holnap. Találkozunk a kínai kocsmájában.

- Mikor?

- Pont éjfélkor.

2.

A mafla Fókapofa - Szakácsvadászat - A fazékban főtt zászló

Lord Gönc köddé vált, és Kullancs mélységes aggodalmaival együtt hazament a csatornájába. Már várta a barátja, egy alacsony, köpcös, orr nélküli emberke, akinek éppen olyan volt a bajusza meg a kifejezéstelen arca, mint amilyen a fókáknak van.

- Szervusz, Fókapofa.

- Jó estét! Na, milyen halott voltam ma a kocsmában?

- Nem voltál éppen rossz, de még a lövés előtt elvágódtál.

- Hát... ez igaz...

- De mondd csak, hányszor öltelek már meg téged?

- Négy százszor. És igazán egyre jobban csinálom!

- Igen-igen. De tudod, milyen nagy problémám van? - Nem. Miféle problémád van?

- Mindenki azt hiszi, hogy vérszomjas bűnöző vagyok! A rendőrfőnök most kalóznak akar megtenni.

- Hú de izgalmas!

- Ördögöt! Hiszen én sem ölni, sem rabolni nem tudok. És ami ennél is rosszabb, úszni sem tudok, és hajót sem láttam belülről még soha...

A két jómadár végül is aludni tért, miközben rengeteg rendőr rohangászott a csatorna felett, és rengeteg rágcsáló rágcsálta őket a takaró alatt.

Másnap a kínai kocsmájába mentek. Éjjel 12 óra volt. Lord Gönc Kullancs mellé lépett.

- Jó estét! Ez meg kicsoda?

- Fókapofa. Megbízható.

- Hányat nyírt már ki?

- Száznolcvan- valamennyit.

- Nem rossz. Van szerencsém, Fókapofa úr.

- Részemről a szerencse, mylord.

- Szóval először is szakácsot kell szereznünk.

- Remek ötlet. Az evés mindig a legfontosabb.

- Maguk is szeretik a kínai ételeket?

- Le sem tudom nyelni.

- Miért nem?

- A pálcikák túl kemények.

- Ez már a maga baja! Gyerünk be a kocsmába.

Bementek. Odabent majdnem teljesen sötét volt. Egy hosszú copfos és bő kimonós kínai éppen rizses húst készített a konyhában.

- Mit óhajtanak az utak?

- Tücsköt-bogalat - csúfolódott Fókapofa, és udvariatlanul kupán vágta a sodrófával.

- Mamám, micsoda ledolongolást kaptam - sóhajtott a kínai, miközben lassan a földre rogyott.

Kullancs zsákba gyömöszölte és a vállára dobta. Az éjszaka feneketlen sötétjét kihasználva, a Zöld Varangy csapszék pincéjébe vitte. Utána Gönc főnök így szólt:

- Menjünk most a hajóért.

- Hol van?

- A kikötő végében.

A három árny a nyugodt, csendes éjszakában a hajóig lopakodott. A sötétség ellenére is látni lehetett a kb. 450 tonnás, háromárbcos hajót, amely valami sérülés miatt vesztegelt ott, bevont vitorláival. A brit felség lobogója lengett rajta, és alaposan fel volt fegyverezve. Három ágyú az orrán, kettő a farán, jobbról is, balról is hét-hét, és ezek mindegyike 10-12 fontos golyókat tudott 5 mérföldnyire is ellőni. A hajó egyik oldaláról kötélhágcsó lógott.

- Hogy megyünk fel? - kérdezte Kullancs.

- Azon a hágcsón, ott - így Gönc.

- És ha eltöröm az orromat?

- Kölcsönzöm az enyémet! - türelmetlenkedett Lord Gönc.

Kullancs megindult felfelé, de amikor a hágcsó közepénél tartott éppen, az elszakadt, és ő visszaesett a földre.

- Nyavalyás hágcsói Majd én kőlépcsőt tétetek ide, ha kapitány leszek!

- És most hogy megyünk fel? - kérdezte Fókapofa.

- A horgonyláncon.

- Az nem szakad le?

- Nem hiszem.

Hangtalanul kúsztak a láncon a fedélzetig, de amikor felértek, Fókapofa megcsúszott, és nagy

csobbanással a tengerbe esett.

- Segítséééé! Megfulladok!!

- Hallgass, te örült! Kapaszkodj a horgonyláncba, és ne ordíts!

Fókapofa ismét mászni kezdett a láncba csimpaszkodva.

A hajó orrán keresztül végre mindhárman bejutottak a fedélzetre. Koromsötétben osontak át a parancsnoki hídon. Halvány fény szűrődött ki a fedélköz mélyéből. Ott volt a kapitány kabinja. De hirtelen tompa, kísérteties zajt hallottak, mintha valaki lábujjhegyen jönne sebesen felfelé. A három hős visszatartotta a lélegzetét. Egyszerre csak éles karmok mélyedtek Fókapofa torkába, aki hátrazuhan, és megbicsakló hangon sikoltozott:

- Sicc! Sicc! Átkozott macskája!

Mikor végre magukhoz tértek az ijedségtől, lementek a lépcsőkön, és bekukkantottak az egyik kivilágított ablakon. Két embert láttak egy térkép fölél hajolva.

- Kik ezek? - kérdezte Kullancs.

- Morc kapitány meg a segéd tisztje.

Erre szép lassan kinyitották az ajtót, lábujjhegyen a két tengerészhez osontak, és egy szempillantás alatt bedugták őket egy-egy zsákba.

- Megöljük őket? - érdeklődött Gönc.

- Minek? Eltesszük őket inkább "konzerv"-nek.

Kullancs a biztonság kedvéért mindkettőt fejbe kólintotta a konyhai sodrófával, majd becsukták őket az éléskamrába. A hajó javítása már befejeződött, de az élelmiszerraktárak még üresek voltak. Kullancsék fenekestül felforgatták az egész hajót, de egy lelket sem találtak benne. A legénység nagy része időközben más hajókra szegődött, olyanokra, amelyek Franciaország ellen mentek harcolni. Sokan még szabadságukat töltötték a városban a javítás ideje alatt.

Gönc vezetésével visszamentek a kabinba, végigkutaták a szekrényeket, míg végre megtalálták a hajónaplót. Az indulás ideje két nap múlva, déli 12 órára volt kitűzve. Addig sürgősen embereket kellett keresniük a legénység kiegészítésére, és meg kellett tölteni az éléskamrákat is.

- Most elsősorban egy kalózzászlót kell szereznünk! - jelentette ki Fókapofa a kapitány ládáiban kutatva.

- Itt csak törülközők meg zoknik vannak.

- Nincs valami lepedő? - kérdezte Kullancs.

- De igen. Van itt egy.

- Remek! Befestjük feketére.

- Mivel?

- Tussal.

Kerestek tust, de persze nem találtak.

- Hozzál a konyhából egy láda suvikszot - mondta Gönc.

Fókapofa kutatott-matatott a konyhában, de nem talált mást, mint port, egy fújtatót meg egy nagy csomag pirospaprikát.

- Ne fessük be pirospaprikával?

- Szó sem lehet róla! Fekete zászló kell.

- Van egy ötletem! - kiáltott fel Fókapofa.

- Micsoda?

- Tintahalat kell halászni!

- Mi a csudának?

- Fekete a tintája, az lesz a festék.

- Milyen igazad van! Remek ötlet!

Fókapofa a fedélzetre rohant, keresett egy horgászsinórt, bagót tett rá csaléteknek, és a tengerbe hajította.

- Már itt is van a tintahal!

- De hisz ez egy közönséges durbincs! Dobod vissza rögtön! - mérgelődött Lord Gönc.

Végül is nagy nehézségek árán Kullancs mégis fogott egy gyönyörű tintahalat. Sokáig főzték, és utána beletették a lepedőt az illatos főzetbe. A lepedő feketébb lett a fekete szénnél, de iszonyúan bűzös volt.

- Már csak egy csontvázat kell a közepére festeni.

- Elég lesz egy koponya - helyesbített Gönc.

- És mivel festjük rá?

- Krétával.

Az anyag közepére egy szörnyen csúf halálfejet festettek, borzasztó hosszú fogakkal és keresztbe tett sípcsonthokkal.

- Bajuszt is festünk rá? - lelkesedett Fókapofa.

- Nem is rossz ötlet - helyeselt Gönc.
- Mikor kész lett, kissé elgyönyörködtek benne, aztán ládába tették, és visszamentek a városba.
- Menjünk matrózokat vadászni - mondta Kullancs.
- Lord Gönc nagyot fújt a sípjába, mire azonnal 5-6 rendőr rohant hozzá a futástól lihegve.
- Parancsára, Lord Gönc.
- Gyertek velem!
- A Zöld Varangy csapszékbe mentek, amely dugig volt bort vedelő hangoskodókkal.

3.

Mindenki zsákba jut - Aszpirin olajban - Hamis bankjegyek - Mag tengernagy - A szépséges Floripondia

Gönc odament egy bávatag emberhez, kinyitotta előtte a zsákot, és megkérdezte:

- Láttad, mi van a zsákban?
- Nem.

A szerencsétlen beledugta az orrát, mire Kullancs egyetlen taszítással belökte. Több mint egy tucat elővigyázatlan egyént zsákmányoltak ezzel az egyszerű módszerrel. Gönc rendőrei nem győzték őket a hajóra cipelni.

- Zárjátok be mindet a hajófenékbe!
- Gyerünk a többiért! - lelkesedett Kullancs.

Az egyik sarkon lompos ember cigarettázott. Főkapofa megszólította:

- Adok tíz fillért, ha fejjel nekimesz a falnak.
- Mi az nekem! - legyintett a lompos, és fejjel nekiment a falnak. Elájult.
- Zsákba vele! Gyerünk a többiért! - kiáltott Kullancs, akit elkapott a játékszenvedély.
- Egyetlen éjszaka negyven embert szedtek így össze.
- Kell még egy orvos - mondta Gönc.
- Menjünk Géz doktorért!

Géz doktor London tornya mellett lakott egy viskóban. Már pizsamában volt, és éppen ágyba akart bújni, amikor olyan hatalmas dörömbölés támadt, hogy egy csomó flaska a földre pottyant.

- Mit akarnak itt ilyenkor? - kiabált kapunyitás közben.
- Fél kiló aszpirin olajban.
- Csak ecetben van.
- Úgy is jó! Ez a magáé! - kiáltotta Kullancs, és fejbe vágta a sodrófával.
- Zsákba vele!

Az orvosságokat, a szekrényeket, az ágyat, de még az éjjeliszekrényt is kocsira rakták.

- A mosdót is vigyük?
- Nem kell. A tengeren nem kell mosdani.

Útközben egy embert fedeztek fel az egyik terecskén, aki az eget szemlélte messzelátón át, és csüggedten ingatta a fejét. Kullancs hozzálépett, és udvariasan megkérdezte:

- Mi a baj, uram?
- Hogy semmit sem látni a ködtől.
- Csillagokat szeretné látni?
- Ó, de mennyire!
- Akkor tessék!

Akkorát sózott rá a sodrófával, hogy a szerencsétlen nemcsak a csillagokat, de az üstökösöket meg a műholdakat is egyszerre látta. Aztán felpakolták egy kocsira messzelátóval, mindenestül.

- Van már őrszemünk!

Másnap Gönc élelmiszer-beszerzésre indult. Két emberrel bement egy üzletbe. Elővett egy csomó hamis bankjegyet, és hanyagul szólt:

- Kérem az egész üzletet becsomagolni!

A jó ember telerakott húsz ládát kolbásszal, sonkával, lencsével, szardíniásdobozokkal és még ezerféle földi jóval. Üres maradt az üzlete.

- A mérleget is parancsolja, uram? - kérdezte a boltos.
- Igen. És legyen szíves a pultot is hozzátenni.

Ugyanez történt a zöldségesnél is.

- Szükségem van krumplira. Legalább három évig tartson - mondta Kullancs.

A zöldséges készségesen megtöltötte a hajófenéket, és kapott érte egy zsák hamis bankjegyet. Közben a kikötőben nagy sürgés-forgás támadt. A hatalmas hajók ki- meg berakodtak. A rakpart tele volt narancssal, banánnal, csirkével...

- Szerezzük be, ami beszerezhető! - mondta Kullancs. Több se kellett, megkopasztották a kikötőt. A munkások nem győzték a Csukára fuvarozni a rengeteg elemőzsiát. Olykor-olykor Kullancs egy-egy

zsák pénzt hajított nekik, hogy növelje a munkakedvüket. Hamispénz-nyomdát rendeztek be a hajó fenekén, úgyhogy egy teljes szoba zsúfolásig megtelt hamis bankjegyekkel.

Délután megérkeztek a szabadságon lévő matrózok.

- Hol van Morc kapitány? - kérdezték.

- Kórházban, szegény.

- Mi van vele?

- Skarlátja van.

- És ki lesz a kapitányunk?

- Én - felelte Kullancs.

- Hú de rémes pofa... - suttozták egymásnak.

- Igyatok! Igyatok az egészségemre! - így Kullancs. A matrózok engedelmesen megittak néhány hordó rumot, amitől félóra múlva már szépek találták Kullancsot!

Estére indulásra készen állt a hajó. A raktárak, tárolóhelyek dugig voltak élelmiszerrel meg lőszerrel. Három évre is elegendő készlet volt mindenből.

- Hiányzik még valami? - kérdezte Kullancs.

- Igen. Egy kovács meg egy asztalos.

Fókapofa megint nekivágott a kikötőnek, hogy megszerezze őket. Éjfélkor visszhangzott minden az ordítóasztól, így lehetett tudni, hogy a vadászatnak sikere volt. Aztán felhúztak két zsákot az emelőcsigával. Az egyikből az asztalosok egyik remek példánya került elő, nagy fűrészszel a kezében, a másikkól meg egy jókora kovács kászálódott ki, üllöstül, kalapácsostul.

Virradatkor Kullancs, Gönc meg Fókapofa bevizezték az egyik ujjukat, ez volt a mosakodás. Utána Kullancs elbődült:

- Mister Spulni, hozzám!

Ott termett a szabó a centijével meg az ollójával..

- Hozd ide azonnal a fogoly tiszték egyenruháit!

- De uram, hisz rajtuk van...

- Vegyék le!

Tüstént hozta a szabó a három egyenruhát. - Azonnal alakítsd át a méreteinkre!

- Nincs rá idő, kérem szépen.

- Ha nincsenek készen egy perc alatt, a saját ollóddal vágom le az orrodát! - üvöltött Kullancs.

Félóra alatt elkészültek. A három jómadár rögvest díszbe vágta magát, és állig felfegyverkezett.

- Zárjuk be a fegyverraktárát - javasolta Fókapofa. Gönc öt rendőrének a kíséretében lementek a hajófenékbe.

- Bontsátok ki a zsákokat! - parancsolta Gönc.

A kocsmában összefogdosott emberek kissé összelapítva kerültek elő a zsákokból.

- Sorakozó a fedélzeten! - harsogta Gönc.

A régi matrózok azonnal sorba álltak, pedig még félig részegek voltak. Az újak viszont előbb körberugdosták a falakat, A kínai sírni kezdett:

- Én haza akalok menniiii!

Géz doktor a táskájával jelent meg. Udvariasan meghajolt, és levette a kalapját.

- Hát akkor én búcsúzom is. A viszontlátásra! Dohányért kell mennem.

Fókapofa egyszerűen megmarkolta a karját, és a helyére rakta.

- Öltözzetek be matrózoknak! - intézkedett.

Gönc osztogatni kezdte a csíkos trikókat meg a sapkákat.

- És a cipők? - érdeklődött doktor Géz.

- Nincsenek.

Kullancs felállt egy hordóra, és kiabálni kezdett:

- Matrózok! Én vagyok a kapitányotok!

- Hurrá! - kiáltották.

- Megesküsztek rá, hogy engedelmeskedni fogtok?

- Mindhalálig!

- Aki el akar menni, most még elmehet!

A matrózok azonnal jobbra át-ot csináltak, és a lépcsőkhöz rohantak. Fókapofa azonban előrántotta a pisztolyát, és nagyot üvöltött:

- Mindenki a helyére, vagy szitává lövöm az egész bandát!!

Ezek után Kullancs könnyes szemmel mondott köszönetet, amiért saját akaratukból a hajón maradtak. Bemutatta Fókapofát, a segédtisztjét, meg Lord Göncöt, a másodtisztjét.

- És most munkára!

Az egyik csoport matróz vizesvödörrel esett neki a hajónak, a másik meg súrolókefével. Voltak, akik a kötélzetet feszítették ki, és voltak, akik a horgonyláncot fényesítették. Délre indulásra készen

állt a hajó. Kullancs bezárkózott a kabinjába, és idegesen tanulmányozni kezdte az egyik vastag kézikönyvet, hogy rájöjjön a hajóindítás csínjára-bínjára. A kikötőben egyre nőtt az élénkség. A népség kíváncsian tömörült a hajó elé, hogy mindenki szemtanúja lehessen az indulásnak. Dél előtt 11-kor több rezesbanda reszkettette meg a levegőt, és többszörös ágyúördögés produkált díszlövést.

- Egek! Ez meg micsoda? - ijedt meg Kullancs.

- Látogatónk érkezik - sápadozott Gönc, miközben távcsövén át szemlélte, ahogy egy díszes csoport lohol a tömegben keresztül a hajó felé.

- Kik jönnek?

- Húha! Maga Maga tengernagy!

- Mi a csudának jön ide?

- Díszszemlére, mielőtt elindulunk.

- Én visszamegyek a falumba... - nyögte Kullancs.

- Már késő. Itt vannak.

És már ott is voltak. Díszes hintók álltak meg a hajóval szemben, és sorban szálldostak le róluk az aranyozott, paszományos egyenruhába öltözött hajóosztiztek, fejükön hatalmas, tollas kalapokkal. Élűkön maga a tengernagy.

- Fejest ugrom a vízbe! - jajongott Kullancs.

- Eszedbe ne jusson!

- Miért?

- Mert nem tudsz úszni.

- Azám! De akkor mit lehet csinálni?

- Meglépni a hajóval, még mielőtt feljőnnének.

- De már feljöttek!

- Akkor sorakozóóó!

- Sorakozóóó! - ordította Gönc, és szempillantás alatt magára kapta a cipőit meg a kardját.

A matrózok sorba álltak a fedélzeten, a zenekar meg eljátszotta síppal-dobbal a Csuka-indulót.

A tengernagy sűrű zihálás közben ért fel a fedélzetre. Alacsony, rövidlátó emberke volt, aki vastag üvegen keresztül nézte a világot.

Kullancs merev lett, mint egy árboc, és katonásan harsogta:

- Parancsára, tengernagy úr!

Mag tengernagy tetőtől talpig végigbámulta, és mivel borzasztóan rövidlátó volt, azt hitte, Morc kapitány áll előtte.

- Te jó ég! Mekkora nőtt maga, kedves Morcom, mióta nem láttam!

- Muskátliteát iszom mindennap - finomkodott Kullancs.

A tengernagy még egyszer rábámult, aztán körbejárta a hajót a tisztjei kíséretében. Mivel annyit sem látott, mint egy vakondok, nekiment az ajtónak, mert azt hitte, nyitva van. Amikor meg a főárboc mellett ment el, melegen átölelte, abban a hiszemben, hogy egy régi barátja.

- Szervusz, Balambér! Hát te hogy kerülsz ide?

- Ez nem Balambér, uram. Ez a főárboc.

- Nicsak, nicsak! Hogy én mennyire szórakozott vagyok!

Később az éléskamrát látogatták meg. Kinyitotta az ajtaját, és a monokliján át bekukkantott.

- Az ördögbe! Micsoda népség van itt!

- Tisztelem, uram. Ez nem népség. Ezek a krumpliszások.

- Nicsak. És valóban...

A kínai, aki megkötözve feküdt az egyik sarokban, ekkor hirtelen visítani kezdett:

- Segítség! Segítség, kélem szépen!

- Ki kiabál?

- A papagáj, uram.

- Az ördögbe! Hiszen ez kínaiul beszél!

- Pekingi papagáj, uram.

Mag tengernagy elégedetten mászott vissza a fedélzetre. Ebben a percben hétlovas hintó állt meg a hajólépcső előtt, és egy gyönyörű fiatal lány szállt le róla, aranykalászhajjal és olyan édes zöld szemekkel, mint a sós vizű tenger. Magas, száraz, negyvenes hölgy kísérette. A lakájok hozták a ládákat utánuk. De nem egyet ám, nem is kettőt!

Egyre csak hozták a hintókról a rengeteg csomagot, szatyrot... és serényen cipelték fel a hajóra. A leányzó keccsel szökdelt fel a lépcsőkön. A tengernagy apró léptekkel sietett eléje, és gyengéden megcsókolta. Aztán Kullancshoz fordult.

- Morc kapitány; bemutatog a lánykámat: Floripondia kisasszonyt.

- Hódolatom, mylady. Boldog vagyok, hogy megismerhettem - hebegte Kullancs.

A kisasszony kis pukedlit csinálva kérdezte:

- Kegyed Morc kapitány?
- Igen, Miss Floripondia.
- Nem is tudtam, hogy kegyed ennyire csúnya.
- Én meg azt, hogy kegyed ennyire szép - felelte Kullancs fülig pirulva.

Fókapofából kirobant a nevetés, mire Kullancs akkora pofont kent le neki hirtelen, hogy a földre esett.

- Mélységes hódolatom, kisasszony! - mondta Fókapofa a földön.
- És kegyed kicsoda? - kérdezte Miss Floripondia.
- Fókapofa vagyok.
- Illik kegyedhez ez a név, valóban olyan, mint egy fóka.
- Önhöz is illik a neve, miss, mert valóban olyan, mint egy virágszál - udvariaskodott Kullancs.
- Hagyjátok már az enyelgést, indulnunk kell! - idegeskedett Gönc.

A tengernagy könnyes szemmel ölelte át a lányát, és a kapitányhoz fordult.

- Morc kapitány, önre bízom a lányomat! A vőlegényét meggy meglátogatni, aki Jamaica szigetén van.
- Aha. És az merre esik?
- Hogy lehet ezt nem tudni? Nahát!
- Valóban borzasztó! Tehát, merre is van?
- Hát..., szóval... amikor kifelé megyünk, először Jobbra, aztán balra, aztán...

Aztán a tengernagy még megölelgette, megcsókolgatta a lányát vagy kétszázszor, és a magas, száraz nőnek meg ezerszer a lelkére kötötte:

- Nagyon vigyázzon a kis bogaramra, Miss Laurenciana!
- Legyen nyugodt, tengernagy úr, nagyon vigyázzok. A zenekar még egyszer elbőmbölte a Csuka-indulót, és a tengernagy elindult. Kereste a lépcsőt, de rossz irányba ment, és fejével a tengerbe esett.

4.

Sudár- meg farvitorlák - Fékezés - Porhintés - Közlekedjünk a bal oldali sávon! - Pirospaprika nagyban - Szardíniák felkelése

Az indulás ideje 12 órára volt kitűzve, de most még csak fél 12 volt. Egyszerre csak nagy ordítás támadt a rakparton. A kereskedők voltak, akik csak most jöttek rá, hogy a Csuka kapitánya hamis pénzzel fizetett. Visítva tolongtak felfelé a hajó lépcsőjén, de Kullancs sorban a vízbe lökdöste őket.

- Horgonyt felhúzni! - kiabálta a matrózoknak.

A horgony nagy robajjal vonszolódott felfelé. Kullancs rohant a Hogyan vezessünk hajót c. kézikönyvért, és az első oldalon felnyitotta:

- Vitorlákat begyűjtani!... Dehogyan: vitorlákat bevonni!

- Micsodaaa?

- Nem. Vitorlákat kibontani!

- Miben maradunk?

- Sudárvitorlákat fel!

- Sudárvitorlákat le! - ismételte Fókapofa.

- Kormányos, négy fok jobbra! - üvöltött Kullancs.

- Kormányos, négy fok balra! - kiabált Fókapofa.

- Farvitorlákat kibontani!

- Farvitorlát bevonni! - ismételte Fókapofa, mert sosem figyelt a parancs végére.

- Szegény farvitorlák! - sajnálkoztak a jobbról balra rohangászó matrózok a rengeteg összevissza parancstól kimerülve.

A szél kedvező volt, de a hajó mégsem indult.

- Miért nem megy ez a hajó? - ordított Kullancs.

- Talán, mert még nem oldottuk el a hajókötelet.

- Egek! Ezt egészen elfelejtettem. Hajóköteletet kioldani!

- Nem lehet! Nagyon feszesek.

- Vágjátok el késsel! Hívjátok a szakácsot!

Jött Mo Csing futva, éles kés a kezében. Nagyon nehezen, de sikerült a hajóköteletét szétnyiszálnia. Az utolsó kötél hirtelen szakadt el, aminek következtében a Csuka, mint egy nyíl, repült egy közepben horgonyzó hadihajó, egy sóner felé. A matrózai szerencsére időben vízbe vetették magukat. Csak a kapitány maradt a fedélzeten, mert elszédült az ijedtségtől. Kullancs betakarta a szemét, és úgy ordította:

- Fékezz! Fékezz!

A matrózok azonnal leengedték a hátsó horgonyt. A Csuka nagyot rándult, és egy hirtelen fordulatot, hajszálnyira húzott el a sóner mellett.

- Hurrááá! - lelkesedett a tömeg a kikötőben, zsebkendőket lengetve.

A tengernagy feszült figyelemmel kísért minden mozdulatot a távcsövén keresztül, és el volt ragadtatva ettől a csodálatos manőverezéstől, Kullancs hanyatt vágódott, aztán feltápászkodott, és a hajóhadról nagyot kiáltott,

- Kormányos, 400 fok jobbra!

- Nem lehet, uram - felelte a kormányos - Annyi nincs is!

- Hát vegyél le úgy fél tucatot belőle.

A hajó teljes fordulatot írt le, és elkezdett pörögni, mint egy bűgőcsiga. Egy pár vigyázatlanabb matróz süvítve repült fel a levegőbe, mintha csak kilőtték volna őket.

Mo Csing dühösen rohant a fedélzetre.

- Kullancs ül, elég mál a pölgésből! - kiabálta.

- Most meg mi a baj?!

- Mál minden tányél eltölt!

Kullancs parancsot adott erre, hogy megint horgonyozzanak le, mire a hajó hirtelen megállt, de mindjárt pörögni is kezdett ismét, bár most az ellenkező irányba. Kullancs ekkor elbődült, hogy rögzítsek le a kormányt, így végre mozdulatlan maradt a hajó. A matrózok a korlátokon kihajolva próbálták a gyomruk háborgásán könnyíteni. A kapitány elrendelte, hogy a búcsúlövésekhez töltsék meg az ágyúkat.

- Golyókkal?

- Naná, marcipánnal!

A tüzérek megtöltötték az ágyúkat, és előkészítették a kanócokat.

A golyók átrepülték a vizet. Az emberek rémülten húzták be a nyakukat. Az egyik golyó a Zöld Varangy csapszékét találta, magával rántva a kéményt. Egy másik a tengernagy házába csapott az ablakon át, ott az ágy alá esett, és eltörte a bilit. Egy harmadik a kikötő erődjébe vágódott egy generális orrát súrolva. A kikötő hajói nagy szirénázást csaptak a búcsú jeléül. Kullancs meg Főkapofa felmászta a legmagasabb árbocra, és zsebkendőiket lengetve intettek búcsút.

- Jól van! Elég a butáskodásból! - mérgeskedett Lord Gönc. - Húzzuk fel már a kalózlövegöt!

Elővették a zászlót a ládából, felvették a kalózlöttyöket, amiket Spulni varrt nekik, és felmentek a hajóhídra. A matrózoknak égnek állt a hajuk, és csipkedni kezdték magukat is meg egymást is, mert azt hitték, hogy álmodnak, még hozzá rosszat. Kullancs parancsot adott ugyanis a fekete zászló felhúzására, és közben rázendítettek az új indulójukra, amit Főkapofa ez alkalomból szerzett:

*Noha erre semmi ok,
mi vagyunk a kalózok!
Zok, zok, zok!
Nem kalóz a kalóz, ha jó!
Otthonunk a kalózhajó!
A víz hátán is megélünk,
és senkivel sem cserélünk!
Lünk, lünk, lünk!*

A tengernagy fehér lett, mikor meglátta a fekete zászlót és rajta a halálfejet. Tehát kalózok voltak, és ő rájuk bízta a leányát! A kikötő összes hajója üldözőbe vette a Csukát, de nem mertek tüzet nyitni, mert rajta volt Mag tengernagy lánya, a jobb sorsra érdemes Floripondia. Kullancs majd megszakadt a nevetéstől. Kiadta a parancsot, hogy lőjenek az üldöző hajókra.

- Lőporral töltsük meg az ágyúkat?

- Nem! Hintőporral! - felelte mérgében Kullancs.

Dörrenés! - és a tengernagy hajója szép fehér lett.

- Köszönöm! - kiabálta Mag tengernagy.

- Szívesen! - felelte Kullancs.

A Csuka a tenger felé úszott a Temzén. Tele volt vitorlával, a világ leggyorsabb hajója volt. Kullancs a hajó farán állt, kiöltötte a nyelvét Mag felé, és átkiabált neki:

- Úgy kellett, úgy kellett! Káposztába hús kellett! Fogjál meg! Fogjál meg!

Kihozatta a tömlőcből Morc kapitányt meg a segéd tisztjét, bocsánatot kért tőlük a kellemetlenségeikért, és megoldotta kötelékeiket. Teát meg lekváros kenyeret reggelizett velük, utána felmentek a fedélzetre, ahol nagy szeretettel és tisztelettel megölelte. Aztán vízbe lökte őket. Utánuk dobta a kofferjeiket.

- Jó utat, kedves barátaim! - kiabálta búcsúzóul.

Mag tengernagy vette fel őket a hajójára, mialatt a Csuka teljes erőbedobással igyekezett az 50 km-re lévő tengert elérni. Kullancs a jobb oldalon haladt, ami Angliában tiltva van. A London felé haladó hajóknak ki kellett őket kerülni, ha nem akartak nekik menni.

- Vadszamar! - Miért nem a bal oldali sávon haladsz?! - kiabálták a megrémült kapitányok.

- Mert nem akarok! - legénykedett Kullancs.

Egy kanyarban hirtelen újabb hajó tűnt fel, amely pirospaprikát szállított. A paprikás hajó nem tudott gyorsan irányt változtatni, és a Csuka kettéhasította. A pirospaprika rémséges vörös porfelhővé vált.

- Olyanok lettünk, mint a főtt rák - nyögte Fókapofa, és megpróbálta kiporolni magát.

Az összeütközés miatt a Csuka felfutott a folyó partjára. Mag tengernagy, aki hajójáról figyelte a történeteket, hahotázni kezdett, és azonnal parancsot adott a csáklázásra, azaz a megfeneklett Csuka elfoglalására. Kullancs sebtiben intézkedett, hogy szedjék össze a pirospaprikát, az erőset is meg az édes-nemeset is, és azzal töltsék meg az ágyúkat.

- Tűz, a paprikával!

Sűrű, vörös felhő borította be a Csukát, és kalózhajónk ennek védelmében végre el tudott menekülni. Teljes sebességgel haladtak a folyón lefelé, amíg csak meg nem látták az Északi-tengert. Kullancs felkiáltott, amikor a távcsőjébe nézett:

- Hú, milyen rengeteg víz! Csak nem tört el valami vezeték?

- Hisz' az a tenger, te ostoba! - világosította fel Fókapofa.

Közben Mo Csing, a kínai szakács már megterített, és gongütéssel jelezte, hogy kész az ebéd. A matrózok úgy rohantak, mint a cápák, hiszen már órák óta nem ettek. A tisztí ebédlőben már az asztalnál ült Kullancs, Fókapofa meg Csutka hadnagy, a kapitány unokaöccse. Ekkor kinyílt az ajtó, és megjelent Miss Floripondia.

- Itt foglaljon helyet, kisasszonyom - tüsténkedett Kullancs.

- Ide üljön mellém, kisasszony! - kiabált Csutka.

- Ide, ide, kisasszony! - kiabált Fókapofa is.

- Kalózzokkal nem közösködöm. Inkább elmegyek! - szólt göggel a hölgy, és kivonult, becsapva maga mögött az ajtót.

- Az se baj, így több jut nekünk - dörmögte Fókapofa.

Egyszerre csak nagy zaj hallatszott a matrózok ebédlőjéből. Dühösen csapkodták az asztalt a kanalakkal. Rohant Gönc, hogy megnézzé, mi történt, hát látta, hogy az emberek haragosan hadonásznak, és a padló tele van sült szardíniával.

- Mi folyik itt?! - üvöltötte Gönc.

- Utáljuk a sült szardíniát!

- Hát mi az ördögöt akartok?

- Töltött csirkét.

- Azonnal edd meg azt a szardíniát! - parancsolta Gönc az egyik matrózának, aki éppen a plafonhoz vágta a tányérját.

- Egye meg a tisztelt nénikéje!

Gönc azonnal felsorakoztatta az egész legénységet, hogy a mihaszna matrózt példás büntetésben részesítse. Már mindenki sorban állt, amikor rosszkedvűen megjelent a hajóhídon Kullancs, nagy darab sülttel a kezében.

- Mi van? Miért nem lehet itt nyugodtan enni?

- Nem akarják a sült szardíniát.

- Adj nekik szardellát, az is kicsi.

- Azt sem kérnek.

- Hát mit kérnek?

- Töltött csirkét.

- Hát adjatok nekik! - mondta Kullancs.

Gönc mégis árbochoz kötöztette a matrózt, akit Csalánnak hívtak, és korbáccsal a kezében megkérdezte:

- Akarsz töltött csirkét?

- Igen, akarok.

- Nesze neked töltött csirke! - kiáltott Gönc, és nagyokat húzott a hátára. Csalán ordította, mint a fába szorult féreg, a legénység meg rémülten nézte.

5.

Az első ájulás - Második ájulás - Tűz a fedélzetén - Harmadik ájulás - Vége az élelmiszernek - Vége az ivóvíznek - Negyedik ájulás

Mikor már a tizenötödik korbácsütésnél tartottak, megjelent az ordítástól rémült Floripondia. A szerencsétlen Csalán elé szaladt, hogy meggátolja a további ütések, és Gönc elé térdelve kiabálta:

- Kegyelem, uram, ne üsd tovább!

Így történt, hogy a korbács véletlenül az ő hátán csattant, mire azonnal elájult.

- Elég volt! - üvöltött Kullancs. - Engedjétek el a bűnöst!

Gönc kedvetlenül engedelmeskedett, és utasítást adott, hogy a kisasszonyt vigyék a kabinjába. Csutka hadnagy levitte egy pár matrózzal, és gyengéden az ágyra helyezték. Mikor Miss Laurenciana meglátta eszméletlenül, egy hatalmas esernyővel dühösen kikergetett mindenkit.

- Ki innen, fenevadak! Kerge birkák! - visongott püfölés közben.
Kullancs eközben korbáccsal a kezében kérdezte a matrózokat:

- Kell több töltött csirke?
- Nem, nem, köszönjük szépen, elég volt.
- Ugye szeretitek a sült szardíniát?
- Persze, természetesen...
- Akkor hát mars az ebédlőbe!

A matrózok az ebédlőben felszedték a szardíniákat a földről, és szálkástul, mindenestül villámgyorsan felfalták.

A Csuka gyorsan haladt mind beljebb a tengeren. Remek erős hátszél dagasztotta a vitorlákat. Olyan erővel feszítette őket, hogy már félni lehetett attól, hogy megrepednek. Az árbocok meg annyira nyögtek, nyikorogtak, hogy azt hitték, mindjárt eltörnek.

- Sudárvitorlákat bevonni! - kiabálta Kullancs.

- Sudárvitorlák bevonva! - ordították a matrózok. Mikor a szél elcsendesedett, Kullancs kapitány beült egy hintaszékbe a ponyvatető alá, elővette a pipáját, és odaszólt a kínainak, hogy hozzon neki kávé. Mo Csing jött egy nagy zsák kávéval a hátán, és jelentette:

- Kapitány úr, itt a kávé.
- Öntsd ki.

A kínai erre a fejére öntötte az egész zsák babkávé, de rohant is mindjárt ész nélkül, mert Kullancs ordítva loholt a nyomában. Rémülten mászott felfelé a főárbocon, mikor Gönc elkapta a copfját, lerántotta, és elővette a hétágú korbácsot.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte Kullancs.

- Hatvanhat csapást mérek rá.

- Az sok. Elég lesz hat.

- Hetet mérek rá.

- Azt mondtam, hatot, és kész!

- Ötöt! - szólt közbe Fókapofa.

- Négyet! - kiabálta Csutka.

- Hármat - mondta Miss Laurenciana.

- Kettőt! - kiabált a papagáj.

- Csak egyet! - könyörgött könnyes szemmel Floripondia.

- Egyet sem! - rikkantott a kínai, és egy nagy ugrással eltűnt. Közben úgy meglökte Gönc kezét, hogy a korbács éppen Floripondia kisasszonyra esett, aki megint elájult.

- Vadbarom! - üvöltötte Kullancs, és orrba vágta Göncöt.

Csutka hadnagy ismét levitte a kisasszonyt a kabinjába, mire Miss Laurenciana a haját tépte, és az esernyőjével hadonászott.

- Fel lesztek akasztva mind, mind!

Az izgalmak elültével a matrózok letelepedtek a fedélzeten, és cigarettázni kezdtek. Kullancs még mindig dühös volt. Nagyon dobantotta lábával, és elkiabálta magát:

- Itt csak én dohányzom!

Az emberek morogva dobálták el cigarettáikat. Kullancs telerakatta a falakat nagy feliratokkal: "Tilos dohányozni!". "Tilos tüsszenteni!", "Tilos vakaródnia!" A matrózok már nagyon kezdték unni a sok tiltást. Csalán megjegyezte:

- Még azt is meg fogják tiltani, hogy a vécére menjünk!

Egy szép este borzasztó füstre meg szörnyű melegre ébredtek.

- Úgy látszik, meggyulladtak a szárazbab-zsákok - vélte Fókapofa.

- Tűz! Tűz! - kiabált Gönc a hajóhíd felé rohanva.

Kullancs a harangot püfölte, és a matrózok alsónadrágban futkostak ide-oda, mint az örültek.

- Vödörket ide!

Az emberek odarohantak a vödörrel, és letették.

- Töltsétek meg vízzel, fejejüek!

Vastag kötelek segítségével vizet vettek a tengerből, és kézzel kézre adták a vödörket. Amikor kinyitották a nagyobbik fedélzetnyílást, hatalmas láng csapott az ég felé.

- Csukjátok be a nyílást!

Kullancs okosan bezáratta hamar az összes lejáratot, sőt még a repedéseket is betapasztották kátránnyal, hogy a tűz elaludjon levegő hiányában. Floripondia természetesen elájult, és felvitték a ponyvatető alá, hogy friss levegőhöz jusson. A matrózok hamar kimentették a kamrából a Filomena nevű

tehenet, meg egypár hordó húst meg piskótát.

Hajnalban már alig lehetett lemenni a hajó belsejébe; Laurenciana a kapitányhoz fordult.

- Mi történt itt, kérem, ha szabad kérdeznem?

- Elégett a bab.

- Elviselhetetlen ez a füst! - méltatlankodott.

Floripondiát egy másik kabinba helyezték, és a matrózok a fedélzetre vitték szalmazsákjaikat. Egész éjjel hallatszott az égett fa ropogása. Egy csomó pörkölt farkú patkány rohant elő, a macska nem győzte őket hajkurászni.

A szél megenyhült, a hajó alig mozdult. Két matróz lement este a kamrába körülnézni, mert éhesek voltak.

- Maradt valami? - kérdezte őket Kullancs.

- Semmi, de semmi. Minden odaégett.

A kínai tűzhelyfélét fabrikált a hajóhídon, és ott sütögette azt a pár eltévedt repülőhalat, amit az esernyőjével el tudott kapdosni. Egyik délután olyan szerencséje volt, hogy egy paradicsomos halkonzervet kapott el, ami nagyon ízlett mindenkinek. Kullancs átnézte az ellátmányt, és elszörnyedt.

- Egyetlen hordó maradt csak meg, vagy 100 font piskótával.

Fókapofa az ujjain számította ki, hogy ez személyenként negyed fontot jelent 10 napon át. Sózott húsból is csak 100 font volt már a készlet.

- Túl kevés font ennyi fognak.

- Van még egy hordónyi olajbogyó.

- Helyes, előételnek jó lesz - bólintott Fókapofa.

- És mennyi vizünk van?

- Az van bőven. Nézd meg, ez itt mind víz - mutatott Fókapofa a tengerre.

- Tökfej! A tenger vize sós, nem lehet meginni!

- Honnan tudjam! Akkor csak két nagy hordó vizünk van.

- Mennyi az fejenként?

- Mármint inni? Naponta fél liter.

- Ördög és pokol! Az bizony kevés!

Közben az emberek kiabálni kezdtek:

- Éhesek vagyunk! Enni akarunk!

- Majd jóllaktok munkával! Éhenkórászok! Mindenki hajót söpörni!

Az emberek kisöpörték a hajót.

- Felmosni a fedélzetet! Egy-kettő! - üvöltötte Kullancs azonnal az újabb parancsot.

Az emberek felmostak minden felmoshatót.

- A tüzet eloltani! Egy-kettő!

A legénység csinált egy lyukat a padlón, abba belenyomtak egy tölcsért, és vizet hordtak bele a vödörrel.

- Még, még! Gyorsabban! Egy-kettő! - ugrált körülöttük Kullancs.

- Már kiszárad a tenger! - tiltakoztak az agyonhajszolt matrózok.

- Elegetek van már? - kérdezte Kullancs.

- Igen. Elegünk van már.

- Akkor mars az ágyba!

Így teltek-múltak a napok. A tűz folytatta lassú munkáját a hajófenékben. A víz, amit a tölcséren át beleöntöttek, édeskeves volt ahhoz, hogy végképp elolthassa.

Egy reggel Miss Laurenciana megkérdezte, csak úgy odavetőleg:

- Eloltották már végre a babot? Miért van füstszag még mindig?

Kullancs kapitány megvakarta a fejét, és kénytelen volt előrukkolni az igazsággal:

- Mylady, ez a füst nem a bab füstje.

- Akkor micsoda?

- A hajófenékből jön, mert kigyulladt.

- Hát akkor oltsák el már végre.

- De nem lehet, mert ha kinyitnánk a lejárásokat, azonnal lángra kapnának az árbocok meg a vitorlák.

- És akkor mire várnak?

- Hogy magától elaludjon.

Floripondia a kabinjából hallotta az egész beszélgetést, s halk sikollyal összeesett.

A vihar - Megint a sudárvtorlák - Ötödik ájulás - Szardínia - Tolvajok - Játék a lőporral

Estére a látóhatár csupa kék villódzás lett. Vihar közeledett a távolból, de még nem lehetett hallani a mennydörgést. A tenger felett ködfelhők suhantak, és az egész hasonlított egy üsthöz, amiben főni kezd a víz. A víz még nyugodt volt egy ideig, és olyan sima, mint az olaj, de lassan-lassan borzolódni kezdett, és a hullámok egyre nagyobbak lettek.

Kullancs futott a Hogyan vezessünk hajót a tengeren c. kézikönyvért, és egy gyertya fényénél tanulmányozni kezdte a Zivatar c. fejezetet.

- Vitorlákat bevonni! - kiabált, kezében a hatalmas könyvvel.

Az emberek nekiestek a felvonóköteleknek, és behúzták a vitorlákat, hogy a szél fel ne fordítsa a hajót.

- Merről fúj a szél? - kérdezte Kullancs. Főkapofa elővette hatalmas, piros kockás zsebkendőjét, és alapos megfontolás után kijelentette:

- Nagyon messziről.

- Öt fokkal balra.

- Öt fok a babra! - ismételte Főkapofa.

A szél orkánná nőtt. Kullancs nem vesztette el hidegvérét, hanem ismét nekiesett a kézikönyvnek.

- Szélirányba fordulni!

- Szétzilálva futkosni! - ismételte Főkapofa. A matrózok futkosni kezdtek.

- Vadmajmok! Azt mondtam, szélirányba fordulni!

- Ja, az más!

A hajó orrát észak felé fordították, hogy ellen tudjon állni a szélnek. Az árbocok recsegték, az egész hajótest nyögött, és úgy elkezdett bukdácsolni, mintha a poklok fenekére vágyna. Fel kellett húzni a felső vitorlákat.

- Bontsátok ki a sudárvtorlákat! - ordított Kullancs.

- Bontsátok ki a madárpiskótákat! - ismételt Főkapofa.

Az emberek rohantak az éléstár felé. Kullancs fuldoklóit a dühtől.

- Mi az ördögöt csináltok?

- Keressük a madárpiskótákat! - felelte boldogan az egyik matróz.

- Azt mondtam, hogy: sudárvtorlákat kibontani!

- Ja, az más.

A sudárvtorlakkal egyensúlyba került a hajó. Hirtelen rettenetes dörgés hallatszott pont a fejük felett, és az egész tenger világos lett a felszikkázó hatalmas fénytől.

- Jön a vihar! Jön a vihar! - visította ekkor az árbocokosárból Kuki, a távcsöves őrszem.

- Már észrevettük! Hallgass! - kiabált Főkapofa.

- Kapaszkodjatok a kötelekbe! - volt az újabb parancs.

Akkora hullám zuhant a hajóra, mint egy hegy. Úgy csapott le rá, mintha egy óriás ökle lett volna. Utána meg, mintha csak üres dióhéj lenne, az egész hajó felkerült a hullám tetejére, és 40 foknál is nagyobb szögben csüngött a mélység felett.

- Egek! A hordók! - ordította Kullancs.

A hordók ekkor már a fedélzetén gurultak, és versenyezve rohantak a tengerbe. Gönc hatalmasat ugrott, de már csak egy fél fedelet tudott megmenteni.

Orkánszerű szél ütközött most hirtelen a hajónak.

- Jön az orkán! Jön az orkán! - ugrált a távcsöves.

- Jókor figyelmeztetsz, te agyalágyult!

Iszonyú erő szakította be a sudárvtorlákat.

- Jaj, a kalapom! - sikoltozott Floripondia. Főkapofa nagyot ugrott, de már csak a szalagot tudta elkapni, a kalap fennakadt a nagyárbocon.

- Sudárvtorlákat bevonni! - rendelkezett Kullancs.

- Sudárvtorlák bevonva! - felelték a matrózok.

A szél áthatolt a hajóderék padozatán, és újból fellobbantotta a szunnyadó tüzet. A villámok szünet nélkül cikáztak. Az egyik a sózott hús hordójába csapott, amitől az menten pecsenyévé sült. Egy másik villám meg egy matrózt szelt ketté.

Váratlanul megenyhült a vihar, és a hold is előjött.

- Nicsak, a hold! - csodálkozott Kuki.

- Szemlét akarok tartani - közölte váratlanul Kullancs, mert olvasott róla a kézikönyvben.

- Három matróz hiányzik - közölte Gönc.

- Hova lettek?

- Egyet a villám hasított ketté, a másikat elfújta a szél.

- Aha. És a harmadik?

- Elmosta egy hullám.
- És Floripondia kisasszony? - kérdezte Kullancs belepirulva.
- Hol szédül, hol ájul.
- Ennivaló?
- Csak egy hordó egybesült hús maradt.
- Egybesült?
- A ménkű által.
- És a hordó piskóta?
- Elvitte a víz.
- A vizestömlők?
- Egy maradt. A többi vízbe esett.

Az olajbogyós hordó viszont még megvolt. Igaz, hogy az olajbogyók mind eltűntek, és csak a magok maradtak meg.

- Ki ette meg az olajbogyókat?

Semmi válasz.

- És a szardíniákat?

Mint fent.

A szardíniás láda üres volt, de a padló tele volt halszálkával.

A macska lehetett.

- Hozzátok a seprűket!

A matrózok hozták a seprűket.

- Seprűzés bal oldalon! - kiabált Kullancs.

Az emberek nagy lármával csapkodták a padlót a bal oldalon, de a macska még idejében jobb oldalra inalt.

Most jobb oldalt folytatódott a félelmetes seprűcsapkodás, viszont a macska már régen fent csücsült az árboc tetején, pont a zászló mellett.

Kullancs hosszú számolás után kisütötte végre, hogy mennyi lesz a napi fejadag, hogy legalább 20 napra elég legyen az élelmiszerkészlet.

- Naponta mindenki a húsadag negyedének a felét kapja, meg egy egész kanál vizet.

- Még majd megárt ennyi ennivaló! - morogták az emberek.

- A víz elég. Még lábat is moshatunk benne! - vélte Csalán.

A hajóraktár közben lassan, nyugodtan égett tovább. A fa úgy pattogott, mint amikor gesztenye sül.

- Több tölcsért ide!

A matrózok újabb lyukakat fúrtak a fedélzet padlójába, és mindegyik lyukba egy-egy tölcsért dugtak, amin keresztül állandóan vizet öntöttek lefelé. Már 15 napja tartott a tűz.

- Ha legalább földet látnánk! - sóhajtott Kullancs.

- Föld balról!!! - ordította el magát Fókafófa.

- Hol? Hol?

- Én láttam meg! Ott a virágcserepben!

Kullancs viczorogni kezdett a dühtől, de uralkodott magán, és gondterhelten visszavonult a kabinjába.

- Ég és pokol!!! Fel fog robbanni a lőpor! - csapott a homlokára Csalán.

- Egek! Dobjuk rögtön a tengerbe! - kiáltoztak ijedten a matrózok.

- Még csak az kéne! - tiltakozott Kullancs. - És ha megtámadnak minket, hogyan védekezünk?

- Ököllet - felelte Csalán, de ez nem győzte meg Kullancsot.

Az emberek továbbra is féltek. Egyik este nagy csendben felkeltek néhányan, ellopták a kulcsot Kullancstól, aki úgy aludt, mint a bunda, és lábujjhegyen a lőporos kamra felé iramodtak.

- A keservit. Hisz ez az éléskamra kulcsa és nem a lőporos kamráé! - kiáltott fel Csalán.

- Töljük be az ajtót - javasolta Mo Csing.

- Ügy van! Be kell rúgni az ajtót!

Mikor szabad volt az út, kihoztak egy zsák lőport, és a földön ráncigálták tovább.

- Megállni! - kiáltott Kullancs váratlanul.

- Csak gyerünk, gyerünk! - állt ellen Csalán. Kullancs megragadta a lőporos zsák egyik végét, és az emberek egyik felével húzni kezdte, míg Csalán a másik végénél fogva húzta, az emberek másik felével.

- A kapitánynak van igaza! - kiabálták azok.

- Csalánnak van igaza! - kiabálták ezek.

- Egyiknek sincs igaza! - jelentette ki Géz doktor, és rátelepedett a zsákra.

- Hozd ide az olajbogyómagokat - súgta Kullancs Fókafófának.

Már hozta is.

- Szórd a lábuk elé! - parancsolta Kullancs. A Csalán-pártiak mind hanyatt vágódtak. Kullancs újból elzáratta a zsákot, és beszögeeltette az ajtót. Csalánnak meg hatalmas nyaklevest kent le, és öt napra a legmagasabb árbockosárba csukatta.

7.

Éhezés - Cipőfőzelék - Pöre veszélyben - Mo Csing szintén veszélyben - 80 fok árnyékban - Krumplihalászat

Múlt az idő, és az éhség egyre jobban gyötörte őket. Reggelenként Kullancs parancsára szétosztották a napi adagot.

- Álljatok solba! Kaptok egy halapás húst - rendelkezett a kínai.

Az emberek kitágult orrlyukakkal azonnal bekapták az egészet.

- Lassabban! Lassabban! Jut mindenkinek! - kiabált Kullancs.

- Szomjasak vagyunk! - zajongtak a matrózok.

Mo Csing elővette a hordót, és fejenként egy kanál vizet adott mindenkinek.

- Lassan szürcsölgessétek! - mondta Kullancs.

- Nehogy megfulladjatok tőle! - gúnyolódott Csalán.

Aztán egy koromsötét éjszakán, amikor mindenki horkolt, nesztelen árnyak kezdtek a matracok közt mászkálni.

- Ki az? Mi az? - kérdezte Kullancs felriadva.

- Árnyak - felelték az árnyak.

Kullancs erre megnyugodott, és folytatta az alvást. Rövidesen azonban szörnyű ordítózás ébresztette fel. Csalán meg a kínai meg még sokan a hordóban maradt húsért verekedtek.

- Hé, hagyjátok abba! - üvöltött Kullancs.

- Dehogyan hagyjuk! Csak neki a sűrejének! - így Csalán.

Az emberek úgy marcangolták a húst, mint a sakálok.

- Jaj! Belém haraptál, te örült! - sikoltott Géz doktor. Kullancs meg Fókapofa a dulakodók nyakába ugrott, hogy valami kis húsmaradékot még ki tudjanak verekedni maguknak.

- Én is jövök! - visított Laurenciana kisasszony, és esernyőjével csinált utat magának.

- Micsoda állatok, még a hordót is megették!

Másnap a kalózok az emésztés nehéz munkájával voltak elfoglalva. Két nap múlva viszont már megint éhség kínozza őket.

- Hú, hogy mar a gyomrom! - nyögött Csalán.

- Mard vissza - javasolta Géz doktor.

- Egek! Egy patkány a kosár alatt! - ugrott Fókapofa.

- Riadó! Csatára! - vezényelt Kullancs.

Rengeteg kéz és láb kapkodott a szegény patkány után.

- A főárbocon van!

- Utána!

- Megfogtam, megfogtam! - ujjongott Csalán a magasból, és patkányostul a vízbe vetette magát.

- Nem is volt rossz - mondta, mikor kihúzták. Erre mindenki a macskára nézett.

- Tehát ez azért ilyen kövér, mert megeszi a patkányainkat?!

- Mi meg egyre soványabbak vagyunk!

A macska megjijedt a vészjósló pillantásoktól, és az árbockosárba menekült. Felborzolt szőrrel mutogatta a karmait a feljutó kalózoknak, akik ijedtükben egymás fejére zuhanva estek vissza a fedélzetre.

Csalán meg a bandája Kullancshoz mentek, és kijelentették, hogy: - A Filomena tehenet akarjuk!

- Nincs tehen. Egyetek szardíniát - felelte Kullancs.

- Inkább a halál!

Ez idő alatt a hajó tovább vetődött-hányódott irány nélkül. A szél délnyugatívá vált, és a Csuka, vitorláit kibontva, könnyedén szelte a vizet. Hosszú ezüstcsíkot hagyott maga után. A szabó már szépen befoltozta a vitorlák szakadásait. De annyira szenvedtek az éhségtől, hogy egyik reggel tüzet raktak, és megfőzték a bakancsaikat. A kínai csurig öntötte az üstöt tengervízzel, így sózni már egyáltalán nem kellett, tett bele kevés babérlevelet meg fekete borsot, és kis idő múlva már tálalt is. Az emberek azt sem tudták, hogyan falják a cipőket, bakancsokat. Csak a szögeket köpdöstek ki. Nagyon ízlett ez az újfajta éték, de sajnos hamar elfogyott. Utoljára hagyták Floripondia puha és ízletes cipellőit. Ezek után sor került minden övre, levéltárcára, bőrkalapra. Alaposan megfőzve és jól megfűszerezve nagyban csökkentette az éhségüket. De pár nap alatt ennek is vége lett. Egyik délután Csalán éhségrohámában már a főárbocot kezdte el enni. Hatalmas harapásokkal tépte a fát, és dühödten rágta, nyelte.

- Ehető? - kérdezték a matrózok, és ők is nekiestek az árboznak, és harapták, nyelték, mintha megvesztek volna.

- Vissza! Vissza! - suhogtatta Kullancs az ostorát.
- Csak előre! - ellenkezett megint Csalán nagyot harapva az árbocba.

Szerencsére a kalózok abba hagyták az árbocevést, még mielőtt eltört volna. A legtöbben szörnyű görcsök között fetrengtek a fedélzetpadlón.

- Egyetek szardíniát! - kiabált Kullancs.
- Inkább a halál!

Eközben a szomjúság még jobban gyötörte a legénységet, mint az éhség. A hőség is nőttön-nőtt, mivel a hajó dél felé haladt, és már nyár közepe volt. A nyelvük kiszáradt, a foghúsuk meg a szájpaddásuk mintha kartonból lett volna. Elviselhetetlen volt a meleg.

- Mennyi a hőmérséklet? - kérdezte Kullancs.
- Nyolcvan fok árnyékban!
- Biztosan elromlott a hőmérő.
- Nem. Ott van a kamrában, árnyékban, a tűz mellett - bizonykodott Főkapofa.

Kullancs aznap meg akarta kettőzni a vízadagot, de megdöbbenve látta, hogy a víz alaposan megcsappant

- Biztosan elgőzölgött - vélte Csalán.
- Nem! Ezt valaki megitta!
- Ugyan már! Hiszen a fedél le van lakatolva!
- Nagyon, nagyon furcsa az egész!

A rejtély megoldódott, mert a kapitány egy lyukat fedezett fel a hordó egyik oldalán. Valaki megfúrta a hordót, és utána eltüntette a lyukat egy dugasszal.

- Hú, azt a nemjóját! Ki lehet az a gazember? - préselte az agyát Kullancs.

Hosszú gondolkodás után fogta, és szétosztotta az egész maradék vizet, és utána titokban tenger vízzel töltötte meg a megüresedett hordót. Éjjel óvatos árnyék suhant át a fedélzeten, a hordóhoz ment, és melléhasalt. Először hangos glu-glu hallatszott, de aztán köpködés, ordítás.

- Ez sós! Meg van sózva!!

Csalán volt. Kullancs jó párszor végigvágott rajta az ostorral.

- Te ittag meg a vizet? Hát megint te?!!!
- Igen, én. Mert szomjan halok, és ennek te vagy az oka!
- Ééén? Miért éppen én?
- Mert te cipeltél ide minket erőszakkal! Csirkefogó!
- Elhallgass azonnal!
- Dehogyan hallgatok! A többiek olyanok, mint egy birkanyáj, de én nem!

De már a többiek is odacsődültek.

- A tehenet akarjuk! - üvöltözték, és kalapácsokkal, kampókkal, fűrészekkel fenyegették a tiszteket.
- Csak gyertek, gyertek! - felelték a tisztek elővéve pisztolyaikat.

A matrózok hátrálni kezdtek, Floripondia meg térdre rogyott Kullancs előtt:

- Uram, add oda nekik a tehenet, hadd egyenek! - könyörgött.
- Sajnálom, mylady. Itt a tehen is személynek számít. Ugyanúgy joga van élni, mint nekünk.

Aztán odaszólt a kalózoknak:

- Egyetek sült szardíniát!
- Inkább a halál! - ordította az emberek a kormány körül csoportosulva. Nagyban vitatkoztak. Egyszerre csak egy kövér, rózsás húsú matróz, akit Pörcnek becéztek, rémülten elnyargalt onnan.
- Ezek meg akarnak enni! Mamám! Ezek még felfalnak!

Csalán kiguvadt szemmel vágatott utána, és sikerült is a karjába harapnia. A többiek is fogukat csattogatva kergették a visongató Pörcöt, mire Kullancs a levegőbe lőtt, és mindenki szétszaladt. Pöre a tehen mellé menekült, és a tisztek állandóan töltött fegyverrel őrizték mindkettőjüket.

Este Csalán összehívta híveit a hátsó fedélzetre.

- Elkapjuk a kínait, és megesszük!
- Biztosan nagyon kemény, rágós - mondta az asztalos.
- Nem baj. Besózzuk és sokáig főzzük.
- Az ötlet nem rossz - mondta a kovács, és hozott egy kalapácsot.

A kalózok halkan a kínaihoz lopóztak, összekötötték kezét-lábát. Teleöntötték az üstöt tengervízzel, meggyújtották alatta a tüzet, és beleültették a foglyukat.

- Maradj szép nyugodtan. Jó játékot fogunk játszani!
- Micsodát?
- Emberevősdit.
- Az micsoda?
- Semmi. Megfőzünk és megesszünk.
- Segítség! Segítség! - visított Mo Csing, és nagyot ugrott.

A kalózok lihegve loholtak utána, míg csak Kullancs a levegőbe nem lőtt megint. A kínai is a tehén mellé került. Más már nem is történt akkor este.

Reggel Kullancs dugóhúzóért küldött, és lyukat fúratott a fedélzet padlóján.

- Micsoda hülyeség! - mondták az emberek.

- Azt mondtam, hogy fúrjatok egy lyukat!

Az asztalos csinált egy lyukat, és azonnal dőlni kezdett kifelé a füst, mintha csak kémény lett volna.

- Hozzatok zsinórt meg horgot.

- Mit akar itt horgászni?

- Hamuban sült krumplit.

A hajófenék tényleg tele volt krumplival, és a tűz miatt feltehető volt, hogy szépen megsült. Valóban, Kullancs egymás után szedegette ki a krumplikat, és az emberek nem győzték falni. Reggeltől estig tartott ez a varázslatos horgászat.

- Már lassan mi is krumplivá változunk - mondta tele szájjal Csalán.

- Bárcsak örökké tartanának! - sóhajtott finomkodva Kuvik, aki általában bajt hozott mindenkire. Alighogy ezt kimondta, sejt robaj hallatszott lenről, és a lyukon keresztül szikrák kezdtek kifelé pattogni. Kullancs rosszat sejtve folytatni akarta a krumplihorgászatot, de az újból feléledt tűz már az egésztest szénné égette.

- Mert ennek az átkozottnak mindig falra kell festenie az ördögöt! - üvöltött Csalán, és Kuvikra akarta vetni magát, de az úgy elpattant onnan, mint egy bolha, minek következtében az izgága Csalán éppen az egyik sziporkázó lyukra pottyant.

8.

Csokoládé tengerész módra - Hatodik ájulás - Dugóhúzóval fúrt lyukak - Nyolcvan láb víz - Föld! - Hajó a láthatáron!

Kullancs nem adta fel a harcot. Egy kötélén majdnem a víz magasságáig ereszkedett. Ott elővett a zsebéből egy dugóhúzót, és fúrt a hajódeszkán egy lyukat. Abban a minutumban' híg csokoládé kezdett rajta csordogálni. Ez is a hajófenéken tárolt készletből származott, de felolvadt a hőségtől. Kullancs csapat szerelt a lyukra, hogy nyitni és csukni lehessen, és amikor csurig töltötte az üstöt, felhúzta a fedélzetre.

Az asztalos hamar fűrészport csinált egy reszelő segítségével, és a kínai palacsintákat sütött belőle, hogy legyen mit enni a csokoládéhoz.

- Végre vége az éhezésnek! - ujjongott Fókapofa.

- És ez hány napra lesz elegendő? - tudakolta Lau-renciana.

- Gondolom, egy hónapra. Kb. 900 font van a raktárban.

A jó hangulat az egész legénységet magával ragadta. Mo Csing szétosztogatta a fűrészpor-palacsintákat és a csokoládénak való bögréket. Kullancs udvariasan először Miss Floripondiának töltött.

- Köszönöm, kedves kapitányom.

Kullancs fülig pirult, és majdnem kiejtette a kondért a kezéből. Szétosztotta a készletet, és elégedetten biztatta a társaságot:

- Csak egyetek, egyetek! Mindjárt hozzuk a többi.

A kalózok szempillantás alatt lenyelték az egésztest, de a következő szempillantásban már majdnem a májukat köptek ki.

- Ez sós, mint a hering! - üvöltözték.

- Micsoda fürtelem! - ugrott fel Miss Laurenciana, miközben előbb sárga, majd zöld lett.

A tengervíz, amit tűzoltás céljából a lyukakon át a hajóraktárba öntöztek, elsózta az egész készletet. A kétségbeesett kalózok dühösen hajigálták a tengerbe a csokoládét a fűrészpor-palacsintákkal együtt.

Kullancs kinyitotta a csokoládés csapat, és a hajó vékony barna csíkot hagyott maga után a vízben, amiért heves dulakodás folyt a cápák között.

- Egészségetekre! - kiabálta Csalán, és a fejükhöz vagdosta a fűrészporsütiket.

Ez alatt a hajót egyre jobban fenyegette a kigyulladás veszélye. Félelmetes recsegés-ropogás hallatszott a belsejéből. Csalán rohant kiszabadítani a mentőcsónakot. Tízen-tízenketten is segítettek a leereszkedési teendőkben.

- Gyáva disznók! - dühöngött Kullancs.

A Csukán nagy volt a zűrzavar. Floripondia azonnal elalélt.

- És ha elsüllyesztenénk a hajót? - kérdezte Gönc naivul.

- Úgy van! Így elaludna a tűz! - lelkesedett Fókapofa.

- Barmok! Mi meg megfulladnánk! Vagy nem?

Kullancs megparancsolta egy pár matrónak, hogy vessék magukat a vízbe, és fúrjanak lyukakat a

hajó falába, A matrózok tengerbe ugrottak, és 15 lyukat csináltak a dugóhúzóval.

- Már megy be a víz! - kiabálták. A hajó süllyedni kezdett.
 - Elsüllyedünk! - ordított Fókapofa.
 - Most dugaszoljátok el a lyukakat! - hangzott az újabb parancs.
- Így már nem ment be több víz.
- Kinyitni a lejáratot!

Hatalmas fekete füstfelhő tódult ki a nyíláson.

- Menjetek le, és takarítsátok ki a raktárakat!

A gyapotbálák csaknem teljesen elégték. Rengeteg víz volt mindenfelé.

- Mindenki a pumpákhoz! - rendelkezett Kullancs. Fókapofa futott a raktárba, és hozott pár bombát.
- Mit csinálsz, te fafejű?
- Hozom a bombákat, ahogy mondtad.
- Pumpát mondtam. Vízipumpát! Kiszivattyúzni a vizet!!

A szivattyúk dolgozni kezdtek. A víz ömlött kifelé a tömlőkön, de Fókapofa ahelyett, hogy a tengerbe csurgatta volna, visszaöntötte a raktárba. Kullancs éktelenül lehordta.

- Hány láb víz van még?
- Nyolc láb meg egy kéz - felelte Gönc.
- Az rengeteg láb. Keményen azzal a szivattyúval.

A matrózok majd megszakadtak, olyan erővel dolgoztak. De a pumpák eldugultak az égett gyapottól.

- Vödörket ide!

Fókapofa szétosztott vagy 50 vödört. Volt, ami csupa lyuk volt, soknak nem volt feneke. Ötre visszajöttek az előbb elmenekült emberek, mert látták, hogy a tűz elaludt.

- Dolgozni kell? - kérdezte Csalán.
- Persze.
- Ja, akkor inkább megint elmegyünk. Kullancs dühbe gurult.
- Munkára, naplopók! - üvöltötte. - Hány láb van most?

Fókapofa gondosan megszámolta a legénység lábát, aztán jelentette:

- Nyolcvan, ha nem számítjuk bele a macska lábait. Kullancs vészjósló arccal vette elő a hétágú ostort, és kiabálni kezdett:

- Gyerünk, gyerünk! Szivattyúzni! Léhűtő banda! Még elsüllyedünk!

Hajnali ötök már csak két láb volt. Fókapofa két lába. Úgy dolgozott, mint egy néger. A többiek már rég szétszéledtek, és ennielő után kutattak az égett élelmiszerek között.

Aztán az asztalos kijavította a megsérült részeket, és végre túl voltak a veszélyen.

- Hány napja vagyunk a tengeren? - kérdezte Kullancs.
- Nem tudjuk. Elégett a naptár.

A hajó kedvező szelet kapott, és úgy suhant délnyugati irányba, mint a nyíl.

- Vajon hol vagyunk most? - tűnődött Gönc.
- Valószínűleg a Szahara sivatagában - felelte Kullancs.
- Az nem lehet. Hol vannak akkor a tevék? Egyet sem látni.
- Én láttam egyet tegnap - mondta Kullancs.
- Milyen volt? - kérdezte Fókapofa.
- Nyolc vagy tíz lába volt neki - felelte Kullancs.
- Az polip lehetett.
- Úgy van. Biztosan polip volt. De még nyersen.
- Akkor világos: a tengeren vagyunk.
- Igen. És melyik tengeren?
- A Holt-tengeren - vélte Fókapofa.
- Ugyan már! Egyetlen csontvázat sem látni!
- Inkább a Fekete-tenger lesz ez.
- Nécert sem látni, egyet sem!
- Jó. De akkor hol a csudában vagyunk?

- A mindenségit! Maga itt a kapitány, hát éppen magának kellene tudnia, hogy hol vagyunk! - geredezett Csalán.

- Mit tudom én! Itt nincs egyetlen jelzőtábla sem...

Ebben a pillanatban Kuki, az őrszem, sztentori hangon elüvöltötte magát:

- Föld! Föld a bal oldalon!

A matrózok örömben eszeveszett ugrálásba kezdtek, összecsimpaszkodtak, átölelték egymást, mindenki egyszerre kiabált.

- Föld! Föld a látóhatálon! - kiabálta Mo Csing, átölelve Pörcöt.

Csalán megszorította a kapitány kezét, és könnyekkel a szemében kiáltott:

- Végre enni fogunk!

Aztán megölelte a tehenet, és nagy pusztit cuppantott az orrára.

És valóban. Kb. hét mérföldnyire tőlük valami kivehetetlen tömeg látszott. Mintha valami folt lett volna a vízen. Kullancs elkérte a távcsövet, és úgy tűnt neki, mintha zöld fák meredeznének a tenger szintje felett.

- Öt fok balra! - kiabált Kullancs.

- Öt fog babra! - visszhangozta Fókapofa.

- Vitorlákat kibontani! - rendelkezett Gönc.

Az emberek minden vitorlát kibontottak. A tenger most csendes volt, a Csuka csak lassan tudott haladni. Két óra elteltével Kullancs újból elővette a távcsövet, és hosszasan böngészte a tengert. Aztán átnyújtotta a távcsövet Géz doktornak.

- Mit lát?

Hosszas vizsgálódás után felelte csak a doktor:

- Az nem föld!

- Hát micsoda?

- Nagy vízi növényzet, meg óriási tengerifű, különleges algafajta, úgy látom.

- Tehát: föld vagy nem föld?

- Nem föld. Sőt, nagyon messze vagyunk tőle.

- Egek! Hol vagyunk akkor?

- A hajótemetőben.

- És az mit jelent?

- Hogy itt a tenger tele van óriás vízinövényekkel, irdatlan hosszú óriásfüvekkel, amik megakadályozzák a hajóknak, hogy a kormányt használhassák. Itt a szél is alig fúj, így a hajók mozdulatlanok maradnak, és elpusztulnak.

- Az ördögbe is! Micsoda helyre kerültünk!

A matrózok szája tátva maradt. A tengerben egyre több hatalmas úszó növény tűnt fel. Némelyek 15 m-nél is magasabbak voltak. Nagy, gömbölyű, csillogó gyümölcsök látszottak a víz felett. Vörös meg sárga meg kék színűek voltak, és egész erdőt képeztek. A faágak, mint óriások karjai, és úgy ki voltak tekeredve, mintha vénséges olajtermő fák lettek volna. Tölgyfa nagyságú növények úszkáltak a hínárszigetek között. Kullancs szeretett volna visszafordulni, de már nem tudott. A kormányrúd alig engedelmeskedett, a vitorlák meg lankadtan fityegtek, mert a szél is elült.

Lassan lement a nap. Az ég, amely eddig vörös színben tündökölt, most lassan lilássá vált. Megérkezett az este.

- Hajó a láthatáron! - visított egyszerre Kuki, és majd kiesett az árbockosárból.

- Ágyúkat jobbra! - rendelkezett azonnal Kullancs.

- Lányokat sorba! - ismételte izgatottan Fókapofa.

- Támadásra felkészülni! - kiabálta a kapitány.

- Lábmosásra körbeülni! - ismételte Fókapofa, mert sosem tudta megjegyezni, amit Kullancs parancsolt. Még jó, hogy a legénység úgysem figyelt arra, amit mondott.

Az idegen hajó méltóságteljes nyugalommal úszott a furcsa erdő egyik tisztásán. Fehér árnyak mozogtak rajta. Öreg kétárbocos vitorlás, azaz brigg volt, egészen furcsa zászlóval. Fehér alapon, keresztül-kasul láncokkal.

- Miféle zászló az? - kérdezte Gönc.

Kullancs tanulmányozni kezdte a kézikönyvet, megnézte azt az oldalt, ahol a zászlók voltak felsorolva, és kijelentette:

- Ez egy egészen furcsa zászló. Nincs a könyvben. Aztán ügyesen úgy irányította a hajót, hogy egy óriási fa mögé bújhasson.

Az ellenséges hajó alig mozgott.

Ügy látszik, nem vették észre a Csukát, mert nyugodtan sétálgattak a fedélzetén.

- Felkészülni a csákyázásra! - kiáltott hirtelen Kullancs.

- Felkészülni a mászkálásra! - kiáltott Fókapofa.

9.

A titokzatos hajó - Mérgező gombák - Automatikus fegyverzet - A madárka csontváza - A mumus - A szellemek

Amikor leszállt az est, a Csuka közelebb ment az árnyékok árnyékában a furcsa hajóhoz.

- Különös, nagyon különös az egész... - csóválgatta a fejét Kuvik.

- Ne huhogj! Meg se szólalj! - mordult rá Kullancs.

A Csuka nesztelenül haladt előre, még a lámpái sem égtek. A hold nem világított, a furcsa vízierdő

mégis halvány fényt sugárzott.

- Dobjátok át a csákyákat - parancsolta halkán Kullancs.

A vastag kötelekre erősített kampók pontosan beletaláltak a hajóba, és a kalózok lélegzetviesszafojtva ugrottak át a fedélzetre. A pisztolyokat, késeket kézben tartották, de senki sem állt ellent.

- Ezek alszanak! - mondta Fókafófa.

- Annál jobb! Váratlanul csapunk rájuk.

Lábujjhegyen osontak, de a padló a legkisebb mozdulatra is recsegett-ropogott. Kinyitották a fedélköz ajtaját, és ekkor váratlanul olyan borzasztó nyögést lehetett hallani, hogy elállt a szívverésük.

- Valaki nyögött - hebegte Kullancs.

- Biztosan az ajtó nyikorgott - vélte Gönc.

- Gyerünk! Előre! Mit gyáváskodtok itt? - unszolta őket Kullancs vacogó fogakkal.

A matrózok elindultak lefelé a szüette lépcsőn.

- Ki nyúlt az arcomhoz? - kiáltott fel Gönc.

- Jaj, nekem is! Mi lehet ez? - ijedezett Kullancs.

- Biztosan denevérek - nyugtatta őket Géz doktor.

- Rossz jel... Nagyon rossz jel... - sópánkodott Kuvik.

Most már minden matrózra ráragadt a félelem. Remegve, pisztolyukat szorongatva haladtak a sötétben. Csak Fókafófa világított egy reszketeg méccsessel. Így értek a legénység ebédlőjébe, de egy lelket sem láttak. Csak a hajó szüntelen recsegését lehetett hallani. Az asztalokon vagy ötven üres tányér várakozott.

- Nézzük meg a kamrát - javasolta a csalafinta Csalán.

- Úgy van! Végre jóllakhatunk! - derült fel Géz doktor is.

Átmentek egy hosszú folyosón, és kinyitottak egy hossz-szasan nyikorgó ajtót. Nedves, dohos szag töltött be mindent, Óriási pókhálók csüngtek a gerendákról, és egy madzagról pislákoló lámpás fitygett.

- Oda nézzetek! - Mi lehet azokban a zsákokban? - kérdezte Pöre.

- Hűha! Mind gomba! Hű de remek! - ujjongott Fókafófa.

- Nehogy hozzányúljatok! - kiáltott Kullancs.

- Miért ne?

- Mert rá van írva a zsákra. Nem látjátok? "Tilos hozzányúlni! Temetési veszély!"

Dr. Géz kivett a táskájából egy ezüst kiskanalat, belecsúsztatta a zsákba, és a kanál feketébb lett a szénnél.

- Ezek mérges gombák!

- Akkor minek tartják itt?

- Nagyon furcsa. Egyetlen ilyen mérges gomba egy igáslovat is meg tud ölni - felelte Géz.

Kullancs visszament az embereivel a folyosóra. Egyszer csak észrevették, hogy az egyik ajtó lassan kinyílik. Egy óriási páncélvértzet jött ki komótosan, és zörögve, karjait, lábait ritmikusan emelgetve végigment a folyosón.

- Egek! Fussunk a kamrába! - akarta kiabálni Kullancs, de elcsuklott a hangja.

A matrózok egymás hegyén-hátán rohantak az éléstárba, és magukra zárták az ajtót. Rémműlten meredtek egymásra, és Gönc felordított:

- Hiányzik Fókafófa! Hova lett Fókafófa?

- Segítség! - hangzott váratlanul.

- Ez Fókafófa! Gyerünk!

Mindnyájan kitódultak a folyosóra, és megdöbbenve látták, hogy a hatalmas vértzet a karjaiban cipeli Fókafófát. Rohantak utána, de hiába. A vértzet hirtelen eltűnt.

- Gyerünk a kapitány kabinjába!

Főnt hamar megtalálták a kabint. Jókor helyiség volt, körös-körül kerek kajütblakokkal. A szoba közepén nagy, kerek cédrusasztal terpeszkedett, rajta nagy váza állt, tele elszáradt virággal. A falnál íróasztal, tintatartójában régen megszáradt tintával. A kandallóban elégett hasábok, a kalitkában kicsi madárcsontváz.

- Nézzük meg a hajónaplót! - mondta Kullancs.

Az asztalon volt egy nagy vörös könyv, tele porral. Kullancs olvasni kezdte:

"A Csöbör hajónaplója. Háromárbecos brig; építette J, B. Arthur Liverpoolban 5000 fontért és 3 pennyért."

Kullancs lapozott, és sokáig mereven nézett valamit, ami piros ceruzával volt odaírva. Hirtelen nagyot dobbantott, és a könyvet nagy ívben a tengerbe hajította.

- Most meg mit csinál? Miért dobta ki a könyvet? - háborgott Gönc.

- Azért, ami benne volt.

- Mi volt benne?

- Ez: "Hülye, aki olvassa!"
- Akkor jól tette. Csúfolódják a nénikéjével!

Kullancs gondterhelten leült az egyik székre, azaz leült volna, ha a szék csendes sóhajjal porrá nem változott volna. A kapitány lábai égnek meredtek, akkorát esett.

- Micsoda érzékeny székek ezek! - mondta Gönc.
- Egyáltalán nem tetszik ez a hajó nekem! - közölte Kullancs.

Egyszer csak dalolni kezdett a madárka.

- Milyen szépen énekel ez a madár!
- De ez nem madár, csak a csontváza egy madárnak!!
- Jaj nekem! Menjünk innen! - kiáltott Gönc égnek álló hajjal.

Erre hirtelen félelmetes kiabálás hallatszott:

- A múú... a mu... mu... mumus!!

Kullancs az élen mindenki az asztal alá bújt.

Csalán tántorgott be falfehéren, és egy székre rogyott, az meg vele rogyott, és csak kis fűrészporhalom maradt belőle emlékeknek.

- Ördög és...

Nem hagyták folytatni.

- Az ördögöt is láttad meg a mumust is? - rémüldöztek.
- Annál is rosszabb. Szellemeket láttam!!
- Már csak ez hiányzott! - kiáltott Gönc.
- Butaság! Szellemekek nincsenek! - szögezte le Kullancs.
- Nincsenek? Ott esznek az ebédlőben!
- A szellemekek nem esznek. És milyenek?
- Fehérek.
- És mit esznek?
- A mérges gombákat...

- Neked lázad van! Te szerencsétlen!
- Persze, mintha maga nem lenne begyulladva!
- Én? Ugyan már! Menjünk az ebédlőbe!

Kullancs lábujjhegyen ment föl a lépcsőn, és a többiek vonakodva utána. Kanálzörgés hallatszott. Kullancs mindjárt megfordult, és odaszólt Göncnek:

- Nahát! Ottfelejtettem a pipámat! Menjenek csak tovább, mindjárt jövök.
- Hisz ott a pipa a szájában, kedves kapitány úr!
- Akkor a kalapomért megyek vissza.
- Az meg a fején van.
- Hm. Tényleg! Milyen igaza van. A cipőkért kell mennem!
- Már régen megettük.
- Mindegy. Én visszamegyek, akármiért is, de visszamegyek.
- Netán fél?
- Ééén? Ugyan mitől? Na, menjünk!

Kullancs benyitott az ebédlőajtón, és hetykén odaszólt a szellemekeknek:

- Jó étvágyat, uraim!

A szellemekek rá se hederítettek, zavartalanul ettek tovább. Körülbelül ötven szellem emelgette egyszerre a kanalat, és jókora adag gomba volt a tányérjukon. Úgy másfél méter magasak lehettek, a fejük csücskös volt és a szemük kerek. A testük fagylatlötölcsérhez hasonlított, és fehéren rezgett, mint a kocsonya.

- Hú de csúnyák! - kiáltott fel Kullancs.
- És milyen neveletlenek! - fintorgott Gönc. Kullancs nagy kört írt le a kalapjával, és megismételte:
- Jó étvágyat, uraim!

A szellemekek meg oda se neki, ütemesen ettek tovább.

- Ezek olyan süketek, mint egy kofferbe zárt hal - mondta Gönc.
- Jó étvágyat kívánunk!! - ordította Kullancs az ebédlő közepéről.
- Köszönjük! - felelték egyszerűen a szellemekek, és folytatták az evést.

Hegyesen végződő, rövid kezük volt, ujjak nélkül. Nem használtak szalvétát, és a puhány testükbe törölték a zsíros mancsukat.

- Micsoda disznók! - morogta Gönc.

Az egyik bajszos, sárga szellem, aki biztosan a főnökük volt, erre mintha kicsit összeráncolta volna a képét. Csalán lopva belecsípett, hogy lássa, üres-e belül, és erre váratlanul az összes szellem ugrálni meg huhogni kezdett:

- Huhúú, huhúúú, huhúúú! - és így tovább.

Kullancs úgy megijedt, hogy azt sem tudta, melyik lábával kezdje a rohanást. Az emberek egymást tiporva tolongtak utána, és a fedélzeten remegve bújtak az árbocok mögé.

- Ehhez mit szölk? Vannak vagy nincsenek szellemek, mi?

- Jó. De nem csinálnak semmit - felelte Kullancs feszengve.

Abban a pillanatban megjelentek a szellemek, tülekedve himbálták csúf testüket, és vastag láncokon nehéz vasgolyókat vonszoltak maguk után.

- Mintha fegyencek lennének! - vacogott Csutka.

A szellemek csapkodni kezdtek a láncokkal, úgy, hogy a golyók egyre nagyobb erővel süvítettek körülöttük.

- Elő a kardokkal! - üvöltött Kullancs.

A matrózok kirántották kardjaikat, és fortélyos kétkezes vívásba kezdtek, de a szúrások meg sem kottyantak a rezgő testű kísérteteknek. Csak akkor omlottak össze, ha sikerült a szemük közé döfni, vagy ha a lánc fölött sikerült a farkukat levágni. De ez nagyon nehéz volt, mert állandóan mozogtak, és úgy hadonásztak a láncokkal, mint ha ostorokat pattogtatnának.

- Elessz el! Elessz el, nem hallod? Jaj, mamám! A copfom! - hallatszott ekkor.

Az egyik kísértet elkapta a kínai copfját, és maga után vonszolta a fedélzetpadlón. Kullancs nagyot rúgott a szellem hátsójába, és egy cseles mozdulattal a tengerbe lökte. "Glu-glu-glu" - hallatszott, ahogy süllyedt a vízben.

Több mint egy óráig tartott a harc. A kalózok teste már tele volt óriási foltokkal, némelyeknek még a lábuk is eltört a kísértetek ütéseitől. Kb. harminc legyőzött kísértet feküdt a fedélzeten, egypáran meg felrepültek a keresztrudakra. Az egyik beleharapott Géz doktor karjába, mire ez a táskájával akkorát ütött a fejére, hogy összecukódott, mint egy harmonika. Gönc elhagyta a kardját, úgyhogy csak orrával tudott harcolni. Hatalmas orrdöfései sikeresen ritkították az ellenfelet.

- Mamáám! Visznek! Segítség! - hallatszott ismét Mo Csing visítása.

Két szellem felrepült vele a sudárvitorla tetejére. Kullancs hozatott hamar egy lepedőt, amit kifeszítettek alatta. A matrózok buzgón szorították a lepedő csücskeit, de amikor a kísértetek ledobták a szegény kínait, a lepedő szétrepedt, és Mo Csingnak "lettentő nagy dudol" nőtt a feje búbjára.

10.

Fókapofa kerestetik - Kloroformos polipok - Musztafa, a mór - Kék matrózok - Emberevő bokrok - Zuhog - Egy sóner

- Gyerünk Fókapofáért! - mondta Kullancs.

- Ki menjen elől? - érdeklődött Gönc.

- A legbutább - felelte Kullancs.

- Ja! Akkor a kínai.

- Nem! Én nem akok! Húzzunk solsot! Mál elég volt a kihasználásból! - tiltakozott a kínai.

Sorsot húztak, és mégis a kínaira esett a választás. Merőkanállal a kezében mindjárt ereszkedni is kezdett lefelé a fedélzetnyíláson, és a többiek utána. Kuvik, a vészmadár nagyot sóhajtott:

- Nem lesz ennek jó vége, az biztos!

Alighogy kimondta, kinyílt alattuk egy csapóajtó, és Mo Csing, Gönc meg még három matróz eltűnt.

- Megmondtam én! Tudtam én ezt előre... - motyogta Kuvik.

- Elhallgass már! - rivallt rá Kullancs,

- Elhallgathatok, de itt valami bűzlik.

Valóban, a kamrából valami orrfacsaró illat áradt.

A matrózok bementek az ebédlőbe. A tányérok már eltűntek. Edényzörgést hallottak, erre mind siettek a konyhába. Hát a páncélvértzet mosogatott szorgalmasan. De egyszerre csak megfordult, és tárt karokkal ment feléjük.

- Állj, vagy lövünk!

Harsogó nevetés hangzott a páncélszak alól. Az emberek lőttek, de a golyók keresztülmentek rajta.

- Egek! Ez üres belül! - döbönt meg Kullancs.

A vértzet ekkor karjaiba vette Csalánt, aki veszettül üvöltözött és kapálódzott.

- Kegyelem! Ne öljön meg! Tizenkét gyerekem van!

A páncél azonban nem könyörült. Cipelte tovább a szerencsétlent, míg csak el nem tűntek a folyosó végében.

- Itt van egy ajtó - mondta Gönc.

- Betörni!

A kalózok felkészültek, hogy nekifutásból bedöntsék az ajtót, de az az utolsó pillanatban váratlanul kinyílt. A matrózok fejfelé zuhantak egy lépcső nélküli mélységbe, ahol szörnyű karok ragadták meg őket.

- Egek! Óriáspolipok!

Az emberek elővették a késeket, de a szörnyetegek mintha gumiból lettek volna. Géz doktor higadtan elővett egy kloroformos üveget, megnedvesítette vele a zsebkendőjét, és odaszólt az egyik polipnak:

- Gyere csak, gyere. Töröld meg a nózit!

A polip elszedült, és mindjárt leejtette karjait. A doktor ugyanezt megismételte a többi polippal is, így mindenki hamarosan kiszabadult. Meggyújtották a lámpákat, és egy ajtót vettek észre. Rá volt írva: "Nem kell kopogni!"

- Menjünk be - mondta doktor Géz.

- Dehogyan! Ez biztosan csapda!

- Nyissuk ki a bottal!

Ügy tettek, és valóban: ahogy az ajtó kinyílt, százkilós kő zuhant le fölülről hatalmas robajjal.

- Most már mehetünk.

A matrózok nagy szobában találták magukat, amelyet egy mécses világított meg. Mórnak öltözött ember ült benne háttal, és írt.

- Egek! A levegőben ül!

- És üres a tintatartója! - pusmogták ijedten.

- Csupa fulcsaság! - mondta a kínai.

- Üljenek le - mondta a mór.

Az emberek le akartak ülni a székekre, de azok váratlanul eltűntek, és ők nagyot nyekkentek a földön.

- Hova lett Főkapofa? - kérdezte haragosan Kullancs.

- Kicsoda? Ja, az a maflaképű? - így a mór.

- Igen. Az.

- Ott van, bezárva.

Kullancs kinyitott egy ládát, és egy csontvázat talált benne.

- Uh jaj! Szegény Főkapofa! De megöregedtél! - kiáltott fel.

- Az nem Főkapofa - mondta a mór.

- Akkor hol van?

- Ott. Abban az üvegben.

A matrózok kiszedték Főkapofát egy óriási üvegből.

- Mit kerestél ott? - kérdezte Kullancs.

- Semmit. Bedugott a mór, hogy spirituszba tegyen.

- És Csalán?

- Az meg a konzervdobozban van, olajban eltéve.

A kalózok hamar kiszedték onnan. Csöpögött az olajtól. A mór felállt, és nagyot kiabált:

- Ki innen!!

- Nem megyünk!

A mór füttyentett, és kinyílt egy szekrény. A páncélért jött ki belőle csörömpölve és hadonászva.

- Öld meg őket! - parancsolta neki a mór.

A vértzet Kullancs felé indult, de hirtelen megállt. Éppen lejárt, és újból fel kellett volna húzni. A mór hozzárohant a kulccsal, de száz kéz csapott le rá. Kullancs kaparintotta meg a kulcsot. Aztán megkérdezte:

- Kicsoda maga? Hogy került ide?

- Musztafa vagyok. Szakács voltam itt a Csöbörön, de egy szép napon megmérgeztem az egész legénységet, s a tengerbe hajigáltam őket.

- Szép dolog, mondhatom! Ilyet nem csinál egy rendes szakács! És ez a vértzet?

- Enyém. Egy kairói üzletben loptam.

- Magától megy?

- Néha fel kell húzni. De nagyon szófogadó.

Kullancs felhúzta a páncélt, mire az többször is meghajolt előtte, mondván:

- Rendelkezésére állok, tisztelt Kullancs kapitány!

- Rúgd ülepen a mór! - parancsolta neki Kullancs. A páncél erre alaposan fenéken rúgta a mór. Aztán a kezébe nyomták a ládát, amelyben titkos kincs titkos leőhelyének titkos térképe volt elrejtve. Mögötte vonultak a matrózok, akik minden mozdítható használati eszközt magukkal hurcoltak a Csukára, a megkötözött mór is, és végérvényesen magára hagyták a kiürített Csöbört.

A Csuka alig mozgott. Alig lehetett valami szelet érezni. A matrózok kimerülten dőltek ágyba ennyi izgalom után.

- Mik lehetnek ezek a foltok a lábamon? - álmétkodott Kullancs.

- Mosakodnod kéne - felelte Főkapofa.

- Rajtam is vannak foltok - szólt közbe Gönc. Géz doktor megvizsgálta őket.
 - Skorbut - nyilatkozta.
 - Skorbut? Az micsoda?
 - Betegség, amelyet akkor kap az ember, ha csak száraz koszton él.
 - És mivel lehet gyógyítani?
 - Friss gyümölcscsel.
 - Honnan vegyünk most friss gyümölcsöt?
 - Azokon a vízi bokrokon van valamiféle gyümölcs!
 - Van, de mérges! - kiáltott közbe a mór.
- Géz dokornak némi fej vakarás után jó ötlete támadt:
- Először a macskának adunk belőle, és meglátjuk, elpusztul-e.
 - Csakhogy a macskák nem esznek gyümölcsöt!
 - Akkor adjunk a papagájnak.

A papagáj evett egy kék színű gyümölcsöt, de nem múlt ki. Viszont a tollai megkékültek.

- Együnk mi is! - kiáltották a kalózok.

Ették ugyanabból a gyümölcsből, és kék lett a kezük, az arcuk. Akik piros gyümölcsöt ettek, azok pirosak lettek, mint a főtt rák. Mások sárga gyümölcsből ettek, és sárgák lettek, mint a sült tök. Fókapofa zöld lett, mint egy dinnye, és Gönc sötétlila, mint a padlizsán. Akik többféle, különböző színű gyümölcsből ettek, azoknak csikos lett a bőrük, szintén különböző színekből. A hadnagy egy zebrához hasonlított. Csalán valami tüskés gyümölcsből ehetett, mert olyan lett, mint a sündisznó. A végén Géz doktor úgy oldotta meg a dolgot, hogy szódabikarbónával meg morzsolt aszpirinnel főzte össze a gyümölcsöket, és így lassan-lassan megszűnt a skorbut köztük.

Kullancsnak már borzasztóan elege volt az egészségből. Nagyon szerette volna elhagyni a vízi erdőt, de az úszó bokrok meg hínárok, szinte megbilincselve tartották a Csukát.

- Ügy sem fogtok kijutni innen! Együtt pusztulunk! - óbégatott a mór.

A sűrű tengeri bozótból óriás méretű levelek magasodtak ki, hatalmas fogakkal, amelyek könnyedén meg tudták volna enni szőröstül-bőröstül a matrózokat. Voltak olyan levelek is, amelyeknek nagy ormányuk volt, mint az elefántoknak, és folyton csapkodtak vele.

Szóval egy szép napon Kullancs elordította magát:

- Támadásra felkészülni! - Ágyúkat megtölteni!

- Lábmosásra felkészülni! Ágyakat megpörkölni! - hangzott az ismétlés, de szerencsére senki sem figyelt rá.

- Tűz!

Bumm! A tizennégy ágyú egyszerre dördült el, tüzet meg kartácsot okádva. A fantasztikus bokrok nyögve, recsegve vonaglottak, és végre kieresztették áldozatukat. A Csuka szabad volt. Csakhogy a szél meg sem mozdult. Kullancs evezőket csináltatott az asztalossal, és az emberek minden erejükkel evezni kezdtek. Mindennek ellenére a Csuka meg sem mozdult.

- Felhúztátok a horgonyt egyáltalán? - gyanakodott Kullancs.

- A horgonyt? Azt nem.

- Akkor hogy mozdulhatna meg a hajó?

Na erre végre felhúzták a horgonyt, és a hajó nehézkesen elindult. Az emberek viszont már annyira erőtlenekek voltak a rengeteg koplalástól, szomjazástól, izgalomtól, hogy nem tudtak evezni.

- Csak legalább egy picit esne!...

A nap lángolt, égetett. Csökönys szélcsend cövekelte le a hajót. Mo Csing valami kínai dalt énekelve feküdt a fedélzeten. Sajnos olyan förtelmesen énekelt, hogy Kullancsnak rá kellett szólnia:

- Ne bőgj már, mint a szamár, még esni fog...

Máris feltűnt valami felhőféle a hajó felett. Kullancs a kínaira bámult, és fülét vakargatva kérdezte:

- És ha mindnyájan énekelnénk?

- Lehet, hogy esni kezdene! - lelkesedett a hadnagy.

Kullancs összegyűjtötte az egész legénységét, és megparancsolta nekik, hogy olyan rosszul énekeljenek, ahogy csak tudnak. A matrózok dalba fogtak, és tényleg, hamarosan dagadt felhők lepték el az eget. A barométer 700 mm-re süllyedt, és nedves, nehézkes déli szél támadt. A tenger egyre bodrosabb lett.

- Hangosabban énekeljétek, és még falsabbul!

A matrózok szót fogadtak olyannyira, hogy Kullancsnak be kellett fognia a fülét. Szörnyűséges dörgéssel egyszerre csak hatalmas villám reszkettette meg a hajót, és a főárboc pozdorjává tört. A felhők felpuffadtak, és váratlanul úgy elkezdett esni, mintha dézsából öntötték volna. Még maguk a dézsák is zuhantak lefelé, és legtöbbjük fülsiketítő zajjal zúzódott szét a fedélzeten. Az egyik dézsa Fókapofa fejére esett éppen - és eszméletlenül hagyta.

- Szedjétek össze az épen maradt dézsákat! - kiabált Kullancs.

A hajóraktár hamar dugig lett vízzel teli dézsákkal.

- Vitorlákat felhúzni! - rendelkezett gyorsan Kullancs.

Remek hátszelet kaptak, és a Csuka sebesen haladt a vízen. Este lett. Sűrű köd borult a tengerre. Kullancs felküldte az őrszemet, hogy távcsővel vegye szemügyre a látóhatárt, de három tenyérnyire sem lehetett semmit kivenni. Reggelre azonban kitisztult valamennyire az idő, és Kuki, a távcsöves hirtelen nagyot kiáltott:

- Hajó a láthatáron!

- Milyen irányban?

- Két mérföld szélirányban.

- És az hol van?

- Honnan tudjam én azt? - durcáskodott Kuki.

- De mégis, milyen hajó az egyáltalán? - kérdezte Kullancs.

- Vagy sóner, vagy brigg.

- Vagy sóder, vagy bridzs?

- Úgy van.

- Francia?

- Nem. Angol.

- Teljesen mindegy. Matrózok, támadásra!

- Matrózok, tálalásra! - így Fókapofa.

A közeledő sóner leállt, várt, és ágyúlövéssel szólította fel a Csukát, hogy bontsa ki a zászlóját.

- Elő a zászlóval! - parancsolta Kullancs kapitány.

A matrózok felhúzták a zászlót. Amikor a sóner meglátta, hogy fekete kalózzászló, úgy menekült, ahogy csak tudott.

11.

Sütieső - Felkészülve az orrcserére - Kullancs feje - Angol jómodor - Patkányzsákok - Kullancs szerelmes - Floripondia elájul - Még egyszer elájul

- Milyen sebességgel haladunk?

- 5 mérföldessel.

- Az kevés. Több mérföldet! - kiáltott Kullancs.

- Több mészkövet! - kiabált Fókapofa.

Mire Kullancs észrevette, már egy csomó mészkövet hordtak fel a hajó hasából az emberek. Kullancs a haját tépte.

- Mit csináltok, gazemberek? Mi ez?

- Több mészkő!

- Azt mondtam, több mérföld kell!!!

- Ja, az más!

A Csuka egyre jobban megközelítette a sónert az evezők segítségével.

- Mennyi ágyúja van a sónernek?

- Tizenöt - felelte Kuki.

A Csuka teljes fordulatot írt le. Kullancs búcsút intett a zsebkendőjével.

- Isten veletek! Ez túl sok ágyú nekem!

Mikor a sóner meglátta, hogy a Csuka el akar inálni, búcsúzóul alaposan telelődözte jókora golyóbisokkal.

- Gazemberek! Ezt még megkeserültek! - dühöngött Kullancs, aztán dobantott egyet a lábával, és kiadta a parancsot:

- 900 fok balra!

A Csuka elkezdett eszeveszetten pörögni.

- Ágyúkat elsütni!

- Ágyúba sütiket... - ismételt bizonytalanul Fókapofa.

Az ágyúk tüzet okádtak. Mivel a hajó pörgött, egyszer a bal oldali, aztán a jobb oldali, egyszer az első, később a hátsó ágyúk lőtték a sónert. A sóner matrózainak már keresztbe állt a szemük.

- Állj! Csáklázásra felkészülni!

A Csuka hirtelen lecövekelt az ellenséges hajó mellett, és hatalmas vaskampókkal csimpaszkodott a palánkjába.

A Csuka emberei úgy támadtak az ellenséges sóner katonáira, mint a farkasok. Azok csak úgy ömlöttek a hajófenékből. Tarka ruhákban pompáztak, kövérek és pocakosak voltak, de a harchoz keveset értettek.

- Ezeknek ott lent valami katonagyárunk lehet! - vélte Kullancs.

A golyók minden irányban cikáztak.

- Kardokat elő! - kiáltott türelmetlenül Kullancs. Ember ember ellen harcolt, üvöltözve és egymást harapva. A fedélzet tele lett levágott karokkal, lábakkal, fülekkel, orrokkal és fejekkel. Géz doktor szorgalmasan tapasztotta a flastromokat, ragasztotta a karokat, lábakat, orrokat és osztogatta az aszpirinokat. Egy doboz enyvvél és egy nagy ecsettel csodálatos eredményeket ért el.

A nagy sietségben az egyik katonának fordítva tette vissza a fejét. Csutkának a homlokára ragasztotta az orrát, négy lábat rakott egy katonának, amitől úgy festett, mint egy ló. Az egyik sarok megtelt magasra halmozott hullával. A csata iszonyú volt. Kullancs elvesztette a kardját, de lecsavarta a falábát, és azzal püfölte körbe az ellenséget. Egyszerre csak megjelent a páncélvért a fedélzeten, mire a tarka katonák mind ordítani kezdtek:

- Te jó ég! Egy páncélvért! Ott megy! Egy igazi vértezet!

A katonák rávetették magukat, de a vértezet nyugodtan leült cigarettázni, mintha nem is őt püfölnék.

- Van valakinek tüze, uraim?

- Nesze neked tűz! - kiabálták a katonák, és mindenki lövöldözött rá.

- Köszönöm!

Már olyan volt, mint egy térszűrő. Ekkor lassan felállt, és elkezdte az ellenséges katonák fejét egymáshoz verdesni, majd akkurátusan a vízbe hajigálta őket.

- Gyerünk az ebédlőbe! - kiáltott Kullancs, mikor vége volt a verekedésnek.

A matrózok mint éhes hiénák, vetették magukat az ételre. Jó modornak még csak nyoma sem volt.

- Le a lábakkal az asztalról! - dühösködött Kullancs.

- És akkor hova tegyük?

- Arany! Igazi arany!! - kiáltott ebben a pillanatban Fókapofa.

Valóban. A sóner feneke tele volt aranyzsákokkal, amit a hajó Amerikából hozott. Ezért volt hát annyi katona a hajón.

Minden katona nyakába raktak egy zsákot, miközben a sóner kapitánya, egy kis kövér emberke, szünet nélkül kiabálta:

- Fel leszte akasztva mind, mind! Banditák! Tolvajok!

- Kössétek fel! - szölt oda Kullancs.

A kalózok fogtak egy kötelet, és már-már felakasztották az egyik árbocrúdra. Miss Floripondia tétlen esve esdekelt:

- Bocsáss meg neki, uram, te, aki oly könyörületes vagy!

Kullancs piros lett, mint a paradicsom.

- Engedjétek el! - parancsolta elfordulva.

A sóner kapitánya Floripondia kisasszonyhoz lépett, és áhítatosan kezét csókolt neki.

- Köszönöm, szépséges kisasszonyom, hogy megmentette az életemet. - Aztán Kullancshoz fordult. - Ha nem tévedek, ön Kullancs kalózkapitány?

- Az vagyok.

- Tudomása van arról, hogy egész Anglia önt keresi?

- Megtiszteltetés számomra, hogy ennyien keresnek.

- Arról is tudomása van, hogy magas árat szabtak a fejére?

- Nincs tudomásom. Mennyit adnak érte?

- ötezer fontot és 3 pennyt.

- Húha! Ez igen! Kész vagyok! És csak a karomért mennyit adnának?

- Semmit sem.

- Fukar alakok!

- Hajó a láthatáron! - kiáltott Kuki.

- Vissza gyorsan a Csukáral

Kullancs felkapta a kapitányt, összeszedte az összes disznót, csirkét, amit csak tudott, és egy ugrással a Csukán termett.

- Csáklyákat kiemelni!

Később megbeszélésre hívta Fókapofát meg Göncöt. - Mennyi pénzt szereztünk?

- Félmillió fontot.

- Hány csirkét?

- Ötvenet.

- Helyes. És disznót?

- Tizenötöt.

- Ha már disznókról beszélünk: hány matróz halt meg?

- Tíz.

- Jól van. Több marad nekünk.

- A hajó gyorsan közeledik! - kiabált felülről Kuki.

- Miféle?
- Egy angol korvett.
- Micsodaaa? Na mindegy. Hány csomóval jön?
- Rengeteggel. Mindjárt itt lesz.
- Mi van a kormányrúddal? - kérdezte Göncöt,
- Semmi. Eltört. Meg sem tudunk fordulni.
- A sudárvitorlák rendben?
- Á, dehogya! Csupa lyuk minden.
- Hát akkor vonjátok fel a farvitorlákat! - dühösködött Kullancs, és a hajóraktárba rohant. Egy idő múlva előjött, és két csónak előkészítésére adott parancsot.
- Vigyétek ezt a két zsák aranyat a csónakokra. Az emberek odacipelték.
- Eresszétek a csónakokat a vízre.

Teljesítették a parancsot, és a két csónak a hullámok szeszélye szerint himbálódzott a vízen. A korvett közben már egészen közel jött, és hirtelen megállt. Meglátták ugyanis az aranyzsákokat, és a kapitány felvitette a hajóra.

- Arany nélkül maradunk! - zokogott Gönc.
- Dehogya! A zsákok kövekkel meg patkányokkal vannak tele - mondta Kullancs.

Szörnyű üvöltözés hallatszott hirtelen a másik hajó felől. Az undorító rágcsálók megharapták a zsákokba nyúló katonákat.

- Minden vitorlát kibontani! - kiáltott Kullancs.

A Csuka sebesen kereket oldott, és eltűnt a ködben. Végre kis nyugalom támadt. A matrózok leszedték a vitorlákat, hogy Floripondia megstoppolhassa őket.

- Hogy tetszik? - mutatta munkája gyümölcsét Floripondia.
- Nagyon - felelte Kullancs pipacsörösen.
- Van még valami foltozni való? - kérdezte a hölgy.
- Van... A szívem... Megszakadt kegyedért...
- Uraságod pimaszkodik! - kiáltott fel a kisasszony, és hatalmas pofont kent szegény Kullancs ké-pére.

Mindjárt vissza is vonult a kabinjába, de előbb még úgy bevágta maga mögött az ajtót, hogy a kormányrúd három fokkal balra fordult.

- Három fokkal jobbra! - hozatta helyre az irányt Kullancs.
- Egy pofon balra... - vihogta Fókapófa. Egyszerre csak a távolban több vitorlát lehetett látni.
- Közeledik a föld - mondta Kuki.
- Igen, de micsoda föld? Kérdezzük meg.

A Csuka mindenesetre eldugta a zászlaját. Közeledett egy kétárbocos.

- Nem tudja, közel vagyunk már Jamaicához? - kérdezte Kullancs a kapitányt.
- Igen. Először menjen jobbra, aztán forduljon balra, és a negyedik hátulról. Érti?
- Hogyne. Hét lépés balra, nyolc jobbra, egy szembe és kettő hátra, és a saroknál...
- Úgy van. Remek! Így lehet gyorsan Majomföldre jutni! - hahotázott a kapitány.
- Gyerünk! Előre! - mérgelődött Kullancs. Aztán végre megtudta, hogy Jamaica mégis közel volt, mire óriási nagytakarítást, pucolást, fényesítést rendelt el.
- Kifesteni az egész hajót!
- Milyen színűre?
- Zöldre.
- És az ajtókat?
- Pirosra.
- És kívülről?
- Kékre.

Minden csöpögött a festéktől. A kínai a copfjával festett. Befestette a lábasokat, tányérokat, konyhaszékeket, a seprűt. Kullancsnak sárgára festette a falábát, a papagájt tarkára festette, és zöldre a macskát. Utána felmosatta a padlózatot, majd felvikszeltette. Elrendelte, hogy a ruhákat is kimossák. A matrózok egy szál alsóneműben maradtak, és nagy locspoccsal mosták, sulykolták a ruháikat.

- És most hová akasztjuk száradni az egészet?
- Hát az árbocokra.

Gyönyörű volt a hajó. Tele volt aggatva ingekkel, gatyákkal, zoknikkal meg zsebkendővel, amik úgy fityegtek mindenütt, mintha zászlók lennének. Kullancs felettébb elégedetten szemlélte a birodalmát.

- Föld a láthatáron! - jelentette Kuki.

Az emberek ugrálni kezdtek a boldogságtól. Floripondia sürgősen elájult örömeiben.

A Csuka elhúzott két egymáshoz közel lévő hajó között, és sikeresen magával rántotta az egyik

kormánylapátját. Egy jókora teherhajóról éppen boroshordókat rakodtak ki, amikor a Csuka nekiment, és így egyetlen lökéssel sikerült az egész árut egyszerre kirakni.

- Köszönöm! - kiabált át a teherhajó kapitánya.

- Fékezni! - rendelkezett Kullancs.

A kalózok erre áthajították a horgonyt a hajó oldalán.

- Segítsééég! - hangzott mindjárt az üvöltés egy halászcsónakból. A horgony ráesett a halász lábára, és a csónak süllyedni kezdett.

Végre megállt a Csuka. Az egész kikötőt ellepte a lelkesedő, integető, tapsoló népség. Egy hadihajó huszonegy ágyúlovással tisztelgett.

- Kire lőnek ezek? - háborgott Kullancs.

- Azt hiszem, miránk - felelte Gönc.

- A nemjóját! Durrants oda egyet nekik!

Göncnek sikerült egyetlen lövéssel miszlikké lőnie a hadihajó ágyúját. Eközben egy magas, szőke fickó jelent meg a lépcső tetején, és forró öleléssel majdnem megfojtotta a gyanútlan Göncöt.

- Szervusz, drága Floripondiám! Tok vagyok, a vőlegényed!

- De én nem vagyok Floripondia, uram!

- Vagy úgy! Hát hol van ő?

- Biztosan valamelyik sarokban fekszik ájultan.

Mister Tok a kínait is szenvedélyesen a karjaiba zárta, mire az ordítózni kezdett, mint a fába szorult féreg:

- Ulam, ulam! Én sem vagyok a kisasszony! Miért nem vesz szemüveget magának?

A szőke legény végigölelgette az egész legénységet, mire végre rátalált Miss Floripondiára, aki valóban aléltan kuksolt egy sarokban.

Floripondia kinyitotta a szemét, meglátta Tokot, és ismét elájult a megrázkódtatástól.

- Hogy vagytok... - lehelte még.

12.

Árulás bűze terjeng - Katonai törvényszék - Floripondia elájul - Ismét elájul - A ráspoly - A bili - Az ugrálókötél - A fogkefe - A kapucinus barátok

Aznap este díszes bankett volt Mister Tok palotájában. A sziget kormányzója, Sir Diszting peckesen vonszolta háromméteres díszkardját, és mindenkit fennköltén üdvözölt. Csalán azonnal mellé ült, és egész idő alatt sugdosott neki valamit, mire a kormányzó folyton Kullancsot bámulta, és sebesen rágta a bajuszát.

- Itt árulás bűze terjeng - súgta Kullancs Göncnek.

- Én sült pulyka szagát érzem - felelte Gönc.

Egyszerre csak felugrott Sir Diszting, és elkiáltotta magát:

- Kullancs, ön foglyom!

- Ahogy te azt elképezed! - felelte Kullancs, és kirántotta a kardját.

Erre kinyílt az ajtó, és egy sereg katona rohant be lovon, megragadták Kullancsot meg Göncöt, és elcipelték őket a börtönbe. Ott az örök teleaggatták őket láncokkal, és egy sötét, patkányokkal meg pókhálókkel teli tömlöcbe vetették őket.

- Béklyókat rájuk! - dörgött Tok, aki már elvesztette az ölelgetős kedvét.

Az örök a lábukra csattintották a nehéz béklyókat.

- Jó, de hol van az ágy? Aludni szeretnék már!

- Nincs ágy! - felelte szigorúan Tok.

- És matrac?

- Az sincs!

- És hova tudunk ülni? Talán a földre?

- Nincs föld!

- Nahát! Szép kis börtön, mondhatom! Csak patkányai vannak...

Másnap a kormányzói palotába vitték Kullancsot. Két fekete öszvér húzta a fehér hintót, keresztül az egész városon. Nagy tömeg várta az érkezését. A kapitányt a vádlottak padjára ültették, az asztalhoz meg egypár rémesen komoly, fekete tógás, fehér parókás bíró telepedett.

Kullancs felállt, és kezet nyújtott nekik.

- Osztozom fájdalmukban. Részvétem, uraim! És kit gyászolnak?

- Üljön le, és fogja be a száját!

Kullancs leült, és befogta a száját.

Sir Diszting síri hangon kezdte:

- Ön a félelmetes Kullancs?

Kullancs nem felelt.

- Miért nem felel?
- Mert nem tudok befogott szájjal beszélni.
- Hát nyissa ki a száját, és feleljen!
- Bizony uram, én vagyok Kullancs
- Igaz-e, hogy elfoglalta a Csukát?
- Igaz, uram.
- Igaz-e, hogy több zsák aranyat lopott?
- Igaz, uram.
- Akkor büntetése: halál.
- Milyen kár értem! - jajdult fel Kullancs.

Ebben a percben Floripondia, aki a nézők között ült, ájultan esett össze. Az álnok Csalán kajánul kacagott, míg a nép kezébe temetett arccal sopánkodott.

- Mi módon kíván meghalni? A karóba húzást vagy a fejvesztést választja?
- Köszönöm kérdését, egyiket sem.
- Akkor kötél által lesz kivégezve, azaz fel lesz akasztva,
- Mikor?
- Négy nap múlva.

Kullancs elővette a noteszét, és feljegyezte.

- És hány órakor?
- Délután három órakor.
- Nem lehetne négykor?
- Miért?
- Szeretek délután aludni egyet.
- Jó, hát legyen négykor.

Aztán visszavitték a börtönbe Göncsel együtt, akit ugyancsak akasztásra ítélték. Délután beszólt hozzájuk a börtönőr:

- Látogatója van, Kullancs kapitány. Egy gyönyörű hölgy!
- Kullancs lesimította a kabátját, és kevéske nyállal megtörölte a cipőjét. Aztán kiszólt:
- Jöhet.

Floripondia volt, kisírt szemmel.

- Ne zokogjon, mylady! Egyetlen könnyét sem érdemlem meg.
- Hagyja, hogy sírjak. Hiszen meg fog halni!
- De én csak egy csúnya, gonosz, falábú kalóz vagyok!
- De a szíve aranyból van!
- Amikor már nem leszek majd, emlékezni fog rám?

Floripondia hangos zokogásba kezdett. Kullancs szívére szorította a bájos hölgy kezét.

- Imádom önt, Floripondia kisasszony! Az ön nevét rebegve fogok meghalni.

A miss elpirult. Majdnem elájult, de előbb sietve egy csomagot meg egy zsákot adott át Kullancs-nak. Épp ideje volt, mert már jött is a börtönőr.

- Lejárt az idő. Búcsúzzanak el, kérem.

A kisasszony elájult, a börtönőr felkapta, kivitte, és bezárta az ajtót. Kullancs a rácsokba kapaszkodva sírt.

A hold eltűnt a látóhatárnál. Kis idő múlva visszajött a börtönőr. Vad küllemű, borotvátlan alak volt. Meglátta a zsákot a földön és megkérdezte.

- Mi van a zsákban? Csak nem reszelő?
- Ó, dehogy kérem. Valami meszelő lehet.
- Ja, az más!

A börtönőr elvonult, és Kullancs kinyitotta a zsákot. Egy csákány meg egy ásó volt benne.

- Ez meg minek nekünk? - álmélkodott Gönc.
- Hogy megszökhessünk, te sügér!
- Akkor munkára!

A két kalóz elkezdett csákányozni, és bizony egész éjjel kellett dolgozniuk, míg sikerült egy nagy alagutat ásniuk.

- Egek, egy bili!!! - hápogott Kullancs.
- Mi az? Hol vagyunk? - kérdezte Gönc.
- Egy ágy alatt.
- Kinek az ágya alatt?
- Azt hiszem, éppen a börtönigazgató ágya.
- Micsoda pech!

A börtönigazgató, Mister Hurka, gyertyát gyújtott, és rosszkedvűen kérdezte:

- Ki mászkál itt?
- Mi vagyunk.
- Mit akarnak?
- Semmit. Csak erre jártunk, és el akartunk búcsúzni.
- Miért? Hova mennek?

- Csak ide, az utcára. Meg akarunk szökni.
- Mit? Megszökni? Még mit nem! Én nagyon szemfüles vagyok!

Ezzel egy ugrással elkapta a fülüket. Utána lecipelte őket a tömlőcbe, és betömte velük a lyukat. Kullancs kimerülten ült a földre, és elővette a csomagot, amit Floripondia hozott.

- Mi az?
- Két sonkás zsemlye. Legalább ehetünk valamit.

Gönc harapott egyet, és mindjárt bele is tört egy foga.

- A csillagát? Micsoda kemény sonka ez?

Kullancs is harapott egyet, és utána ki kellett köpnie egy fogát.

- Egek! Ebben reszelő van!

- Nahát! Floripondia gúnyt űzött belőlünk! - háborgott Gönc. - Sonka helyett két vacak reszelőt tett a zsömlékbe!

Mérgesen félredobták a reszelőket, és megették a zsömléket. A falon folyondár kúszott apró kék vi-rágocskákkal. Egy madárka vidáman ugrált a délutáni napfényben.

- Milyen remek dolog is a szabadság! - sóhajtott Kullancs.
- De szeretnék madárka lenni, és repülni! - mélázott Gönc.
- Én inkább fűrészhal szeretnék lenni, hogy ezeket a rácsokat elfűrészelhessük!
- Milyen igazad van! Ha legalább egy reszelőnk lenne!...

Ezzel lefeküdtek a földre, valamicske szalmára, aludni. Másnap a börtönőr megtalálta söprés köz-ben a reszelőket.

- Mik ezek a reszelők itten? - háborgott.
- A zsömlékben voltak.
- Remélem, nem a rácsok elfűrészelésére gondoltok?
- Á, dehogy! Csak a körmeinket akarjuk rendbe tenni.
- Jól van. De jó lesz vigyázni, mert az én eszemen nem lehet ám túljárni!

Amint kitette a lábát a börtönőr, Kullancs meg Gönc nekiestek a rácsok reszelésének. Csak hát nagyon vastagok voltak.

A zajra bejött az őr.

- Mi van? Mit csináltok?
- Reszeljük a rácsokat.
- Minek?

- Hogy több levegő jöjjön be.

- Aha. Rendszerben. De jó lesz, ha vigyáztok magatokra, mert nem ma jöttem le a falvédőről!

Ezzel elment enni. A kalózok kissé gondterheltebben folytatták a munkát.

Estére végre elkészültek, és ki tudták törni a rácsokat.

- Na és most, honnan szerzünk kötelet?

- Kérünk az őrtől.

- Fegyőr úr! Fegyőr úr! Kérünk szépen egy kötelet!

A börtönőr hozott egy vastag kötelet, és megkérdezte:

- Minek nektek ez a kötél?

- Kötélugrást játszani. - Aha.

Kiment az őr, és a két kalóz leereszkedett az ablakon. Egyszerre csak elszakadt a kötél, és jókorát puffantak a földön.

- Ez gyorsan ment, de vissza kell mennünk - mondta Kullancs.

- Miért?

- Otthagytam a fogkefém.

- Micsoda mérge! Na gyerünk - mondta Gönc.

Döngettek a kapun, mire a kapus rosszkedvűen kinyitotta.

- Mi az ördögöt akartok? Mi van?

- Hát az, hogy megszöktünk, de vissza kellett jönnünk a fogkeféért.

A kapus kaput nyitott, és meghúzta a vészharangot, Mister Hurka, a börtönigazgató sebesen ott termelt egy csomó örrel, és fülön csípte a két kalózt.

- Bizony, bizony! Tőlem nehéz megszökni! Én nagyon körmönfont vagyok!

Mély, ablak nélküli kazamatába zárták most Kullancsukat.

- Még mennyi hiányzik az akasztásig? - kérdezte Gönc.

- Két nap.

Időközben Főkapofa türelmetlenül rágta a körmeit a Csukán.

Mikor szökk meg már Kullancs? - morfondírozott.

Még ugyanaznap délután megjelent a Csukán Sir Diszting meg az áruló Csalán, hogy egy csomó katoná segítségével elfoglalják a hajót.

Csalán ért fel elsőnek, és Főkapofa alaposan kupán vágta mindjárt a sodrófával.

- A patkányos szobába vele!

A katonák egy csomóban lökdösődtek felfelé, amikor a lépcső hirtelen kettétört, és mindnyájan visszazuhantak.

- Vigyázzatok! Még le fogtok esni! - kiáltott Főkapofa.

Másnap két kapucinus barát érkezett a börtönbe. Maga az igazgató kísérte el őket Kullancsék céljára elé.

- Fáradjanak be, kérem, de vigyázzanak, mert ezek harapnak!

A két szerzetes bement, és a börtönőr rájuk zárta az ajtót.

- Dicsértessék! - köszöntek a szerzetesek.

- Mindörökké! - mormogta a két kalóz, és azonnal rettentőt sóztak a fejükre.

- Hamar! Bújjunk a ruháikba! - mondta Kullancs.

Kicsit később hívták a börtönőrt. Az kinyitotta az ajtót, és közben megkérdezte:

- Na, hogy volt? Jól viselkedtek a gazemberek?

- Mint az angyalkák! Most alszanak.

- Kérhetném az áldásukat? - kérdezte szégyenlősen az őr, és hirtelen térdre vetette magát előttük.

- Most sietünk. Majd legközelebb.

- Könyörgöm! Adják rám áldásukat!

- Hát nesze! Itt van!

Alaposan fejbe kólintották, és elszedték gyorsan a kulcsait. Hát már jött is elébük a börtönigazgató.

- Ó! Kedves atyák! Kaphatnék egy szép szentképecskét?

- Ó! Természetesen, drága fiam! Nagyot vagy kicsit kérsz?

- Ó! Hát minél nagyobb, annál jobb!

- Hát nesze neked képecske!

A börtönigazgató olyat kapott, hogy többszörös pördüléssel tűnt egyre messzebb. Kullancs meg Gönc kinyitották az ajtót, és futásnak eredtek.

- Állj! - kiáltott az őr.

S íme, váratlanul megjelent Mister Tok, a vőlegény.

- Hova-hova ilyen sebesen, atyák?

- Ég a kolostorunk, rohanunk oltani.

- Szálljanak a hintómra, odaviszem magukat.

Felszálltak, és Kullancs nagyot csördített az ostorral. Óriási zökkenőkkel, huppanásokkal száguldott a hintó lefelé a lejtőn. Az egyik kereke csakhamar kivált a csoportból, és önállóan beimbolygott az egyik kapun.

- Vigyázat! Az egyik kerék lemaradt! - ordított Tok.

- Sebaj! Van még három! Illárom-csillárom-haj! - élvezte a száguldást Kullancs.

A hintó továbbhuppogott lefelé, magával ragadva a kanyarokban a házak sarkait, a szembejövő disznókonda kondását, míg végre nekiment egy hatalmas hordónak a kocsmá elött.

- Megérkeztünk? - kérdezte Tok szédelegve, és kidugta fejét az ablakon.

- Meg - felelte röviden a kocsmáros, és alaposan orra vágta.

Míg az ügyet tisztázták, a két kalóz elnyargalt.

- Hisz ez Kullancs kapitány! - kapott észbe Mister Tok. - Utánuuuk! Fussatok!!

A kalózok közben átrohantak a piacon, feldöntve a paradicsom- meg káposztastandokat. Kullancs alig bírt futni a hosszú csuha miatt. Végül is megbotlott benne, és pont egy nagy kosár tojásba esett.

- Megvagytok! - üvöltött Tok, és ráugrott.

Azaz ugrott volna, ha meg nem csúszott volna egy banánhéjon. De megcsúszott, jókorát bukfenchezett, és a végén fejfelé esett egy mézes dézsába.

- Meneküljünk!!

A két kalóz még kiborított egy pár liszteszsákot, - és az így keletkezett lisztfelhőben illa berek, nádak, erek, eltűntek.

- Levehetjük a csuhákat!

- Végre. Már nincs szükség rájuk.

A temetés - Sipítós ecetes uborka - Tengelyi medve meg folyami rák - Aki birkák közé kerül: megmenekül - Itt a bálna, ott a málna

Temetési menet közeledett a városkapu felé. Sokan haladtak zokogva a koporsó után, mire a két kalóz is csatlakozott hozzájuk. Az örök kinyitották a kaput, és levetett sapkával álltak ott, amíg a menet el nem vonult. A kalózok zsebkendőikbe temették kisírt szemüket, és a zokogástól rázkódva sétáltak el az örök szeme előtt.

- Kit temetnek? - kérdezte az egyik ör Kullancsot.
- Fogalmam sincs. Sosem láttuk.
- Akkor miért sírnak?
- Mert nagyon szeretjük. Remek ember volt!

Az örök percegig vakarták a fejüket. Mire észbe kaptak, a kalózok már messze loholtak. Az örök lógó nyelvvel rohantak utánuk, és ész nélkül lövöldöztek. A gyászoló menet szétszaladt ijedtében, és a holttetem pillanatokon belül egyedül maradt. Már senki sem gondolt rá.

Éppen arra ment egy lovas kocsi tele üres hordókkal.

- Bújjunk bele egy hordóba! - javasolta Kullancs.
- Ügy van. Ott nem találnak meg.

A stráfkocsi lassan kocogott tovább a kikötő felé. Amikor odaérkeztek, egy őrjárat megállította a kocsit. A katonák felmásztak, és éppen annak a hordónak a fedelét emelték le, amelyben Kullancs kuporgott.

- Mi van ebben?
 - Bor! - kiáltott váratlanul Kullancs.
- A katonák megijedtek. Utána kinyitottak egy másikat.
- Hát ebben a hordóban mi van?
 - Ecetes uborka - sipította Gönc, kidugva a fejét.
 - Jól van - mondták a katonák, és leugrottak a kocsiról.

Megkérdezték a kocsist:

- Nem láttál két gyanús alakot?
- Nem én! Süket vagyok, tehát senkit sem láttam.
- Mi sem láttunk senkit! - kiáltottak a kalózok.
- Jól van. Mehetek tovább.

A lovas kocsi kiért végre a kikötőbe. Kullancsok megköszönték a kocsisnak a segítséget, és elbúcsúztak. Nagy mozgás volt a kikötőben. A Csuka kb. két puskalövésnyire horgonyzott. Sir Disztling nagyban magyarázott valamit egy csoport generálistól körülvéve. Mindenfelé tisztek ordították a parancsokat, és ezernyi katona futkosott ide-oda. Kullancs pipát tett a szájába, és egy hatalmas hálóval a kezében egy halászhajóhoz közeledett, mintha csak vén tengeri medve lett volna.

- Hova mennek? - kérdezte egy katonatiszt. - Halászni.
- Kicsodák maguk?
- Én egy vén tengeri medve vagyok - mondta Kullancs.
- Én meg folyami rák - világosította fel Gönc.
- Mindegy. Úgysem lehet kimenni.

A két kalóz helyet foglalt egy-egy csirkés kosáron.

- Hogy kerülünk ki innen?
- Majd kiderül!

Az egyik raktárban több száz birka bégetett türelmetlenül.

- Gyerünk be - mondta Kullancs.

Bementek, de nyitva hagyták az ajtót, és egy gombostűvel sorba szurkálták a birkákat. A szerencsétlenek hanyatt, homlok rohantak kifelé, feldöntve mindent és mindenkit ami útjukba került: kosarakat, bódékat, ládákat. A két kalóz négykézláb a birkák közé vetődött, és bégetve együtt rohant velük.

- Beeee! Beeee! - mondták.

Á rémülettől megvadult ürük nekimentek a katonáknak, és belökték őket a tengerbe. Sir Disztling is ott sikoltzott a vízben a vadul kapálódzó birkák között. A két kalóz meg addig hatalmas tempóval úszott a Csuka felé.

- Vegyé! a nyakadba egy birkát - javasolta Kullancs.
 - Remek ötlet. Így nem vesznek észre - helyeselt Gönc.
- Mikor a hajóra értek, Fókafő meg társai boldog ordítózásba kezdtek.
- Ne üvöltözzetek, hanem villámgyorsan: irány kifelé!

Minden hajó a Csukát vette üldözőbe. A kikötő ágyúí szünet nélkül lőtték. Közben teljesen sötét éjszaka lett, még a hold sem világított.

- Eresszetek a vízre egy csónakot tele lámpával! - üvöltött Kullancs.

A tengerészek a vízre bocsátottak egy teljesen kivilágított bárkát, és miközben minden hajó arra lött, azt gondolva, hogy az a Csuka, ők az éj leple alatt egyenesen kiúsztak a nyílt tengerre.

- Irány: dél! - kiabált Kullancs.
- Itt a tél - ismételt Fókapofa. - Farvitorlákat fel!
- Fartivornyákat el!

Az emberek először ide-oda kapkodtak, de aztán leültek a földre, mivel nem értették a különleges parancsokat.

- Mit csináltak, ebadták? - dühöngött Kullancs, félelmetesen pattintgatva az ostorát. - Húzzátok fel már a farvitorlákat!

Végre szerencsésen kivitorláztak a tengerre. A hajó könnyedén siklott. Fókapofa a hajánál fogva vonszolta elő Csalánt, és Kullancs csak úgy visszakézből olyan borzasztó pofont helyezett el a képén, hogy utána sokáig zöld erdőben érezte magát csiripelő madárkák közepette-

- Felkötjük az árulót? - buzgólkodott Gönc.
- Nem. Az nem elég. Egy hétig kenyérre meg sült szardíniára kell fogni.
- Inkább a halált! - nyögte Csalán.

De hiába könyörgött. Bezárták a dutyiba, egy hordó sült szardíniával együtt.

Másnap Kullancs felhozatta Musztafát, a mórt ládástul, és kitergegette a térképeket.

- Hol van tehát az a kincs?
- Itt a Kavics szigeten - felelte a mór.
- Lódít, lódít - szólt közbe Kullancs papagája. Kullancs megragadta a mór szakállát.
- Mondd meg azonnal, hol van, vagy kitépem a szakállad!
- Itt van a Teknős szigeten.
- És az hol van?
- Négy sarokkal lejjebb. Ha Óceánia felé megyünk, jobbra.
- Ebből elegendem van! Gyerünk, előre! - kiáltott Kullancs.
- Elöl elefánt van! Menjünk a kőre! - idegeskedett Fókapofa.

A matrózok megijedtek, és az ágyúkhöz rohantak. - Hol van? Hol van?

- Itt, itt hátul!
- Már látom is. De hisz ez bálna, te süket!
- Miii? Végle találatok málnát? - rohant oda Mo Csing.
- Elég legyen már a cirkuszból! Mindenki a helyére, vagy málnadzsemet csinállok belőletek! - mérgeledőtt Kullancs.

Rövid harminc nap múlva érkeztek végre a Teknős szigetre. A Csuka horgonyt vetett egy sziklával körülvett kis öbölben.

- Készítsétek elő a fegyvereket! Partra szállunk!

A kalózok állig felfegyverkezve beszálltak egy bárkába, amit később eldugtak a bozótban. Jó sokáig meneteltek felfelé egy magaslatra, míg végül aztán egy völgybe érkeztek, amit annyira belepett a növényzet, hogy alig tudtak haladni benne.

14.

Fel a lábakkal! - Menetelő kövek - A szörnyűséges barlang - Az óriás pók - A kincs

Hosszú időn át meneteltek ide-oda, figyelmesen vizsgálva a földet. Amikor végre kijutottak a bozótból, fenyegető hangot hallottak: - Le a kezekkel!

Mindenki gyorsan leeresztette a kezét.

- Fel a lábakkal! - hangzott újból, rettenetesen. Mindenki ijedten felemelte a lábát, amitől persze orra estek.

- Egy moccanást sem, vagy lövök!

Már két óra is eltelt, és a matrózok nagyon belefáradtak abba, hogy égnék tartsák a lábukat.

- Ki lehet az? - suttogetta Kullancs sápadtan a félelemtől.
- Szerintem az a papagáj ott a fán!
- Gyerünk előre, gyáva banda! Így bedőlni egy papagájnak! Nem szégyellitek magatokat! - hóböngött Kullancs, mintha bizony ő kivétel lett volna.

Lassan sikerült életre paskolni elzsibbadt lábaikat, és elindultak. A bárkához érkeve leültek a kövekre, és evéshez készülődtek, amikor Kullancs vacogó fogakkal közölte:

- Ezek a kövek mozognak!
- Tényleg! És a tenger felé mennek!
- Csak nem földrengés?

Pár matróz beleesett a tengerbe.

- Ezeknek a köveknek lábuk van! - kiáltott Fókapofa.
- Persze, hiszen teknősbékák! - kiáltott Kullancs. Többen rohanni kezdtek, és felmásztak a közeli

fákra.

- Segítség, teknősbékák! - kiabáltak összevissza.
- Gyertek le, tökféjük! Nem csípnek! - mondta Kullancs.

A kalózok összeszedtek vagy száz teknősbékát, és Mo Csing remek levest csinált belőlük. Kullancs megkérdezte a mór:

- Tudod, merre van a kincs?
- Egy hegyen, aminek kéménye is van.
- A térkép mondja?
- A térkép is meg én is.
- Akkor gyerünk! Indulás!

Elöl ment Kullancs, utána a többiek. Pár lépés után azonban Kullancs észrevette, hogy egyedül maradt. Hátranézett, hát látja, hogy az emberei a földön vonszolják magukat.

- Mi van már megint?
- Teknősbéka-betegség, uram -, felelte Géz doktor, szintén négykézláb.
- És miért van ez nekik?
- Mert teleették magukat teknőslevessel.
- És mitől gyógyulnak meg?
- Zöld salátától meg petrezselyemtől.

De Kullancs már nem veszíthetett több időt. Megparancsolta, hogy üljenek a teknősökre, és fogják őket ügetésre. A kalózok ágakkal, vesszőkkel igyekeztek mozgásra bírni a kényelmes állatokat.

Délben megkérdezte Kullancs:

- Milyen sebességgel haladunk?
- Három perc óránként.
- És mikor érkezünk a hegyre?
- Három év múlva.
- Teknősökről leszállni! - fújtatott Kullancs.

- Most mit csináljunk? - kérdezte Gönc, és merő utánzási vágyból behúzza a fejét az ingébe, mintha teknősbéka volna.

- Legjobb lesz, ha alszunk egyet, azaz sziesztázunk! - javasolta doktor Géz,

A matrózok parancsra sem várva, azonnal horkolni kezdtek. Lement a nap, lement a hold, lementek a csillagok, az üstökösök, de ők csak aludtak tovább, mint a bunda.

Négy nap múlva elkiáltotta magát Kullancs:

- Ébredjétek, lajhárok! Indulás! Gyerünk, gyerünk!

A betegség elmúlt a negyedik ostorpattogásra. Újra sorba álltak, még ha nehezen is, és végre eljutottak egy hegy aljába.

- A hegy! - ujjongott Kullancs.

A kalózok libasorban, elindultak felfelé, de egyszer csak nagy kő- meg lángeső támadt.

- Nézzétek, füst jön ki a hegy kéményéből! - ámult Fókapofa.
- Persze, mert tűzhányó, és az nem a kéménye, hanem a krátere.
- Elő az esernyőkkel! - rendelkezett Kullancs.

Az emberek kinyitották az esernyőket, és a kövek visszapattantak róluk. Kivéve egyet, amelyik éppen Kuvik fejére esett.

- Vissza! - hangzott most fentről.
- Biztosan megint egy papagáj! Ne törődjétek vele! - mondta Kullancs.

Az emberek folytatták útjukat. Egyszer csak egy jókora sziklatömb gurult lefelé a hegyről, és simára vasalt két matrózt, akik Kuvik mellett álltak.

- A mindenségit a papagájnak!

Hirtelen megjelent egy hosszú szakállú emberke, aki óriás ugrással eltűnt az egyik barlangban.

- Az a kincses barlang! - kiáltott fel a mór.
- Hurrááá! - üvöltöztek a kalózok.
- Ki megy be elsőnek?
- A legbátrabb - jelentette ki Kullancs.

A kalózok a kínait lökdöstek befelé, de az megfeszítette magát, és sehogy sem akart menni. Végül is toporzékolva, tiltakozva eltűnt a barlang szájában.

- Ez aztán a bátorság! - ismerte el Fókapofa.
- Ki megy be utána?
- Menjünk mindnyájan egyszerre.

Betolngtak mind egyszerre, de azonnal gurultak is már lefelé egy vég nélküli, meredek lejtőn. Végül is egy hatalmas teremben értek földet.

- Eltört valakinek valamije?

- Igen. Nekem a pipám... - óbégatott Fókapofa.

- Elő a fáklyákkal!

Kijárat nélküli, óriási barlang volt. A földön szanaszét csőntök és koponyák heverték.

- Nono! Mi haza akarunk menni! - sápadoztak a kalózok.

- Mit rémüldöztök, hiszen ezek csirkecsontok! - mondta Kullancs.

- És... és azok a koponyák?

- Csak álkoponyák. Nem harapnak, ne féljete!

A mór elővette a térképet, és nagyot üvöltött:

- Jó helyen vagyunk!! Ez a pókok barlangja. Itt a kincs!!

- Hol van? Merre? - kiabáltak egyszerre az emberek.

- Ott a kő alatt.

Közösen nekiálltak, és nagy erőfeszítéssel sikerült egy pirinyót odébbtolni a követ.

- Várjatok, ezt meg kellene gondolni. Ki tudja, mi van alatta... - idegeskedett körülöttük Kuvik.

- Ne jajveszékelj már, mert belekalapállak a földbe! - kiáltott rá Kullancs, de ebben a pillanatban szörnyűt ordítottak a kalózok:

- Csörgőkígyók!!

Ezernyi kígyó, béka bújt elő a szikla alól nyelvüket öltögetve és mérget köpködve. Szerencsére Spulni szabó nem vesztette el a fejét. Azonmód elővett egy hatalmas ollót, és egyenként nyesegetni kezdte a kígyók fejét. Egyszer csak a mór a földre mutatott. - Itt ássatok!

A kalózok pontosan ott ástak. Körülbelül ötméteres lyukat csináltak már, de a kincs nem tűnt elő. Egyszerre csak elfehéredett Kullancs.

- Hol van Csutka hadnagy?

- Az előbb még itt volt - felelte Gönc. Keresték mindenfelé, de nem találták.

- Pedig milyen fiatal volt! Szegényke!

A kalózok tovább ástak. Csak néha álltak meg letörölni az izzadságot a homlokukról.

- Hol van Gönc? - kérdezte most ijedten Kullancs. - Ő is eltűnt!

- Ugye megmondtam előre! - jajongott Kuvik.

Az emberek elsírták Csutkát, aztán tovább folytatták az ásást már csak azért is, hogy ne legyen idejük félni.

- Szerintem lassan a föld közepéhez érünk! - lihegett Kullancs.

A matrózok leültek egy kicsit pihenni.

- Egek! Nem látom Fókapofát! Hol van Fókapofa? - kérdezte ijedten Fókapofa.

- Te örült! Hisz itt vagy!!

- Hú, de megijedtem! Azt hittem, nem vagyok.

Most váratlanul Mo Csing kezdett el kapálódzva a levegőbe emelkedni.

- Segítség! Visznek... Megyek!...

- Hová mész?

- Nem tudom. Majd ílok, ha megélkeztem...

Egy förtelmes óriáspók vitte magával a kínait a magasba. Nagyobb volt, mint egy ökör, és olyan vastag selyemszálon függött, mint egy hajókötel. Kullancs egy nagy ugrással belecsimpaszkodott Mo Csing copfjába, de a pók: oda se neki. Zavartalanul cipelte felfelé mind a két embert.

- Viszik a Kullancsot! - kiabált a mór, és megragadta a kapitány falábát.

- Viszik a mórt! - kiáltott Kuki, belekapaszkodva a mór lábába.

A többiek is mind egymás lábába kapaszkodtak, de a pókszörnyeteg nyugodtan haladt felfelé. Már több mint tíz ordítózó matróz csüngött rajta. Doktor Géz elővette a puskáját, és a pókra lőtt, mire az eleresztette a kínait, és az egész kalózfűzér lepottyant. Sőt, furcsa visítással, maga a pók is. A doktor még egyszer belelőtt, és végre csend lett.

Folytatták az ásást, míg végre valami kongó hangot hallottak az ásó nyomán.

- Egy ládaaa! - üvöltött boldogan Gönc.

A matrózok kiszedték a lyukból, és körbeállták. Nehezen sikerült kinyitni a fedelét. Fókapofa izgatottan belenézett. Egy rugóra szerelt faököl hatalmasat csapott az orrára.

- Tovább! Tovább! Ássatok tovább!

A matrózok megcsappant lelkesedéssel folytatták a munkát, és egyszer csak előtűnt egy másik koffer. Kinyitották, és Fókapofa megint kapott a képébe.

Kövek a kofferban - A tenger fenekére - A zsákmány elosztása - Frissítő kalózkod - Rablott kincsek rablása - Az áruló Tok

- Ássatok tovább!

Előkerült egy harmadik láda, és menten kinyitották.

- Csak kövek vannak benne! - jajdultak fel egyszerre.

- Süketek! Hisz ez mind drágakő! - kiáltott Kullancs.

- Mennyibe kerülhetnek?

- Több millió fontot érnek - mondta Musztafa.

- Akkor gazdagok vagyunk! - ugrándoztak mind boldogan.

- Veszek egy új nadrágot! - rikkantott Fókapofa.

- Én meg egy cilindert! - kiáltott Gönc.

- Én bársonypapucsokat veszek - jegyezte meg szerényen a mór.

- Gyerünk! Induljunk már! - rendelkezett Kullancs.

A matrózok vállukra vették a ládát, és elindultak. Az üreg egyik oldalát borzasztó mély folyó szelte át.

- Nézzétek! Gyíkok! - ámult Fókapofa.

- Tökfej, azok kajmánok! - mondta Kullancs.

- És azok csípnek?

- Próbáld ki. Dugd az ujjadat a szájukba.

A kajmánok eltátották kétméteres szájukat, és merőn nézték a kínait, aki erre egy amerikai mogyorót dobott oda nekik.

- Éhesek szegénykéik!

A kajmánok úgy harcoltak érte, mint a fenevadak, majd felfalták egymást, iszonyúan csattogtatva fogaikat.

A folyó mellett egypár farönk sorakozott. Kullancs megparancsolta, hogy üljenek fel rájuk, mintha lovak lennének, és hagyják magukat a sodrással vitetni. Így úsztak lefelé.

Egyre nagyobb lett a világosság. Hirtelen az egyik kanyarban hatalmas nyílás tűnt fel, és végre meglátták az eget. Ugyanakkor fülsiketítő zaj, a zuhanó víz robaja töltötte meg az üreget.

- Vigyázat! Vízesés!!

- Az micsoda? - érdeklődött Fókapofa.

- Majd most megtudod.

De a hangját elnyelte a zaj, mert a víz máris szédületes kavargással rohant a szakadék felé.

- Zuhanásra felkészülni!!!

A matrózok teljes erőből csimpaszkodtak a fatörzsekbe, de hirtelen mindnek elállt a lélegzete, mert először kilövődtek a semmibe, aztán meg szörnyű csobogás közepette, a fehéren habzó vízzel együtt lezuhantak a mélységbe, azaz a tengerbe.

- El fogok ázni!!! - kiabálta Fókapofa valahonnan a mélyből.

- Húzd be a lábadat! - tanácsolta Kullancs.

Glu-glu-glu - hallatszott, mikor a matrózok sorba fel tűntek, vizet spriccelve orrukon, fülükön át.

- Mindnyájan megvagyunk? Jelentkezzen, aki hiányzik!

- Nincs itt Fókapofa!

A matrózok csendes imát mormoltak érte.

- Nyugodjék békében! - sóhajtott Kullancs megilletődötten.

- Ámen - tette hozzá Fókapofa a vízből előbukkanva.

- Hát veled mi történt?

- Semmi, bedöglött a kormányom.

Elindultak a tengerpart felé, ahol a bárkát hagyták. Amikor odaértek, az emberek mindjárt elaludtak a homokon, annyira ki voltak merülve. Kullancs meg a mór kinyitották a ládát, és számolni kezdtek. I

- Harmincmillió meg valamennyi jut mindegyikünknek - mondta Musztafa.

- Mennyi az a valamennyi?

- Három rézpénz.

- Aha. Jó lesz dohányra.

- És az üres koffer?

- Csalánnak adjuk.

- Egek! Hajót látok! - kiáltott ijedten Kullancs.

Kibontott vitorlával közeledett egy hajó. Kullancs jobban megnézte, és elfehéredett:

- Méghozzá: kalózhajó! Egy sóner.

- Biztosan a kincs tulajdonosai.

- Ó, jaj! És egyenesen a Csuka felé mennek.

A kalózhajó észrevette a Csukát, és mint a kilőtt nyíl, suhant oda, ahol az üresen horgonyzott. Kis idő múlva hallani lehetett az ágyúlövéseket, ami azt jelentette, hogy szétrombolták.

- Gazemberek! Minden kalózt fel kellene akasztani!! - zokogott hangosan Gönc.

- El kell rejteni a kincset egy lyukba - rendelkezett Kullancs.

A kalózsok elásták a ládát egy fa alatt.

- Másszatok fel a fákra gyorsan. Te, Mo Csing, figyeld a kincset!

Majd egy óra is beletelt, mire a kalózhajó horgonyt vetett a barlangos hegy mellett. Borzasztó ágyúzással söpörték végig a partot.

- Már abbahagyhatnák ezt a söprést! Csupa por vagyok! - morgott Fókapofa.

Az újonnan jött kalózsok nagy üvöltözéssel rohantak a partra, aztán eltűntek a barlangban.

- Most figyeljete! Hogy fognak ezek előkerülni!

- Jó lesz, ha befogjuk a fülünket!

Még öt perc sem telt, máris vérfagyasztó ordításokat lehetett hallani.

- Már jönnek - suttogta Fókapofa.

A sóner kalózsok nagy bakugrásokkal rohantak elő, és vadul üvöltöztek.

- Vigyázat! Harapnak! - mondta Kullancs.

Különösen az egyik volt rémes. A fákat harapdálta dühében.

- Mit látok? Ez Tok, a vőlegény! - mondta Kullancs.

Tok, kalózsmezben, őrjöngve ugrálta át a sziklákat. A kalózsok a fogukat csikorgatták és fejüket a kőfalba verték.

- Ezek ünnepelnek valamit! - mondta Fókapofa.

- Van még valaki ezen a szigeten? - üvöltött Tok.

- Nincsen! - felelt Fókapofa.

Kullancs oldalba vágta a könyökével. Az ellenséges kalózsok a fákra néztek.

- Ezek a fák tele vannak majmokkal! - állapította meg Tok.

- Az eszed tokja. Te vagy a majom! - tiltakozott Fókapofa, és elsütötte a karabélyát.

- Vigyázat! A majmok fel vannak fegyverkezve!

Az ellenséges kalózsok ezzel felmenekültek a hegyre, és onnan görgettek le hatalmas köveket. Némelyek még a fákat is magukkal sodorták, és Kullancs emberei közül többen megsérültek.

- Hányan vannak? - kérdezte Kullancs.

- Vagy negyvenötén lehetnek - felelte Kuki.

- Mi meg csak húszan. Pástétomot csinálnak belőlünk!

Éppen ebben a minutumban ismét dolgozni kezdett a tűzhányó, és újabb tömeg követ meg tüzet hányt kifelé.

- Segítsé! Megsülünk! - kiabálták az újonnan jöttek.

- Fussatok a csónakokhoz! - rendelkezett Tok.

Az ellenséges kalózsok alaposan megpörkölődve rohantak a csónakokhoz, hogy a hajójukhoz, az Uborkához evezzenek.

- Malacok! - kiabált utánuk Kullancs.

- Disznók! - ordított vissza Mister Tok.

Ekkor hangos óbégatásra lettek figyelmesek Kullancsék.

- Jaj nekem! Segítséééé!

Mo Csing volt, aki copfjánál fogva lógott egy fán.

- Mi van a kincsel?! - üvöltött Kullancs.

- Elvitték! Csalán fához kötözött, és elárulta Toknak, hogy hol van.

- Ördögök és poklok! Utánuk!!

Eldugott bárkájukhoz szaladtak, és gyorsan evezni kezdtek.

- Csitt! Csendben evezetek!

Már majdnem este lett Az Uborkáról nagy nevetés, kurjongatás hallatszott. Csak úgy ömlött a bor meg a szóda víz. A bárka haladt a sötétben. Kuki egyszer csak gyufát gyújtott, mire Kullancs ráförmedt:

- Mit csinálsz, te lágy agyú?

- Elvesztettem egy ötfillérest.

- Azonnal oltsd el a gyufát, te szerencsétlen! Érténem, ha tíz fillérről lenne szó!...

A bárka halkán odaúszott a kalózhajó oldalához.

- Jobb, ha nem is lélegeztek! - suttogta Kullancs. Pár perc múlva a matrózok elfeketedett arccal potyogni kezdtek az ülésekről.

- Mi van ezekkel?

- Csendben megfulladnak, mivel nem lélegeznek - magyarázta Géz doktor.

- Azért néha vegyetek levegőt, tőkfejűek!

Fókapofa mélyet lélegzett, és akkorát tüszentett, hogy majdnem elsüllyesztette a hajót.

- Gyerünk fel rá!

A matrózok kampókban végződő köteleket dobáltak át az Uborkára, aztán azokon felmászta a fedélzetre. A kalózok szanaszét fekve aludták a részegek álmát. Nagy limonádés hordók meg szódás-üvegek gurultak ide-oda a padlón.

- Szép jó estét! - köszönt a páncélvért.

- Nicsak, egy ember konzervdobozban! - csodálkoztak szemüket dörzsölve néhányan az "uborkások" közül, aztán aludtak tovább.

Kullancs meg az emberei bekukkantottak az egyik ablakon, és látták, amint Tok meg Diszting szép egyetértésben szortirozzák az előttük lévő drágaköveket. Tok szólt éppen:

- Nekem egy, neked egy. Nekem kettő, neked egy se.

Vitás esetben egymáshoz vagdosták a székeket, de végül is szétosztották a kincset, és felvonultak a fedélzetre. Kullancsék az üres hordók mögé bújtak, és csak nézték, ahogy Diszting meg Tok feltűrték az ingujjukat, és a tengerbe dobálták a saját részeg matrózaikat.

- Így legalább nem követelődznek - mondta Tok, a vőlegény.

- Úgy van. Aki holt, már nem beszél.

Tok a lábukat fogta, Diszting meg a karjukat. És minden hajításnál ugyanazt mondták:

- Egyik erre, a másik arra.

- Egyik ide, a másik oda.

16.

Tok Kullancs ellen - Újabb ájulás - Csuka II - Nelson admirális - Tengeri csata - Matracgyújtás - A robbanás

Mikor befejezték a hajigálást, gondosan leporolták a kezüket. Utána Tok kezét fogott Diszting lorddal, és őt is a tengerbe dobta, mondván:

- Te mégy arra, én meg erre.

Ezek után nagyot ugrott Tok, és hatalmasat rikkantott:

- Végre egyedül!

- Jó estét! - szólalt meg közvetlenül mellette Kullancs.

Tok megint ugrott, de most az ijedtségtől. Mindjárt kivonta a kardját, és a két kalóz között véres harc kezdődött. A pengék szikrát vetettek, aztán hamarosan vörösek lettek a rengeteg összecsapástól. Némelyik kétkezes kardvágás a hajóköteleket is elvágta, és a vitorlák lassan hullani kezdtek a fedélzetre. Kullancs egyik hatalmas csapása majdnem kettészelte a főárbocot. Végül is eldobták a kardokat, és dühödt ökölharcba kezdtek.

- Egyik ide - bődült Kullancs.

- Másik oda - felelte Tok.

Kullancs egyszer csak nagy nyekkenéssel elterült a földön. Erre kinyílt egy ablakocska, és megjelent benne Floripondia feje. Velőtrázót sikoltott:

- Ó! Kullancs, egyetlenem! Meg ne halj nekem!

Több se kellett Kullancsnak! Fejjel nekiugrott Tok hasának, mire az beszorult egy üres hordóba. A hordó meg gurulva gurult, egyenesen bele a tengerbe.

- Éljen! Hurrááá!! - üvöltöztek boldogan Kullancs emberei, és vállukra emelték a kapitányukat. De az hamar szabaddá tette magát, és rohant Floripondia kabinjába, hogy gyengéden magához ölelje.

Floripondia elájult.

- Nahát! Elájult. Érdekes.

Kullancs beledobatta az üres hordókat a vízbe, és így a már rég kijózanodott "uborkás" kalózok ki tudtak menekülni a szigetre.

- Féket kiengedni!

A hajó elindult, és Kullancs ráfestette az orrára az új nevét: Csuka II.

- És most hova megyünk? - kérdezte az egyik matróz.

- Haza, Angliába!

- Levágják majd a fejünket, mert kalózok lettünk..

- Akkor folytatjuk az utazást a világ körül.

- De akkor el fogunk szédülni.

- Hajóraj a láthatáron! - kiabált most Kuki. Kullancs belenézett a távcsőbe, és elfehéredett.

- Egek! Nelson admirális, két másik hajóval.

- Meneküljünk! - kiabálták a matrózok.

- Ha elfognak, felakasztanak! - vacogott Fókapofa.

- Ali Baba szakállára! - kiáltott Kullancs. - Tíz francia hajó akarja megtámadni!

- Meneküljünk! Gyorsabban!

- Gyáva banda! Segíteni kell nekik. Talán nem vagytok angolok?
- De, igen...
- Akkor gyerünk segíteni Anglián! Dics övezi majd homlokunkat.
- Hurrá!!

A tengeri csata már megkezdődött. A francia hajók körülvették a három angol hajót. Az ágyúk bömböltek. A harc szörnyű volt. Az angolok nem tudtak ellenállni a túlerőnek.

A Csuka II duzzadó vitorlákkal vetette magát a francia hajók felé. Rabanet admirális, a franciák parancsnoka felkiáltott:

- Vigyázat! Jön egy másik!
- Kezdetnek mindjárt a Csuka II belement egy francia kétárbocosba, és kettészelte.
- Négyszáz fok balra! - üvöltött Kullancs.

A hajó erre elkezdett szédületesen forogni, azzal a jellegzetes "daráló taktikával", amely az egész világon híressé tette Kullancsot a XVIII. században.

- Lőport ide, minden mennyiségben!
- Egyszerre csak tűz- és füstgyűrű vette körül a kalózhajót.

- Vigyázzatok, minket is lőttek! - kiabált ijedten Nelson admirális, mivel a kalapja már csupa lyuk volt.

- Elnézést, admirális uram. Azonnal fékezek!

A Csuka II olyan hirtelenül blokkolt le, hogy majdnem tótágast állt. Ekkorra már a francia hajók is felocsúdtak, és minden erővel támadni kezdtek. Két hajó közrevette a kalózhajót, és fergetegesen löni kezdték mindkét oldalról.

- Gyűjtsátok meg a matracokat!
- És hol fogunk aludni?
- Matracgyűjtés, gyerünk!

A matrózok végrehajtották a parancsot, és egyszerre borzasztó füstfelleg töltötte be a levegőt. A bűdös, fekete gomolyag leple alatt a Csuka II úgy eltűnt onnan, mintha soha ott sem lett volna. A francia hajók meg továbbra is lövöldöztek a füstön keresztül, úgy, hogy mire észrevették magukat, már el is süllyesztették egymást.

- Ez már hármát jelent.

A csata egyre szörnyűsebb lett. A franciák bátrak voltak, és minden áron le akarták győzni a híres Nelsont, éppúgy, mint a félelmetes Kullancs kapitányt, hét tenger veszedelmét. Egy jókora francia fregatt nagyban árbocalanította Nelson admirális hajóját, a Chesterfieldet. Ez persze védekezett a szokásos leleményével, de nem tudott egyszerre három hajó ellen harcolni.

- Jövök már! - kiáltott Kullancs, és nagy sebesen közeledett.
- Csákyázásra felkészülni!

A kullancsisták villámgyorsan felmásztak az ellenséges hajóra, de a franciák hősiezen védekeztek karddal, ököllel. Már úgy tűnt, menekülni kell, amikor megjelent két hatalmas madár. Két szellem volt, akik a levegőben követték mindvégig a kalózkodat.

- Vigyázz! - kiáltott ijedten Rabanet.

A franciák nem tudták, mik lehetnek, kíváncsian húzogatni kezdték a kísértetek bajuszait, mire azok dühösen szétcsaptak köztük a golyós kötelekkel, és azon nyomban kiütöttek vagy tizet. Ekkor jutott Kullancs eszébe a vértet. Megkereste, felhúzta, és a konzervdoboz-ember félelmetes erővel kezdte csepülni az ellenséget.

Több matróz akkorát ugrott ijedtében, hogy fennakadtak a sudárvitorlák csücskén. Az egyik matrónak, akinek eddig nagyon fájtak a zápfogai, most a szellemek ingyen kigolyózták mindet egyszerre.

Közben Főkapofa bement a lőporos kamrába, és gyufaszálat tett a lőporos hordók tetejére. Utána nyugodtan bezárta az ajtót, ráült egy hordóra, és amerikaimogyorót szemelgetve bámulta a csatát.

- Hú, de meg fognak ijedni! - mosolygott magában.
- Mi van? - kérdezte Kullancs.

- Semmi. Csak égő gyufaszálat teltem a lőpor tetejére;
- Nem rossz ötlet. Adsz egy kis amerikaimogyorót?

De hirtelen nagyot ugrott Kullancs, és máris a Csuka II-n volt.

- Bolond, aki utolsónak marad! - üvöltötte.

Erre a kalózkod, a vértetével és a kísértetekkel együtt nagyot pattantak, és a Csuka II-n termettek.

- Mit csináltok? - kérdezte Főkapofa, tovább majszolva a hordón.

- Te örült! Ugorj már!! - kiabált át Kullancs. Főkapofa ijedten átugrott, és ugyanabban a pillanatban a francia hajó darabokra szakadt a fülrepszto robbanástól, A hajó elsüllyedt, és Rabanet admirális zokogva evickélt a hullámok között. Kullancs vigasztalni próbálta, még részvétét is kifejezte.

A Csuka II lankadatlanul folytatta az ösztüzet. Bumm! Gönc lőtt, és még egy francia hajó indult a víz alá. Kullancsék addig ügyeskedtek, amíg egy másik francia hajó mögé nem kerültek, és megint

Bumm!, Bumm!; két ágyúlövés, és ez a hajó is elsüllyedt.

- Ez már a hatodik! - kiáltott Fókapofa.

Nelson admirális tátott szájjal bámulta a Csuka II manővereit.

Hirtelen újabb ellenséges hajó jött neki a Csuka II-nek, hogy kettéhasítsa. Gönc, egy váratlan kormányozdulattal azonban beledöfte a Csuka II orrtökéjét, és szilánkokká hasította az egész hajót. Az a pár francia hajó, ami még megmaradt, azt sem tudta, merre meneküljön.

17.

A győzelem - Halálos ítélet - Újabb ájulás - London - Kövek a kofferban - Ismét a Csuka I - Csukák harca - Irány Afrika - Vége lesz a történetnek! - Dehogyan lesz vége! - De igen! - A viszontlátásra! - Vége

- Hurrááá! - kiabáltak az angol katonák. Nelson admirális a hajójára kérette a kalózokat.

- Cipőket kipucolni! - parancsolta idegesen Kullancs.

- Nincsenek cipőink!

- Mossatok kezet!

- Nincs szappan.

- Fésülködjétek meg legalább!

- Miért? Fejünket veszik?

A kalózok a rémülettől sápadtan jelentek meg Nelson admirális hajóján. Ez elébük jött, átölelte Kullancsot, és kiadta katonáinak a parancsot:

- Készítsétek elő a bárdokat!

- Mégis levágják a fejünket - suttogta Fókapofa izzadva.

- Felkészülni!

A kalózok térdre estek, és lehajtották a fejüket.

- Végrehajtani!

A kalózok becsukták a szemüket, és imádkozni kezdtek. Bánatos bőgés hallatszott közben.

- A kondérokba az egészséget, paradicsommal!

A kalózok engedelmesen felálltak, és az üstökhöz mentek. Kullancs pofon vágta Fókapofát, hogy már magához térjen.

- Hova az ördögbe mentek már, szerencsétlenek!

- A kondérokba küldtek minket!

- Dehogyan küldtek.

- Megmondtam előre... - siránkozott Kuvik közben.

- Hát kiket küldtek?

- A borjúkat, te borjú! Pörkölt lesz mindnyájunknak!

Erre már kitört az örömmámor! A lakoma remek volt, és az admirális többször koccintott Kullancsral a csodálatos győzelem örömeire.

- Uram, mi csak egyszerű kalózok vagyunk... - hártott Kullancs.

- De remekül viselkedtetek. Ha visszaadjátok az aranyat, Anglia megbocsát nektek.

- Visszaadjuk? - kérdezte Kullancs az embereitől.

- Igeen! - felelték a kalózok.

- Akkor: irány Anglia! - rendelkezett az admirális.

- Kétszáz fok balra! - kiáltott Kullancs.

Hihetetlenül rövid idő alatt érkeztek Londonba. A kikötő tömve volt emberekkel meg zászlókkal. Mikor meglátták a Csuka II-t, a népszeg éljenzésbe kezdett.

- Éljen Kullancs! - kiabáltak.

- Éljen!! - felelte Kullancs meghatódva.

Annyira át volt szellemülve, hogy a Csuka II nekiment a rakpartnak.

- Fékezni! - parancsolta Kullancs.

Mikor az üres páncélvértezt meg a két kísértet is megjelent a fedélzeten cukorkákat osztogatva, a tömeg lelkesedése nem ismert határt. Közben Mag tengernagy felment a hajóra generálisaitól követve. Floripondia zokogva vetette magát a karjaiba.

- Atyám!

- Lányom! Floripondiám!

A tengernagy Kullancsot is megölelte.

- Igazi úriember vagy. Szeretnéd feleségül venni a lánykámat?

- Ezer örömmel! Ha ő is akarná!...

Kullancs paprikapirosan hajolt Floripondiához.

- Akarsz a feleségem lenni?

Floripondia felelet helyett ájultan rogyott a papája karjaiba.

Másnap közös erővel elvitték a koffert a London Bankba.

- Visszaadjuk - mondta többször is Kullancs.
- De milyen nehéz! - nyögtek a matrózok.

A bank igazgatója kijött a fogadásukra. Kullancs lassan felnyitotta mind a hét lakatot, és ünnepélyesen felemelte a láda tetejét.

Az igazgató belenézett aládába, de elismerő örömkurjantás helyett csak ennyit mondott ajkbigygyesztve:

- Hisz ezek csak utcakövek!
- Átkozottak!! Valaki kicserélte őket! - üvöltött Kullancs.
- Biztosan Csalán volt. Hova lett Csalán? - kérdezte Fókapofa.
- Én még láttam a kikötőben - mondta Géz doktor.
- Gyerünk a kikötőbe! - kiabálták.

A kalózok rohantak a kikötőbe, mindenkit fellökve, aki útjukba került. Egy hajó éppen vitorlákat bontott, és felszedte horgonyát.

- Ördög és pokol! Hisz ez a Csuka!! Ki hozhatta ide?

- Én - felelte Tok, kihajolva a korláton. - Kihúztam a vízből, ragtapaszokat raktam rá, és íme, itt vagyok. Maflák!

- Ne sértegezz! Úgysem menekülsz!
- Hahahaha! A kincset is magammal viszem, meg Floripondiát is, a jegyesemet!
- Utánaaaaa!! Megfogniii! - kiabált Kullancs, és felszállt a Csuka II-re. - Horgonyt fel!

A kalózok felhúzták a horgonyt, de a hajó azonnal - glutty-glutty - elsüllyedt, mert a galád Csalán lyukat fúrt a fenekébe.

- Micsoda barmok vagytok! - sikongott Csalán a nevetéstől fuldokolva.

A szépséges Floripondia kisasszony elalélt, és Csalán karjaiba esett majdnem, de Miss Laurenciana elkapta.

- Irány: Afrikai - rendelkezett Tok.

Szegény Kullancs egy fába kapaszkodva fuldokolt, mivel még mindig nem tudott úszni.

- Segítség! Segítség! Dobjatok le egy csónakot!

- Nesze, kapsz egy csónakot! - kiáltott a gonosz Tok, és egyet Kullancs fejére dobott, amitől az a duplájára dagadt.

Fókapofa hősiezen a vízbe vetette magát, hogy kimentse a kapitányát, de ő is süllyedni kezdett.

- Egek, hiszen én sem tudok úszni! - kapott észbe. Kuvik is körülöttük pacskolta a vizet, de mivel állandóan sopánkodott:

- Ó, éreztem én ezt! Tudtam, hogy ez lesz a vége... - rengeteg sós vizet nyelt, és majd megfulladt. Végül is a kínai vetette oda nekik a copfját, és így mindenki partra került.

- Irány: Afrika! - rendelkezett Tok.

A kullancsisták fogukat csikorgatták, késeikkel hadonásztak és összevissza üvöltöztek:

- Szó sincs róla! Ez nem maradhat ennyiben! A világ végéig is üldözni fogjuk őket!
- Igen ám, de már vége a mesének! - döbbent rá Fókapofa.
- Lehetetlen! Keressük meg a szerzőt!

A kalózok átrohantak az utolsó oldalon a Zöld Varangy csapszékbe, ahol a szerző éppen az utolsó sorokat róta. Kullancs elővette a pisztolyát, és nagyot ordított:

- Abba ne merje hagyni, mert szitává lövöm!
- Lehetetlen. Nincs több tintám! - felelte az író reszketve.

- Akkor vége! Elbúcsúzzhatunk a kincsünktől, és még a fejünket is levágják! - óbégatták a kalózok a hajukat tépve.

- Szegény Floripondiám! - zokogott Kullancs az egyik sarokban.

Az író erre meghatódott, és mélységes megértéssel közölte:

- Ne aggódjatok. Majd megkeressük a kincset is meg a szépséges Floripondiát is a következő mesében.

- Hurrááá! - kiáltottak lelkesen a kalózok.

- Kocsmáros! Két kancsó vöröset mindenkinek, meg egy kancsó kék tintát a szerzőnek! - kiáltott Kullancs.

Béni barát meg a csacsi

1. HÚSZ SZERZETESRŐL SZÓL A TÖRTÉNET...

Hát igen. Húsz szerzetes élt a hegyekben egy ősrégi kolostorban, egészen közel Salamancához. Mindegyiknek meg volt borotválva a feje, mindegyiknek fehér volt a szakálla, mindegyiknek meg volt foltozva a csuhája, és mind libasorban baktatott egymás után a végtelen árkádok alatt.

Ha az egyik megállt, mind megállt; ha egy megbotlott, mind megbotlott, ha egy énekelt, mind énekelt. Élvezet volt hallgatni, ahogy dolgoztak! Az egyik a fát fűrészelte, a másik a konyhában zörgött, volt, aki ollóval dolgozott, volt, aki kalapáccsal, volt, aki tollal. Az egyik kéményt tisztított, a másik képeket festett, az egyik kinyitotta az ajtót, a másik becsukta.

Kikerikíí! - rikoltott hajnalban a kakas. Erre mind felkelt, kicsit nyújtózkodott, és ment imádkozni. Bim-bam. - kongatta a harangot Sebestyén testvér; szaladtak a szerzetesek enni, vagy énekelni, vagy dolgozni. Mindig együtt imádkoztak, együtt tanultak, egyszerre nyitották vagy csukták a szájukat.

Nicanor testvér, a házfőnök, magas, száraz, sárga ember volt, hosszú orral meg hosszú karokkal. Négy hosszú lépéssel az egész rendházát be tudta járni. Jóságos volt és bölcs. Igaz, hogy akadt egy nálánál még bölcsőbb barát, akinek a fejében benne volt a könyvtár kb. milliónyi könyve. Ha Ázsia folyóit kérdezték tőle: tudta. Ha megkérdezték tőle, mennyi nyolcszor hét: azt is tudta. Mindent tudott! Ő volt a százesztendő Olegario testvér, a könyvtáros. Ráncosabb volt, mint egy mazsola, és görbébb, mint a saját botja. Reuma kínozta, valahányszor esett az eső, az egyik lábára sántítani kezdett. A szerzetesek egész nap imádkoztak, olvastak, sokat dolgoztak és keveset aludtak.

A templomban állt egy Szent Ferenc-szobor, amelyet a szerzetesek mélységesen tiszteltek. Bautista testvér, az orgonista, kicsi és élénk, akárcsak egy mókus, csakis Szent Ferenc kedvéért igyekezett a legszebben orgonálni.

Az egyik szerzetes egész nap csokoládét készített, még mandulával is. Ő volt Carmelo testvér. Ferke testvér, a szakács, kövérkés és pirospozsgás volt, mint a legtöbb szakács. Jó széles lábakon állt, és úgy ment, mint a kacsák. Nagy fehér szakácscsapka díszelgett a fején. A veteményesben Ciprus testvér dolgozott. Olyan hatalmas répacsomókat tudott cipelni, hogy csak na! És mennyire szerette Szent Ferenc a sárgarépát! De őrá nem gondoltak munka közben. A szobrot nagy néha körülvitték körmenetben a faluban, és aztán mindig tették is vissza a helyére.

A szerzetesek sosem játszottak. Éppen elég volt nekik a rengeteg munka. A toronyban egész nap feszülten figyelt Teleszkóp testvér a távcső mellett. Már kopasz volt a rengeteg számolástól meg az üvegcsékkal, folyadékokkal való kísérletektől. Egyszer szótabikarbónát vegyített kénsavval meg hipóval. Hú, mi lett ebből! "Bumm!" Repült a csuklya erre, a szandál meg arra, amarra pedig a pörkölt farkú macska! Silvino testvér a borral foglalkozott; már vörös volt az orra a folytonos szagolgotástól, a lába meg fekete a szőlőtaposástól. Szintén rengeteget dolgozott Ezékiel testvér a mézzel. Ő halk, mézes-mázos hangon beszélt, és még a szakálláról is méz csöpögött. Legyek kísérték mindenhova, még az ágyba is. Nehéz munkát végzett Ciflino testvér is, aki mindig tetőtől talpig lisztes volt, de hidegben-melegben mindig pontosan elkészült időre a finom kenyér, meg ünnepre a kifli.

Hm, mennyire fázható Szent Ferenc ott az oltáron! A hideg otthonosan sétált ki meg be az ajtó alatt. Szegény Szent Ferenc zsebre dugta a kezét, amikor senki sem látta. Az meg már mindennek a teteje volt, hogy egyszer még a mennyezetet is kilukadt a feje felett, és a nyakába csurgott az esővíz.

"Na, jól nézünk ki!" - gondolta Szent Ferenc.

Még jó, hogy aztán a sekrestyés esernyőt tett föléje. Másnap megvitatták a szerzetesek, hogy a templomot meg kell javítani, mert lassan összedől. Mindenki nekigyürkőzött hát, és egyik a köveket hordta fel, a másik szöveget vert be, a harmadik pallót rakott, a negyedik habarcsot készített. Senki sem maradt tétlen. Az öreg Olegario barát irányított. Minimum testvérral volt a legtöbb baj, mert vagy a lépcsőről pottyant le, vagy fordítva verte be a szöveget, vagy a fejére esett a vödör, vagy görbén rakta a téglákat.

Ugyancsak sok baklövést követett el Mamerto testvér is, aki olyan süket volt, mint a fal. Ha szöveget kértél tőle, követ hozott, de ha követ akartál, szöveget adott.

2. BÉNI BARÁT

Nicanor testvér, a házfőnök éppen a templomot söpörte, amikor egy mokány, pirospozsgás falusi ember jelent meg előtte, kordbársony nadrágban, amit kötél tartott a derekán. Ránézett a házfőnökre, lassan megtörölte a száját az ingujjával, és így szólt:

- Add ide azt a söprűt, testvér. Segítek neked.
- Köszönöm, de már éppen kész vagyok.
- Akkor még egyszer kisöpröm.

Ügy is tette. Mikor bevégezte, azt mondta:

- Szeretném mindennap kisöpörni a templomot, és szeretnék szerzetes lenni, mint ti.

A házfőnök a szakállát simogatta egy ideig.

- De sokat fáznál.
- Elviselem.
- Sokat éheznél.
- Elviselném.
- Keveset alhatnál.
- Hú! Azt lehet, hogy nem tudnám elviselni! Néha állva is elalszom.

A házfőnök elmosolyodott, és megkérdezte tőle:

- Hogy hívnak?
- Benedek. Béni.

Az apát megkongatta a harangot, a szerzetesek előjöttek a kolostor minden sarkából, és körbeveték Bénit. Nicanor testvér ekkor előadta nekik, hogy ez az ember szerzetes szeretne lenni velük a kolostorban. A barátok elnézték, hogy olyan napbarnítottan, parasztosan álldogál a bő bársony nadrágban és a borzasztó csizmákban, hát megkérdezték tőle:

- Tudsz olvasni?
- Nem.
- Tudsz írni?
- Nem.
- Tudsz számolni?
- Az ujjaimmal csak.
- Akkor egyáltalán mit tudsz csinálni?
- Szép meséket tudok mesélni.

A szerzetesek sajnálkoztak, hogy ez bizony nem sokat ér, és mindenki visszament a dolgára, becsukva maguk mögött az ajtót. Béni, egyedül maradván a templomban, szomorúan sírdogálni kezdett az egyik padban. Az a szobor - Szent Ferenc - megszánta, és megkérdezte tőle:

- Miért nem mesélsz nekem egy mesét?
- Igazán? Szereted a meséket?
- Persze hogy szeretem. És annyira unatkozom...

Több se kellett Béninek. Elmesélte a cipészről szóló mesét, aki csodálatos cipőket tudott csinálni, mert az orra hegyével varrta őket. Ezt olyan érdekesen adta elő, hogy Szent Ferenc nagyokat nevetett rajta.

A mese közepénél tartott Béni, amikor a szerzetesek ismét imádkozásra jöttek a templomba.

- Mit csinálsz te itt még mindig?
- Mesét mesélek Szent Ferencnek.
- Bolond vagy! Csak nem képezed, hogy figyel rád?

A következő napon azonban megint csak ott találták a szent szobra előtt, és szemük-szájuk elállt, mikor látták, hogy egy tehenet meg egy kecskét is hozott magával.

- Mit keres itt ez a tehen meg ez a kecske?
- Szent Ferencnek hoztam.

A szerzetesek bocsánatkérően tekintettek a szoborra.

- Mosolyog! Nézzétek, mosolyog! - kiáltott fel Minimum testvér.
- A barátok a fülüket vakarták. Szent Ferenc sosem mosolygott eddig.
- Rendben van - mondták lassan. - Itt maradhatsz a kolostorban.

Béni nagyot ugrott örömeiben, és sorba ölelgetett mindenkit.

Nicanor atya ráadta a csuhát, és megáldotta.

- Béni testvér lesz a neved, és te fogod a harangot kongatni.

Béni testvér máris rohant, és olyan erővel húzta a harangot, hogy azon nyomban elszakadt a kötél.

- Na, elszakítottad a kötelet - mondták a szerzetesek kelletlenül. - Most mi lesz?
- Kötünk rá egy csomót - felelte vörösen Béni testvér.

A családja elkísérte a kolostorba. Búcsúzásnál az édesapja sírva fakadt, és ő így vigasztalta:

- Ne sírj, édesapám! Ezentúl Szent Ferenc is apám lesz.

A testvérei is sírtak.

- Ne sírjatok. Nem maradok egyedül, hisz itt tizenkilenc testvérem lesz.

A házfőnök visszaadta a tehenet meg a kecskét a családnak, hogy vigyék haza. Bizony szomorúan bandukoltak vissza.

Mivel Béni elég kövér volt, nem fért bele a csuhába, hát az apát Sisebuto testvér egyik csuháját adta neki. Ez a szerzetes jókora, markos ember volt. Egyszer egyetlen ökölcsapással megállásra kényszerített egy elszabadult bikát. Amikor megharagudott, úgy döngött a folyosón a lépte, hogy a képek lepotyogtak, amerre csak járt. Mivel Béni testvér sokkal alacsonyabbra nőtt, mint ő, Jeremiás testvérnek jó tenyérrnyit még le is kellett vágni a csuha aljából.

3. A SZERZETESTANONC

Béni barát az első naptól kezdve jó szerzetes akart lenni, ezért mindig azt csinálta, amit a többiek. Ha összetett kézzel imádkoztak, ő is összetett kézzel imádkozott. Elővették a rózsafüzért? Hát ő is elővette. Valamelyik a fülét vakarta? Béni szintén a fülét vakarta. Olegario testvér tüsszentett egyet? Béni barát vele tüsszentett. Ezékiel testvér pislogott? Ugyanúgy pislogott Béni. Sokat veszekedett vele a házfőnök e miatt az ostobaság miatt, de nem lehetett rajta segíteni. Az asztalnál megfigyelte, hogy az apát, vezeklésként, az asztal alá dobja az ételt. Erre ő is ugyanazt tette. A kolostor macskája szemlátomást hízott.

Egyik éjjel, amikor mindenki nagy horkolással aludta az igazak álmát, vérfagyasztó kiabálás hangzott;

- Meghalok! Jaj, meghalok!
- Mindenki rémülten ugrott ki az ágyból.
- Ki akar meghalni? - kérdezte az apát.
- Béni testvér!
- Mi bajod van? Mitől halsz meg?
- Az éhségtől - felelte elpirulva.
- Úgy van. Menjünk vacsorázni! Én is éhes vagyok.

Ferke barát újból megterítette az asztalt az apát utasítására, és ismét megvacsoráztak, pedig éjfél volt. A macska szintén.

Mivel Béni testvér semmihez sem értett, a szerzetesek egy söprút nyomtak a kezébe. Azonnal lelkesen söpörni kezdte a kolostort, egyetlen zugocskát sem felejtve ki. Csak az volt a baj, hogy fűrészpor nélkül söpört, és akkora porfelhőt csinált, hogy néha még a szerzetesek is láthatatlanokká váltak tőle. A könyvtáros testvérnek asztmája volt amúgy is, de ettől a portól annyira köhögött, hogy már azt hitték, kettéreped.

- Szóráj előbb fűrészport, Béni testvér! Hints fűrészport! - Több se kellett Béninek, szórt a fűrészport: a falakra, a székekre, a tetőre, az ágyakra, a tányérokra. Szóval nem lehetett vele zöld ágra vergődni!

- Menj inkább a konyhába, és segíts Ferke testvérnek!

Mikor Béni a konyhába lépett, első dolga volt fejfel a felmosóvödörbe esni, mert belebotlott előtte a dézsában. A szakács megpirongatta, és leültette krumplit hámozni, mert aznap ebédre bab volt krumplival a halhoz.

- Vigyázz közben a babra, Béni testvér!

Béni buzgón pucolni kezdte a rengeteg krumplit. Pucolta, csak pucolta, közben mesét mesélt a macskának, amely megette a tátra kikészített halat. A babról meg lassan, lassan leforrt a víz, de egészen... A szerzetesek a kolostorban szimatolni kezdtek, Az orruk csak úgy nyúlt, nyúlt, míg egyszer csak, egyazon pillanatban, mindenki a homlokára csapott.

- A bab!!! Borzalom, odakozmált a bab!

Szédítő sebességgel rohantak a konyhába, hogy vizet öntsenek a babra, de már késő volt. A bab szénné égett, és már olyan sűrű füstöt okádott, mint egy ósdi gőzmozdony.

- Mi lesz ma az ebéd? - kérdezték lehangoltan.
- Hal, semmi más.
- A halat megette a macska - szólt közbe Béni halkan.
- Akkor kenyér, egyedül.

Béni elvörösödött. Ferke testvér nagyon megszidta, és a sarokba térdepeltette. A macskát meg a szenesládába zárta. Nicanor atya kirakta Béni testvért a konyhából, és Carmelo testvérré bízta:

- Holnaptól kezdve Béni testvér neked fog segíteni a csokoládékeverésben.

4. CARMELO TESTVÉR

Másnap Béni barát örömmel és bizakodással ment a csokoládékészítő műhelybe, hogy a hatalmas üstben fővő csokoládét kevergesse. Szépen megfogta a fogantyút, és lassan, nagy vigyázattal forgatni kezdte. Fordult egyszer, kétszer, háromszor, amikor "platty" - elvesztette az egyensúlyát, és fejest ugrott a csokimasszába. Mikor Carmelo testvér visszajött, és sehol sem találta Béni testvért, kiabálni kezdett:

- Béni testvér, hol vagy?
- Itt vagyok a masszában! Húzzál ki, mert megfulladok!

Carmelo a nagy merőkanállal kiemelte, aztán még ki is nyomkodta, úgyhogy Béninek még a füléből is csokoládé spriccelt. A szerzetesek nagyon haragudtak rá, de azért egy dézsa meleg vízbe ültették, hogy jól kiázzon.

Egy másik alkalommal meg az történt, hogy elfogyott a cukor, és Carmelo testvér Bényt küldte a konyhába, hogy hozzon egy zsákkal. Mivel Béni nem tudott olvasni, cukor helyett egy zsák sót öntött a

csokoládés kondérba. Carmelo testvér gondosan megkeverte, aztán megkóstolta, és majdnem gutaütést kapott. Utána könnyes szemmel öntötte oda az egészet a csirkéknek, amitől azok napokon át csokoládétojásokat tojtak.

Szegény Béni még véletlenül sem csinált jól semmit, és Carmelo testvérnek már nagyon elege volt belőle. De az egyik legrémesebb dolga az volt, amikor mogyorót kellett az üstbe öntenie, és Béni minden tisztítás nélkül, héjastul, mindenestül öntötte bele a masszába. Carmelo megkóstolta, és azon nyomban kitörött egy foga, úgyhogy Bénit rövid úton kirakta.

- Eredj, söpörd ki inkább a templomot! Holnap ünnep lesz!

Béni tehát a templomba ment, és söpörni kezdett. Egyszer csak puskalövést lehetett messziről hallani, és utána egy sérült galamb repült be az ablakon, egyenesen Szent Ferenc karjába. Hamarosan megjelent egy vadász nagy dérral-dúrral, és meglátva a galambot, odaszólt Béninek:

- Testvér, az a galamb az enyém. Add ide!

Béni válasz helyett úgy kiséprúzta a templomból, hogy még most is szalad. Ő meg a betegszobában jóddal meg ragtapasszal tökéletesen meggyógyította a galambot, aki aztán ismét visszaröppent Szent Ferenc karjába, és ki sem mozdult többé, csak amikor Béni barát vállára szállt.

Egy délután dongó repült be a templomba, és megcsípte Szent Ferenc orrát. Béni testvér addig csapkodott a seprűvel, hogy kikergesse, amíg sikerült két nagy vázát eltörnie, Sebestyén testvér, a sekrestyés kiteszékelte a templomból, és még az ajtót is bezárta utána.

Béni barát elment Ezékiel testvérhez.

- Segíthetek valamit?

- Igen. Vidd ezt a vödör vizet a raktárba!

Béni persze úgy értette, hogy a kaptárba vigye, tehát a méhesbe ment a vízzel. Ott egyenként felnyitogatta a kaptárak fedeleit, és óvatosan mindegyikbe csurgatott egy kis vizet. Egyszer csak felreptek a méhek, és megcélozták Bénit. Egyik mindjárt meg is csípte az orrát. Béni üvöltve futott a kolostor felé, egyenesen be a templom egyik ajtaján. A szerzetesek éppen imádkoztak, de Bénit meg a méneket meglátva, hanyatt-homlok rohantak ki a templom másik ajtaján, szanaszét dobálva mindent. Olegario, a legöregebb futott a leggyorsabban! Mindnyájan átvetették magukat a konyhaablakon, és beugrottak a vízgyűjtőbe, Ferke, a szakács csak kapkodta a fejét, amikor a menet átviharzott a konyháján. Azt hitte, nem jól lát, de azért csendesen rájuk szólt:

- Testvérek, legközelebb mégis jobb lenne az ajtón távozni, nem?

Aztán, amint meglátta a méhrajt, ő is bedobta magát egy olajos dézsába. Utoljára a macska érkezett zihálva, és ő is az olajba ugrott. A méhek nagy zümmögéssel fejezték ki tiltakozásukat, de végre visszavonultak. A szerzetesek óvatosan kidugták a fejüket, aztán a konyhába mentek szárítkozni. Béni testvérnek meg be kellett kötözni az orrát.

5. A SEPRŰ

Így teltek Béni testvér kolostori életének első hónapjai. Eleinte nem szerették a szerzetesek, mert nem tudott írni, olvasni, és mert mindent fordítva csinált, de aztán lassan megkedvelték az egyszerűségéért meg az ártatlanságáért. Egyszer az apát, Nicanor testvér, aki magas és száraz volt, mint egy bot, azt kérte Béni testvértől, hogy ültessen el egy söprűt a veteményeskertben. Hát, mit szóltok ehhez? Így akarta próbára tenni, mennyire engedelmes.

Ti mit csináltatok volna ilyen esetben? Ugye hogy egy seprű nem arra való, hogy elültessék? Neveltséges. Hát bizony, Béni testvér elültette, sőt meg is locsolta, sőt meg is trágyázta. A szerzetesek jól nevettek rajta, és minden reggel megkérdezték:

- Mi újság, Béni testvér? Virágzik már a seprű?

- Nem. Még nem. Talán holnap.

A társai görcsöt kaptak a nevetéstől, míg egy szép reggelen, mikor felkelt a nap, a seprű telis-tele lett virággal.

Hihetetlen, ugye? A szerzetesek is értetlenül álmélkodtak:

"Persze - gondolták. - Annyira ártatlan, hogy Isten így jutalmazta az együgyűséget..."

Aztán körmenetben Szent Ferenc oltára elé vitték a seprűt, hátha a szent magában mosolyog, és gondolja:

"Ilyen jónak és egyszerűnek kellene lennie mindenkinek. Még ha írni-olvasni nem is tudnának."

Bim-bam, bim-bam! Itt a hajnali imádság ideje. De borzasztó is éjjel, álmosan felkelni! A barátok holtálmosan vánszorognak a lépcsőkön lefelé. Mindegyiknek a kezében gyertya ég, hiszen az épület sötétebb, mint a pokol tornáca. És micsoda hideg van! Vacognak, és fejükre húzzák a csuklyát. Olegario testvér, mint mindig, most is egy nagy könyvet olvas menet közben, de mivel a lábán viszik a fagyás, közben azt is vakargatnia kell a botjával.

- Isten dicsőségére, testvérek, mindent Isten dicsőségére! - motyogja néha.

Minden szerzetes kongat egyet a harangon, amikor a templomba lép: 17, 18, 19. Egy hiányzik. Va-

jon kicsoda? Ott jön már rohanva, a saruja a kezében. Béni testvér. Mint mindig, most sem tudott időben felébredni.

Hogy füttyül a szél! Béni testvér fél. Minden annyira sötét... Rohan a lépcsőkön, az utolsó fokokat végiggurulja, de végre megkondítja a harangot, és belép a templomba.

Csak lassan, lassan, Béni testvér, talán észre sem vesznek! Puff! Abban a pillanatban megbotlott, és orra esett.

A szerzetesek imádkoznak és nevetnek, imádkoznak és nevetnek, és Béni testvér is imádkozni kezd. Aztán elhallgat, és mindenki tudja, hogy ismét elaludt.

- Csitt! Halkabban! Ne ébresszük fel Béni testvért - mondja Nicanor atya.

6. A FAROK NÉLKÜLI TEHENEK

Béni barátak vajból volt a szíve. A szakács már egy hónapja beteg volt, és borzasztóan nyugós kezdett lenni.

- Béni testvér, légy szíves, hozd azt az üveget, hozz egy másik párnát, hozd a borogatást, vidd el ezt a tányért...

Mindene fáj: a feje, a lába, a keze, a veséje, a szíve, az orra, a füle, az ujjai... Este nem tudott elaludni, amíg Béni nem mondott neki egy mesét. Egy éjjel felébredt és azt mondta:

- Nagyon rosszul vagyok. Csak egyvalami tudna meggyógyítani. Egy jó marhafarokleves.

Béni barát percig sem gondolkodott. Reggel fogott egy hatalmas kést, és felment a hegyre, ahol tehenek legelésztek. Lassan hozzájuk settenkedett, és nyissz-nyassz, levágta kettőnek a farkát. A két tehén zihálva, fújtatva rohant Béni után, de az, mint a villám, száguldott lefelé a lejtőn a kolostor felé. Ciprus testvér, a kertész éppen énekelgetve jött az úton egy nagy kosár paradicsommal. Most eldobta a paradicsomokat, és úgy elrohant, mint egy ámokfutó. Sisebuto testvér a kohó tűzét élesztgette, de ijedtében majdnem a kémény tetejéig ugrott. Az öreg Olegario testvér, aki arrafelé ment, hirtelen eldobta botját, és fenn termett egy fán. A többiek a kolostor kapuja előtt sétálgattak imakönyvüket bújva, de most ijedtében mind felrohant a harangtoronyba, messzire hajítva könyveiket.

Béni barát a kolostorhoz ért, és az ablakon át beugrott a konyhába. A tehenek meg utána! Szegény Ferke ijedtében olyan erővel dobta fel a palacsintát, amit sütött éppen, hogy az odaragadt a plafonra, ő maga pedig - feledve betegségét, gyengeségét - eltűnt a szenesládában, serpenyővel, mindennel együtt. A macska, mikor meglátta, milyen veszedelem közeledik, felborzolt szőrrel fújt egy nagyot, aztán hihetetlen sebességgel elinalt. Béni barát folytatta a száguldást keresztül a kolostoron, és a másik kapun át megint kijutott a mezőre. A kaput azonnal bezárta, de a tehenek már ott is voltak, kiszakították a kaput, és fogpiszkálóvá aprították. Végül is mind eltűntek egy porfelhőben. Ekkor előkerült a gulyás, aki dühében szétverte a konyhában az üvegeket, és rablóknak nevezte a szerzeteseket.

- Ezért még börtönbe kerülnek! - fenyegetődött elmenőben.

Mikor visszaérkezett Béni, mindent összevissza törve talált. Nagyon megszidták, és elküldték, hogy kérjen bocsánatot a pásztortól is, meg a tehenektől is. Béni testvér letérdelt a pásztor elé, mire az rugdosni kezdte. Béni meg csak biztatta:

- Csak üssél, rúgjál! Megérdemlem!

A gulyás végül is megnyugodott, sőt, meghatódva Béni barát alázatosságán, még meg is ölelte búcsúzóul. Béni egy-egy puszit nyomott a tehenek orrára, aztán visszament a kolostorba. Nagyon finom levest csinált a két farokból, Ferke testvér nem győzte az ujját nyalni utána.

Ferke testvér, a szakács valóban meggyógyult a levestől, és Béni barát Szent Ferenchez ment, megköszönni a segítséget. De a tehenek érdekében is volt mit kérnie.

- Szent Ferenc, könyörgöm, intézd el, hogy újból kinőjön a tehenek farka!

- Elég furcsa dolgokat kérsz, hallod-e?

- Farok nélkül nem tudnák elhessegetni a legyeket!

- Igazad van. Kérni fogom.

A szent imádkozott, és pár nap múlva szép hosszú farka nőtt a két tehenek.

7. AZ EGEREK

Ferke testvérnek, a szakácsnak nagy fehér sapkája és hozzá nagy szíve volt. Viszont nagyon félt az egerektől. Ha meglátott egyet, felmászott a székre. Azokban a napokban, ha kinyitotta a liszteszsákot - zutty -, hét egér ugrott ki belőle. Ha a sonkát akarta felszelni, ott kukucskált mind a hét, ha a gesztenyes zsákba dugta a kezét, mind a heten belemartak.

Az egyik nagy bajszú volt, ő lehetett az apaegér; a másik nagyon fehér és nagyon jól ápolt, ő lehetett az anyaegér. Hasonlók történtek Bautista testvérral, az orgonistával is. Egyszer a fújtatót nyomta, és hét egér szaladt ki ijedten az egyik, sípból, és utána, pimaszul, egy másikba bújtak vissza.

- Biztosan zeneértő egerek!

Esténként a billentyűkön aludt mind a hét, szépen egymás mellett, mindegyik külön hangon. Silvino

testvér borospincéjében meg egyszer csak tizenkét egér bújt elő egy lyukból. Farkukkal kinyitották az egyik hordó csapját, és kortyoltak egy jót. Utána táncra perdültek az asztalon. Hát bizony ez egyáltalán nem tetszett Silvino testvérnek!

A könyvtárban hét bölcs egér lakott. Szótárakat meg mértankönyveket rágtak. Mikor Olegario testvér írásba merült, tintába dugták a farkukat, és telefirkáltak mindent. Még az orrát is megcsiklandozták.

És ez így ment minden áldott nap, míg egyszer csak annyian lettek, mint csillag az égen. Ferke testvér hét egeréből hétszáz lett, az orgonista Bautista testvérnek már légiónyi egere volt. Hangok helyett egerek jöttek ki még az orgonából is! Silvino testvér tizenkét rágcsálója tizenkétezer lett, Olegario testvér meg már az egerek engedélye nélkül be sem tudott lépni a könyvtárba! Mindenütt ott voltak, rágták a matracokat, a szandálokat, sőt a lábakat is, amíg a barátok aludtak.

Mikor egy napon a házfőnök felvette a csuklyáját, és mindjárt öt egér futott ki belőle, elvesztette a türelmét:

- Elég volt! Gyerünk a seprűkkel!

A barátok riadót fújtak, és papucsokkal meg seprűkkel látták el magukat. A macska élesítette a körmeit. Minden szerzetes egy ajtó mögé bújt. Ferke testvér egy darabka szalonnát tett a folyosó közepére, mire ezrével jöttek elő az egerek. Nahát, hogy erre micsoda ribillió támadt! Söprűcsapdosás erre, papucscsapdosás arra, a macska hatalmasakat ugorva, az egerek visítva, a barátok egyre több kék folttal a fergeteges hadonászás miatt. Véres harc volt, amelyből az egerek kerültek ki vesztes félként. A nagy zajra odajött Béni testvér, és nagyon megharagudott.

- Nincs szívetek! Ennyi védtelen egeret megölni! Tegyétek le azokat a szörnyű seprűket!

Ezután bevitte a sérült egereket a betegszobába, és jóddal gyógyíttatta őket. A törött lábakat és farkocskákat enyvvvel ragasztotta össze.

Délután zajlott le az áldozatok temetése. Az egerek feketébe öltöztek és sírtak. Vállukon vitték az elhunyt egérkéket tetemeit. A szerzetesek búbanatoson haladtak utánuk.

Béni testvér a temetés után békeszerződést íratott alá a szerzetesekkel is meg az egerekkel is. Az egerek kötelezték magukat, hogy elhagyják a kolostort, és egy közeli kazalba költöznek, ahova Béni testvér mindig utánuk viszi a maradékokat. És bizony mondhatom, hogy szép nyugodtan éledgéltek sok-sok éven át. Soha nem jelentkeztek a kolostorban, kivéve Szent Ferenc napját, amikor zarándokmenetben jöttek a szobrához, hogy boldog farkincacsóválással köszöntsék.

8. A VÁSÁR

Egy szép napon elküldték a jó Béni testvért, hogy Salamanca város híres vásárán adja el a mézet, amit gondosan köcsögökbe porcióztak. Micsoda hajcihő volt ott a piacon! Kosarak, csirkék, kacsák, sajtok, görögdinnyék, kolbászfűzerek, asszonyosságok, rendőrök, cigányok!... És mindenki igyekezett túlkiabálni a másikat!

- Itt a legfinomabb saláta a Sánta Lajos kertjéből!

- Ide, ide asszonyosságok! Kopasz Pongrác sonkája a legízletesebb!

- Finom füge Szőrös Szervác földjéről!

- Óriási alkalom, ma kivételesen kaphatók Kancsal Kázmér különlegesen kövér kacsái!

- Krumpli, hagyma, fokhagyma, Borostás Bonifác szinte ingyen adja!

- Strapabíró serpenyők! - visították a bádgosok földhöz ütögetve árujukat.

- Megjött az esernyős! Itt vannak a legszebb esernyők!

- Tessék székeket venni! Szép asszonyosság, próbálja ki!

Béni barát esernyőt vett Olegario testvérnek, fújtatót Bautista testvérnek, fésűt Ezékiel testvér szakállának, serpenyőt Ferke testvérnek. Annyi mindent összevásárolt, hogy nem volt már hova raknia. Azután leült a földre, és elkezdte a mézet árulni.

- Mézet vegyenek! Egy lat csak egy ezüstbe kerül. Májbaj, süketség és skarlát ellen a leghatásosabb gyógymód! Eltünteti a ráncokat! Újranöveszti a haját!

Öt perc alatt elfogyott az egész mez, úgyhogy most már szentképeket, skapulárékat, medálokat árult, borzasztó hangon ordítózva:

- Vegyétek Szent Kukufatét, aki a süketséget gyógyítja! Testvérek, van Szent Paskalom, skarlát ellen!

A gyerekek meg az öregasszonyok azonnal elkapkodták az egész készletet.

Mikor már semmi eladnivalója sem maradt, Béni barát eltette a pénzét egy zacskóba, és körülzött kicsit a piacon. Egy nagy sereg ember tátott szájjal bámult egy szakállas erőművészt, akinek az izmai mintha acélból volnának, és akkora volt, mint egy ökör.

- Én vagyok Sámson, a szakállas!

Ezzel felkapott egy óriási követ a földről, és egy hórúkkal a vállára vette. Béni barátának leesett az álla. Hirtelen a szakállas otthagya a követ, odament Bénihez, és úgy összeölelgette, hogy majdnem

kettőbe törte.

- Szervusz, Béni testvér! Nem ismered meg?
- De, tudom, te vagy Sámson a Bibliából! - felelte dadogva Béni.
- Ugyan már! Porfirio vagyok a faluból! A kövér Niceta fia.
- No de ez a rengeteg szakáll! És az a szörnyű kötőmb!
- Ez álszakáll, persze. A kő meg papírmásé - súgta a fülébe.

Kis időt együtt töltöttek, azután Béni elbúcsúzott.

Egy sarkon egy másik ember ejtette ámulatba a népet.

- Ide, ide, hölgyek, urak, gyerekek! Én vagyok a Mindentnyelő, aki mindent lenyelek! Nézzétek, lenyelem ezt az ollót. Lenyelem a kalapácsot. Csak nézzétek, most le fogom nyelni ezt a kalapot meg ezt a cipőt.

Béni testvér teljesen elbambult ennyi csodától. A Mindentnyelő most hirtelen elkapta Béni pénzes zacskóját, és azt kiabálta:

- Nézzétek, lenyelem a pénzdarabokat is!

És tényleg úgy csinált, mintha nyeltesné az érméket, de persze ehelyett bedugdosta őket egy zacskóba, ami a mellén volt. Béni együtt tapsolt a népséggel. De ekkor hirtelen megjelent dühösen Sámson, aki látta az egész huncutságot, és nem akarta, hogy becsapják Béni testvért.

- Add csak vissza szépen azt a pénzt!
- Nem lehet, hiszen lenyeltem már!
- Szóval nem lehet? Na, majd meglátjuk!

Ezzel olyan módszeresen kezdte öklözni a nyelóművészt, hogy egészen rövid időn belül előkerült a titkos zsákocskó, tele ollóval, késekkel, üvegekkel, pénzekkel és rengeteg más mindennel. Na, erre aztán kitört az igazi csetepaté! Mindenki a nyelő csalót kergette, aki a végén beleesett egy paradicsomos kocsiba. A rengeteg paradicsom szertegurult a téren, néhány suhanc mindjárt virgonc dobálódzást kezdett, a rendőrök mérgesen csapkodtak a botjukkal, a csirkék rikácsolva röpködtek szanaszét, a dísznők visitottak. Mindenki összevissza rohángászott, erre-arra pofozkodott. Egy cserepes standja szétesett, egy tojásos boltja összedőlt. Béni barát fogta a pénzét, zacskóstul a csuklyájába rejtette, és rohanva menekült a vásárról, bedagadt fél szemét tapogatva.

Ahogy közeledett a kolostorhoz, gondolatban a pénzét számolgatta.

Egyszer csak az erdőben meglátta, hogy rablók közelednek. Gondolta: "Ezek a pénzemet akarják, de ha alamizsnát kérek tőlük, békén fognak hagyni, mert azt hiszik, hogy semmim sincs." Jól eldugta a zacskót a ruhájában, és ment tovább.

A rablóvezér, aki olyan csúf volt, mint a bűn, rákiáltott:

- Fel a kezekkel, testvér!
- Egy kis alamizsnát, Isten nevében! - felelte ájtatos zöngével Béni.
- A hét keservit a szerencsémnek! - zsémbelt a bandita.

A többi betyár is csikorgatta a fogát, és kutatgatni kezdtek a zsebükben. A vezér rosszkedvűen lerakta puskáját a földre, és elővette a pénztárcáját.

- Itt van. Vidd, Csak két ezüstünk van. Ma még nem loptunk semmit.
- Szép kis banda, mondhatom! - dűnyögött Béni barát, és útnak eredt.

9. A CIGÁNYOK

Alkonyodott. Az út egyik oldalán egy cigánytörzs azzal foglalatoskodott, hogy korommal, hamuval kengették egy sovány, kifakult szamarat. Mivel sok foga hiányzott, viaszkot nyomkodtak a hézagokba, és úgy kitatarozták a lábait meg a füleit, ahogy csak a cigányok képesek.

Amikor észrevették a jóságos, ártatlan arcú Béni barátot, be akarták csapni, és egy táblát tettek a számárra. Béni megkérdezte a cigányokat:

- Mi van oda felírva?
- Hogy olcsón eladó egy szamár nyergestül. Bővebbet: itt.
- És tud bőgni?
- Persze, főleg amikor éhes.
- És rúg is?
- Naná!
- Hiányzanak fogai?
- Egy sem! Sosem volt fogorvosnál.
- És fiatal?
- Láthatja a fénylő szőrén!
- Menni képes?
- De még mennyire! Próbálja ki.

Béni barát felült a számárra; a cigányok megszárták az állatot egy gombostűvel, mire a csacsi vág-

tatni kezdett. De Béni azt mondta neki: Csss! Mire azonnal szófogadóan megállt.

- Rendben van. Megveszem. Mennyibe kerül?
- Harminc ezüst.
- Tessék.

A cigányok megszámlálták a pénzt, és utána megrendítő búcsúzkodásba kezdtek. Sok ölelgetés után elengedték.

- Isten veled, Csutak!
- Isten veletek, cigány testvérek! - kiabált Béni, mikor elindult a számaron, amelyre előbb minden cókók-ját rápakolta.

Ügetett a csacsi az elégedett Bénivel a tomporán. Ekkor elkezdett nagy cseppekben esni az eső. Béni barát meglepődve látta, mint veszti színét a csacsi. Szegény egyre csúnyább lett. Aztán hamarosan abbahagyta a vidám ügetést is, és úgy összedőlt, mint egy öreg ház.

Béni barát megmérte a lázát, és az bizony 40 fokos volt.

"Súlyos beteg szegény" - gondolta aggodalommal Béni. Lerámolta róla a tarisznyákat és segítette neki a bandukolásban is. Nagy nehezen megmásztak az emelkedőt, és beértek a kolostorba.

- Ki az?
- Én vagyok, Béni testvér! Hamar nyisd ki a kaput! Baldomero testvér sietve nyitogatta a zárat.
- Bújj be gyorsan, Béni testvér, nagyon hideg van.
- Nem vagyok egyedül. Hozok egy... egy barátot.
- Hát csak jöjjön, jöjjön! Jut neki ágy is, vacsora is. Béni barát húzta a kötelet, de a barát nem akart bemenni.

- Segíts húzni, Baldomero testvér!
- Nahát, hogy ennyire szégyenlős legyen a barátod, szegényke!

Aztán addig-addig rángatták a madzagot, amíg a csacsi mégiscsak bejutott a kapun, és Baldomero testvérnek táva maradt a szája.

- De hiszen ez egy számár!

Aztán, mint az őrült, futott a hírral a többiekhez.

- Béni barát hozott egy szamarat! Egy szamaraaaat!

Micsoda futkosás támadt erre! Ajtók csapódtak, lépcsőn trappoltak, nevetve rohantak.

- Egy számár! Egy igazi számár! - kiabálták, és közlőről is alaposan meg akarták vizsgálni. Egyik a fogazatát nézte, másik a füleit, volt, aki a lábait számolta össze. Látva, hogy milyen öreg, csúnya, fogatlan és beteg szegény, megkérdezték Bényt:

- Ki ajándékozta neked?
- A cigányoktól vettem.
- A cigányoktól? Ó, jaj! És mennyiért?
- A harminc ezüstért, amit a mézért kaptam.
- Ó, jaj! Rászedtek! Becsaptak! Éspedig mennyire kellene ez a pénz most a kolostornak!

Nagyon megharagudtak a szerzetesek, és elküldték Béni barátot, keresse meg a cigányokat, és adja vissza nekik a szamarat. Becsukták a kaput.

- Vissza ne gyere pénz nélkül!

A számár, amikor becsukódott utána a kapu, bőgni kezdett. Béni barát megtörölte a szemét a zsebkendőjével, és vigasztalgatta: - No, ne bőgj már, te számár! Én nem hagylak el úgysem!

10. A CSACSI

Nagyon hideg volt. Béni barát egy közeli csűrbe vezette a szamarát, és egy csomó szalmán csinált neki fekvőhelyet. Megint megmérte a lázát; 42 fokot mutatott a hőmérő. Béni tanácstalan volt. Kiment a mezőre, és látta, hogy a kolostor sötét, a szerzetesek már lefeküdtek. Csúnya idő volt, nem szűnt meg esni. Béni barát arra gondolt, hogy csak Szent Ferenc tudna segíteni rajta, elindult hát a templomba. Lassan kinyitotta az ajtót, és bedugta az orrát. Szent Ferenc szobra is aludt, állva, az oltáron. Béni barát nagyon szerette Szent Ferencet. Mindig kifényesítette a saruit, elkergette a legyeket róla, megstoppolta a ruháját, virágot hozott neki, elvette a gyertyákat más szentek elől, és Szent Ferenc szobra elé rakosgatta őket. Persze Szent Ferenc is nagyon szerette Bényt.

A szerzetes alázatosan odaült Szent Ferenc lábaihoz, és szót sem szólt. Olyan kicsire húzta össze magát, mint egy gombolyag, aztán elkezdte a szent egyik saruját fényesíteni. Szent Ferenc mindjárt gondolta, hogy Béni barát kérni szeretne valamit. Ekkor Béni húzogatni kezdte a rózsafüzért, aztán a csuháját, és addig-addig háborgatta, míg a szent meg nem kérdezte tőle:

- Akarsz valamit, Béni testvér?
- A szamaramért szeretnék könyörögni.
- Van szamarad?

- Igen, a cigányoktól vettem, és nagyon beteg.
- És hol van?
- A csűrben.

- Jobb lenne neki a kolostorban, igaz-e?
- Igen, de a testvérek kidobták.

- Szegény szamar! Majd könyörgök érte.

- Jaj, nem arra kérlek, hogy könyörögj, hanem hogy gyógyítsd meg, de hamar!

Ezzel Béni belekapaszkodott a szent öltözékébe, és húzni kezdte kifelé. A szent, meghatódva ekora hittől, leszállt az oltárról, és indult kifelé.

- Akkor hát siessünk!

A nyelve is lógott szegény Szent Ferencnek, annyira futott. Persze, már elég régen nem mozdult az oltárról! A csacsi mozdulatlan volt, mintha csak rongyból lett volna.

Nagyon megsajnálta őt a szent. Letérdelt melléje és a fejére tette a kezét. A csacsi rögtön nagyra nyitotta a szemét, nyújtózott egy jót, aztán megrázta a fejét, és nagyot iázott. Béni barát azt sem tudta, mit csináljon a boldogságtól. Ledobta magát a szent lábához, és a ruhája szélét csókolta örömeiben. Szent Ferenc mosolygott, meghúzkodva a szamar fülét, és az ajtó felé ment.

- Szent Ferenc!

- Mi baj?

- Nem lehetne... nem lehetséges?...

- Most meg mi a baj, Béni testvér?

- Nem lehetne fehérre változtatni a szőrét?

Szent Ferenc mosolyogva bólogatott, és egy vödör vizet hozatott Bénivel a kútról. Behintette vele a szamarat, mire az egyre fehérebb, fehérebb lett, amíg olyan fehérré nem változott, mint a hegycsúcsok hava. Utána mindjárt kezdte enni a szénát.

- Most már csak a pénzt kell megszerezni - mondta Béni.

- Nekem semmi pénzem sincs - felelt Szent Ferenc.

- A perselyben sincs semmi?

- Nem sok lehet benne. De nézd meg, itt a kulcs.

Visszamentek a templomba, és megnézték a perselyt.

Csak 15 ezüst volt benne. Béni nagyon lehangolódott.

- Honnan szerzek másik 15 ezüstöt hozzá? - kesergett:

- Ne aggódalmaskodj. Van egy aranygyűrűm.

- Melyik?

- A falu ajándékozta, amikor megvédtem őket a pestistől

- Nahát!

- Tedd zálogba Hildebrando uzorásnál - mondta Szent Ferenc.

Béni barát fogta a gyűrűt, és kirohant, mert már hallani lehetett a közeledő szerzetesek lépteit. Az uzorás egy förtelmes padlásszobában lakott.

- De bűdös van itt! - mondta Béni. Az uzorás a pénzét számolta az egyik sarokban, egy nyitott láda mellett. Az első, amit Béni meglátott, egy gyertya volt a földön, meg rengeteg pókháló.

- Óvja Isten, Hildebrando úr! - köszönt Béni barát. Az uzorás villámgyorsan bezárta a koffert, és ráült. Apró pókszemével bizalmatlanul bámult Bénire.

- Mi az? Mit akarsz? Ki akarsz rabolni?

- Dehogy, dehogy. 15 ezüstöt akarok kérni.

A vénség ugrott egy nagyot, hosszú karjával szorosan átölelte a ládát, és holt fehér lett, aztán sárga, végül zöld színre váltott. Remegett a lába és vacogott a foga.

- Tudod jól, hogy nagyon szegény vagyok! Rémesen szegény!

- Egy gyűrűt hozok zálognak.

Erre olyat ugorva, mint egy szöcske, kikapta Béni kezéből a gyűrűt. - Húha! - mondta, és hálósipkájával kifényesítette, utána beleharapott, és meg is szaglászta hosszú orrával.

- Ez arany! Igazi arany!

Kinyitotta a szüette ládát, kivett belőle egy gyapjúzoknit, és leszámolt 15 ezüstöt, többször is utánaszámolva:

- Egy, kettő, három, négy...

- Milyen jószágos ember maga, Hildebrando úr!

- Eh, hát szeretek jót cselekedni... Ez az igazság.

- És mikor kell visszaadnom a pénzt?

- Jövő hónapban. Ha nem, enyém lesz a gyűrű! Ne feledd!

Ezzel odaadta a 15 ezüstöt Béninek, aki a csuhájába tette, de az uzorás még vagy tízszer visszakérte tőle, hogy átszámolja, mert hátha mégis tévedett. Aztán eldugta a gyűrűt a ládába, és rátelepe-

dett, hogy ott aludjon.

- No de ilyet! Ennek a gyűrűnek valami különleges virágillata van.

11. KÍSÉRTETEK A KOLOSTORBAN!

Na és a szerzetesek... micsoda komoly ábrázattal léptek az ebédlőbe azon a reggelen! Bizonyára a csacsi miatt voltak szomorúak. Ekkor megjelent Béni barát. A szerzetesek hangosan zörögtek a kanalaikkal: pam-pam-pam, hogy ne lehessen hallani a lelkiismeretük szűjának percegését. Pedig az jó hangosan furdogált tovább: prec-prec-prec... Amikor Béni barát átadta a 30 ezüstpénzt a házfőnöknek, torkukon akadt a lencsefőzelék. Az egész ebédlőt lágy, édes virágillat töltötte be, amitől néhány szerzetes még meg is szédült.

- Milyen jó virágillata van a lencsének! - csodálkoztak.

- Ez Béni testvér pénzének az illata.

Béni asztalhoz ült, de meg sem kóstolta a lencsefőzeléket. Amikor a szerzetesek a templomba mentek, fogta a tányért, és rohant a csűrbe. A csacsi vidáman nézett rá, és elégedetten bekebelezte az egész főzeléket. Utána Béni halkan, lassan bevitte a kolostorba, mert látta, hogy Baldomero testvér nincs a kapuban.

"Hová tudnám eldugni?" - törte a fejét a folyosón baktatva, mígnem az az ötlete támadt, hogy be dugja az ágyába.

Éjjel, amikor mindenki aludt, a szamár elkezdett iázni meg rugdalózni, felrúgva egy széket meg a mosdót.

- Hallgass, légy szíves, még meghallanak!

Béni gyorsan lepedőt dobott a szamárra, és kivonszolta a cellából. A barátok lopva kidugták a fejüket az ajtókon, de mindjárt vissza is bújtak az ágy alá - égnek álló hajjal. Másnap Minimum testvér ijedten mesélte:

- Kísértetet láttam az éjjel!

- Én is! Mi is! Micsoda borzalom!

A szerzetesek kézen fogva mentek le a lépcsőn, és még énekeltek is, hogy valahogy leküzdjék a félelmet. Délben az agg Olegario testvér íráshoz fogott a könyvtárszobában. A szamár váratlanul kidugta a fejét egy szekrény mögül, amitől szegény Olegario úgy megijedt, hogy eldobva tollát, és kirúgva maga alól a székét, üvöltve rohant a folyosón végig. Béni barát gyorsan átvitte a csacsit a szénraktárba. Amíg Ferke testvér ebédhez hívta a szerzeteseket, a szamár előjött, és megette az összes káposztát a tányérokra.

- És hol van az ebéd?

- Pár perccel ezelőtt ide raktam!

- Hátha a szellemek voltak? - szólt közbe Minimum barát.

- Szellemek nincsenek! - zárta le a vitát a házfőnök.

- Hát pedig az én falumban egy este jól megverték az őrt...

- Az én falumban meg félreverték egyszer a harangot...

Ebben a percben szólni kezdett a csengettyű a toronyban. A szerzetesek ijedten néztek össze.

- A csengettyű magától szólalt meg! - kiáltották fel. Béni barát a toronyba rejtette ugyanis a szamarat, az meg azzal szórakozott, hogy a fogaival rángatta a csengő madzagját.

"Hová tudnám eldugni?" - töprengett kétségbeesetten Béni, miközben feljebb vonszolta a lépcsőn.

A szerzetesek gyorsan közeledtek, és Béni barát hamar az orgona mögé tuszkolta a szegény szamarat. Délután jött az orgonista Bautista testvér, megindította a fújtatót, és játszani kezdett. Mivel a csacsi konyított valamit a zenéhez, mert valaha trombitálgatott a kintornás cigányokkal, fellelkesedett ennyi cső láttán, és régi, kedves trombitájára emlékezve belefújta legvastagabba. Bauuuuu! Bautista testvér felugrott, kiáltani akart, de torkán akadt a hang, és égnek álló hajjal szinte sóbálvánnyá változott. A kiabálásra mind odarohantak a szerzetesek, méghozzá seprűvel. Szép lassan bekukkantottak az orgona mögé, és halkan súgták egymásnak:

- Milyen furcsa kísértet ez! Ekkora fülekkel!

- És farka is van, meg szőre!

- Meg négy lába is!

- Persze! Mivelhogy szamár őkelme - mondta Minimum egyszerűen.

- Szamár?

- Igen. A Béni barát szamara. Amit a múltkor hozott. - De hiszen az fekete volt, meg beteg is.

- Hát most meg fehér, és remek egészségnek örvend!

- Annak fogai sem voltak!

- Biz most vannak, méghozzá jó hosszúak!

- Érthetetlen!

- Én sem értem, az biztos! - fejezte be Minimum testvér.

A szerzetesek nagyon haragudtak megint, és megkeresték Béni testvérét. Ezer kérdést szögeztek neki, de ő csak azt hajtogatta, hogy:

- Nem mondhatok semmit.

Akkor a szerzetesek kissé szomorúan azt a büntetést szabták ki rá, hogy nyolc napig a kolostoron kívül kéregeessen, és csak utána szabad visszajönnie. Béni barát szomorúan ült fel a csacsijára, és útnak indult. Mivel azonban az emberek látták rajta, hogy milyen jó, és mennyire egyszerű, ártatlan lélek, szívesen adtak neki alamizsnát is meg helyet is a pajtákban. Így aztán már a gyűrű visszaváltására is tudott pénzt gyűjteni.

12. AZ UZSORÁS

Már hat napja volt távol a kolostortól. Mikor összegyűjtötte a tizenöt ezüstöt, meglátogatta Hildebrando urat, az uzsorást. A csacsit az ajtóhoz kötötte, és felment a rengeteg, reszketeg lépcsőn. Kopogott, mire az uzsorás kinyitott egy kicsi ablakot a tetőn. Meglátva Béni barátot, nyakába zúdított egy fazék vizet. Ő ismét kopogott, és a vénség még nagyobb fazék vizet zúdított rá.

- Nyisson ajtót, testvérem! Béni barát vagyok!

- Nem akarok ajtót nyitni! Menj el!

Béni elkezdte befelé nyomni az ajtót, de bent az uzsorás minden erejét nekifeszítette, és bár habzott a szája, de ellen tudott állni. Aztán az ajtóhoz vonszolta az ágyat, a mosdót, a székeket, a ládát, mindent.

- A pénzt hozom! - kérlelte Béni.

- Dugd be az ajtó alatt.

Béni barát bedugta a tizenöt ezüstöt az ajtó alatt.

- De most már adja vissza a gyűrűt! - kiáltotta.

- Hahaha! Megbolondultál? Dehogyan adom vissza! Az egy igazi aranygyűrű, aminek varázsereje is lehet, mert este annyira világít, hogy megtakarítom a gyertyákat. Jobb, ha máris elkotródsz!

Ezzel az ablakon keresztül egy zsák lisztet öntött szegény Béniire. Utána egy zacskó sót, egy fél üveg ecetet meg egy rossz bakancsot. Szegény Béni barát teljesen letört. Eloldotta a szamarát, és csüggedten átkocogott a Zöld Kakas fogadóba.

Izsó bátyó, a fogadós kövérebb volt, mint Béni meg Tiburcio testvér együtt. Kopasz a feje, hatalmas vörös és szőrös az orra. Mikor meglátta a szerzetest, sokáig ölelgette, csapkodta, sulykolta, merthogy igen szerette.

- Honnan kerülsz elő, Béni testvér? Olyan vagy, mint egy kőműves!

- Az uzsorástól jövök. Egy zsák lisztet meg miegymást szórt rám!

A fogadós háromszor keresztet vetett, és fülébe súgta halkan:

- Nehogy visszamenj oda. Tudod, milye van neki? Leprája!

- Ő, szegény ember!...

- Szegény ember? Egy szörnyeteg. Ez Isten büntetése. Az egész falu a kezében van a rengeteg adósság miatt, de most senki sem megy feléje sem. Egyedül fog meghalni, mint egy állat.

Béni barát nem felelt, csak egy kötelet, egy létrát meg egy darab füstölt húst a fogadóstól. Előhúzta a szamarat az istállóból, és búsan visszaindult az uzsoráshoz.

- Szegény Hildebrando úr! Ezt jól kifogta!

Béni az uzsorás kertjének hátsó falához állította a szamarat, és valahogy felmászott róla a fal tetejére. A kutya, amely már három hónapja nem evett, veszett ugatással fogadta, és majd lerágta a bokáját, hatalmas ugrásai közben. A barát ledobta neki a füstölt húst, és így csend lett, amíg falta. Béni barát végigmászott a tetőn, vállán a létrával, és bár nagyon vigyázott, mégis lepotyogott egy pár cserép a földre, jó zajosakat koppanva.

A kémény háromméteres, csupa korom alkotmány volt. Béni a létra segítségével felmászott a tetejére, a derekára kötötte a kötelet, és nagy nehezen elkezdett lefelé ereszkedni benne.

"Valaki ki akar rabolni!" - gondolta reszketve az uzsorás, és kimászott az ágyából. Levette a falra akasztott puskáját, hálóingébe rejtette a pénzes zacskót, azaz a zoknit, és ijedten az ágy alá gyömöszölte be magát.

Egyszer csak a barát kötele elszakadt, és Béni bűdös, sűrű, fekete koromfellebbe burkoltan, egyenesen a konyha közepére zuhant. Tele volt szegény dudorokkal, ütésekkel.

"Micsoda takarításra, mosogatásra lenne itt szükség!" - volt az első gondolata, ahogy a koromfelhő leülepedett, és ő meglátta a nagy rendetlenséget és piszkot.

Erőt vett magán, és egy sötét lépcsőn felment az uzsorás szobájába. Nagyon lassan, résnyire nyitotta az ajtót, és óvatosan bedugta rajta az orrát.

Az uzsorásnak remegett a puszka a kezében, amikor meglátta ezt az orrot; célzott, lőtt, és a sonka két lyukkal a közepében leesett a falról.

- Ne öljön meg! Béni testvér vagyok!

- Hogy jöttél be?
- A kéményen keresztül.
- Lopni akartál?
- Ugyan már! Meg akarom gyógyítani.
- Ahá! Szóval már mesélték, hogy leprás vagyok! Jössz most a lelkem miatt! Hát ne fáradj. Takarodj!

Az uzsorás közben kimászott az ágy alól, hogy a sonkát a párna alá rejtse, de előbb megpucolta a cipőkefével. Rémesen sovány volt az öreg, a karján kötés. Nagyon sirlalmasan festett. Bebújt az ágyba, és egyik papucsát Bénihez vágta, hogy elmenjen. Béni barát erre megharagudott, és visszadobta a papucsot, aztán kinyitotta az ablakféléjét, hogy levegő jöjjön be.

Az uzsorás morgott:

- Nem szereted ezt a szagot, mi? Hát csak csukd be az ablakot, mert fázom.
- Nem csukom.
- Most meg mit keresel?
- Aprófát, hogy tüzet rakjak.
- Engem ugyan nem csapsz be! Te a gyűrűt keresed, de nem fogod megtalálni.

Béni barát térült-fordult, és már be is fűtött a kályhába. Aztán vizet melegített olajjal, sóval meg bérlevéllel.

- Az meg micsoda?
- Ez fogja meggyógyítani.
- Nem kell meggyógyítani. Én meg akarok halni!

- Pedig én nem hagyom - felelte Béni, és kihúzta az ágyból, és gyengéden, de erélyesen bedugta a fürdőkádba. Egyenként megmosta a sebeit, szeretettel és nagy vigyázattal kicserélte a kötéseit, igaz, hogy néha állon kellett ütni a vénséget, hogy nyugton maradjon. Aztán ledörzsölte ecettel, tiszta ágyneműt húzott fel, és végül olyan krumpillevest adott neki vacsorára, amiben egy darab főtt a párna alá rejtett sonkából.

- Azért dugom ide, hogy a macskák meg ne egyék... - mondta az uzsorás.

Elégedetten visszafeküdt az ágyba, és aludni akart. - Eloltom a gyertyát, hogy jobban tudjon aludni.

- Dehogyan! Ha eloltod a gyertyát, meglépsz a gyűrűvel. Van benne valami varázslatos, amitől villózik éjjel. Mindjárt megtalálnád a sötétben.

- Tudom, hol van. Ott a sarokban, a téglá alatt.
- Aha! Tehát mégis azért jöttél, hogy kiraboljál!
- Nem. Odateszem a párnája alá, hogy ne aggódjék érte.
- Úgy van. Hozd csak ide, vele fogok aludni.

13. A VARÁZSLATOS GYŰRŰ

Béni barát odahozta a gyűrűt, és felhúzta a zsupori ujjára. Aztán eloltotta a gyertyát. Így is gyenge fény világította meg a helyiséget, mintha a lepedők alatt valahol egy kis világító bogár bújt volna meg. A zsupori mélyen aludt, de álmában is szorította a gyűrűt, nehogy elvegye tőle a barát, ő meg kitárta egészen az ablakot, hogy bejöhessen a hold fénye meg a friss levegő, és nézte az öregember puffadt, gyűrött arcát.

"Mennyire szenvedhet!" - gondolta.

Miközben mosogatott meg felfoxta az egész házat, teljes szívből könyörgött Szent Ferenchez, hogy gyógyítsa meg azt az embert.

- Szent Ferenc, könyörgöm, tekints le rá, nézd meg, milyen csúnya. Mindenki azt mondja, hogy gonosz, szívtelen uzsorás és még ráadásul összeférhetetlen méregzsák, de nekünk mégiscsak kölcsönadta a tizenöt ezüstöt, ami nagyon fontos volt.

Éppen ekkor felébredt a beteg, vizet kért, és a párnája alá nyúlt. Tudjátok, miért? Mert bizalmatlan volt, és félt, hogy Béni ellopta a sonkát.

- Ahá, itt van. És te is. Mert várod a haláloamat, hogy kiraboljál.

Aztán a gyűrű felé nyúlt, hogy megnézze, hogyan csillog, és egy szörnyűt ordított:

- Te jó Isten! Meggyógyult! Nézz ide, Béni testvér, a kezem, ami már félig rothadt volt, teljesen meggyógyult!

- A gyűrű! A gyűrű gyógyította meg. Hála az égnek!
- A gyűrű? Mondtam én, hogy valami varázssereje van. Kitől kaptad, Béni testvér?
- Szent Ferenc adta kölcsön, hogy meg tudjam venni a szamarat.

Az öreg erre reszketve megdörzsölte a sebeit a gyűrűvel, és azok azonnal meggyógyultak, amint hozzájuk ért, és a bőre egészen tiszta maradt. Abban a pillanatban kirohant az utcára, úgy, ahogy volt, hálósipkában, hálóingben, és torkaszakadtából kiabálni kezdett:

- Meggyógyultam! Meggyógyultam!

Béni barát mögötte rohant, és ő is annyira kiabált meg ugrált, hogy a falu apraja-nagyja felébredt. Mindenki kiugrott az ágyból, és szemüket dörzsölve ámuldoztak. Azt hitték, még álmodnak, pedig nem álom volt. Hildebrando úr, aki sosem jött elő a házából, valóságosan ott állt most a kút tetején, és boldogan ordított:

- Gyertek, gyertek, emberek! Nézzétek: Szent Ferenc meggyógyított! Én meg mindent visszaadok nektek, hogy ne nevezetek uzsorásnak!

Eközben Béni barát a templomba ment, és kongatni kezdte a harangot, mire mindenki a főtérre sietett. Összevissza ölelgették egymást, és csodálkozva nézték a zsurorit, mintha csak most szállt volna alá a mennyekből,

Izsó bátyó is alsóneműben rohant ki a fogadóból, és amikor megtudta a jó hírt, mindenkit ingyenitallal vendéglát meg a kocsmájában.

A zsurori később hazament, kinyitotta a ládáját, és mindenkinek visszaadta az uzsorán szerzett pénzt és minden zálogban hagyott tárgyat.

- Ez a kabát a Krumpliarcú Jánosé.
- Ezek a bakancsok a disznópásztoré.
- Ez a lábos a Félszemű Loláé.
- Ez meg Izsó bátyó nadrágja.

Utána a sonkát meg a gyűrűt Béni barátoknak adta.

- A sonka a tiéd, Béni testvér, amiért elviseltél, a gyűrűt meg add vissza Szent Ferencnek, és mondd meg neki, hogy személyesen megyek majd köszönetet mondani neki azért, amit értem tett.

Időközben már a szerzetesek is a faluba értek, mert a harangkongás meg a ribillió kíváncsivá tette őket, meg aggódtak is. Na, itt aztán részletesen végighallgathatták többször is az eseményeket, hogy mi minden történt Béni baráttal meg az uzsorással. Nagy lelkiismeret-furdalást éreztek, és sajnálkozva mondták neki:

- Bocsáss meg nekünk, testvér! Ostobák voltunk és szívtelenek.

Béni barát, aki alázatosan eszegette a sonkáját az egyik sarokban, megölelte mindegyiket, mondván:

- Tudjátok, hogy új testvérünk van a kolostorban? Ott van megkötve.

A szerzetesek nem értettek egészen; de Béni barát már is szaladt az utcára, és húzta magával felfelé a lépcsőkön a csacsit.

- Itt van. Bemutatom Csutak testvért.
- Hát a csacsiról van szó?

A szerzetesek jót nevettek. Megölelgették az új "testvért", és újra elismételgették a bocsánatkéréseket a számárügy miatt. Azután boldogan visszaindultak a kolostorba, de persze mindegyik a számaron szeretett volna menni.

- Nekem kell rajta mennem, elvégre azért vagyok én a házfőnök!
- Dehogy, dehogy. Hiszen én vagyok az orgonista.
- I-i-i-gen. De é-é-én va-va-va... é-é-én da-dado-gok.
- Viszont ha én nem főzök, nem esztek! Igaz?

Mialatt vitatkoztak, Olegario testvér egyszerűen felült a csacsira.

- Én megyek rajta, mert 90 éves vagyok - közölte. Mindenki rendjén valónak találta. Az út közepénél azonban elkezdtek gondolkodni:

- És ha nagyon elfárad a csacsi?
- Igazatok van. Gyalog megyek - mondta Olegario barát.

Úgyhogy Sisebuto testvér, a kovács, aki százkilós köveket emelgetett könnyedén, és képes volt a fogaival meggörbíteni egy vasrudat, felkapta a csodálkozó csacsit a vállára, és egyszerűen felvitte a kolostorba. A szerzetesek aggódva kérdezték tőle:

- Nem nehéz nagyon?
- Ugyan már! Akár hatot is fel tudnék cipelni!

Mikor megérkeztek, mindjárt a templomba mentek imádkozni, és meglepődve látták, hogy Szent Ferenc szobrának igen barátságatlan az arca. Összehúzták magukat, és megrettenve hajtották le a fejüket. Hosszasan imádkoztak, de mikor utána felnéztek, látják ám, hogy Szent Ferenc még mindig olyan szigorú, mint egy kémiantanár. A barátok szomorúan néztek egymásra. Hirtelen azonban felderült a szent arca, és olyan vidáman ragyogott a szeme, mint amikor Béni barát elaludt imádkozás közben.

Gluty-gluty-gluty - hallatszott a csendben. Hát a Csutak szörpölte elégedetten a szenteltvizet, és Béni egy gyertyával ütögette a füleit.

- Mész innen! Ez egy igazi főbűn! Eridj már!

Szent Ferenc nevetett, és ettől meleg boldogság töltötte be a szerzeteseket. Mindjárt bemutatták Csutakot a szentnek, és mindenki megpuszította a csacsi homlokát. Ez nevezetesen boldog napja volt Szent Ferencnek is meg a barátoknak is, Béniről meg a csacsijáról nem is beszélve.

14. EGY SZERZETESSEL TÖBB

Örömteli napok következtek. Csutak eggyel több volt a szerzetesek között. Faágyban aludt, hatkor kelt, a barátokkal evett az asztalnál, de persze nem szénát, hanem főzeléket, halat, mint a többiek. Szinte már nem is szerette a vizet. Szívesebben ivott bort. Ám egyik testvér sem akart mellette ülni az asztalnál, mert amint lehetett, megette a szomszédja ebédjét is. A kertészetben neki kellett volna a vízemelő kerekét hajtania, de mivel a szerzetesek nagyon szerették, mindig akadt valamelyik az erősebbek közül, aki befogta magát helyette. Közben Csutak, a csacsi nyugodtan szundíthatott egyet Béni barát mellett. Szép nagy békesség és boldogság kezdett a kolostorban uralkodni.

A csacsi cellája ott volt a Bénié mellett. Minden este ő feküdt le elsőnek, és minden testvér oda ment hozzá szép jó estét kívánni. Vittek neki egy-egy sárgarépát vagy salátalevelet, narancsot vagy fügét, és ráadásul megigazgatták a párnáját, betakargatták, és Béni barát szép mesét mesélt neki, hogy jobban aludjon. Kilenc órakor már mindenki horkolt. Aki lehangosabban húzta a lóbőrt, Béni barát volt. Olyan zajt csapott, mint valami vén trombíta, úgyhogy a többiek aggódva kopogtak az ajtaján, mert féltek, hátha felébreszti Csutakot.

Egyedül a házfőnök nem aludt. Rendszerint egész éjszakákon át imádkozott, vagy a kolostor számláit rendezte.

Mikor a kakas megszólalt: kikerikíí! - a barátok a hidegtől remegve kiugrottak az ágyból, és végigfutották a folyosót, hogy kimelegedjenek. Szépen megmosdva, megfésülködve mentek felébreszteni a csacsit. Jó reggelt kívántak neki, gondosan megmosdatták, külön megmosták a füleit is, aztán megtörlögtették, és a szőrért szépen végigkefélték.

Béni barát nem volt képes felkelni. Csutak lehúzta róla a takarót, aztán lepedőstül lehúzta az ágyról, de Béni még akkor sem ébredt fel. Csukott szemekkel húzta fel a papucsát, persze fordítva, vitte magával a lepedőt, mert azt hitte, az a törülköző, és szappan helyett csokoládéval dörzsölte le magát. Aztán megmosta a fogait a cipőkefével, és úgy, ahogy volt, cipőstül visszabújt az ágyba.

Bim-bam, bim-bam... - szólt mindig a harang, valahányszor egy barát megkondította, amikor belépett a templomba. De most már nem hússzor szólalt meg, hanem huszonegyszer, mert Csutak is megrántotta a kötelet, ha megérkezett. Azután csendesen odatelepedett Szent Ferenc szobra mellé, amitől a szent arcán mindig gyengéd mosoly jelent meg.

Ilyen békésen teltek a kolostorban a napok, egyik a másik után. Mindenki boldog volt, semmi sem zavarta ezt a nyugalmat. Míg be nem köszöntött a tél. Rengeteg hó esett akkoriban. A szerzetesek újságpapírt tettek a csuhájuk alá, hogy el tudják viselni a hideget, és minden sarokban kisebb tüzeket raktak. Mindegyiken volt valahol fagyási daganat, még a csacsin is, éppen a fülén!

A mezőn izgalmas hócsatákat vívtak a szerzetesek, és olyankor újabb dudorok nőttek a fejükön. A könyvtárban nem lehetett a hidegtől megmaradni, a tinta is befagyott, úgyhogy még Olegario testvér sem folytathatta a munkáját. Szent Ferenc is reszketett az oltáron a hidegtől, ezért Béni éjjelenként levett magáról egy takarót, és betakarta vele a szent vállát.

15. A FARKAS

A pásztorok meg voltak réműlve: egy nagy, éhes farkas ólalkodott a birkák meg a baromfiudvarok körül, mert az éhség lehajtotta a hegyekből. Minden állatot megtámadott, ami csak elébe került.

Esténként hallani lehetett a vonítását, és a parasztok égnék álló hajjal füleltek az ágyban. Egy erdőőr elvesztette futás közben a kalapját meg a cipőit. A farkas mind megette, csak a madzagokat hagyta meg.

A szerzetesek féltették Csutakot. Éjjel mindig egy nagy bottal virrasztott a kapuban valamelyik, reggelenként nem engedték kimenni a földekre, de ha mégis kiment, mindenki vele ment, jókora söp-rúkkal a kezükben.

Így álltak a dolgok, amikor egy szép napon eltűnt a farkas. Már nem támadott meg egy birkát sem, nem osont be az ólakba, és semmi nyoma sem volt a hóban. Talán megfagyott volna?

Egyik délután Béni barát a faluba ment edényeket árulni. Ahogy visszafelé baktatott, egy jókora ajándékba kapott sonkával a hóna alatt, meglátta a farkast egy csapdában. Fájdalmasan üvöltött. A szája tele volt hatalmas fogakkal, és a szemei égtek, mint a parázs.

Nagy kísértést érzett a barát arra, hogy elfusson, de tudta, hogy a dühös parasztok könnyörtelenül megölnék a farkast, ha ilyen védtelenül találják itt. Odadobta neki hát a sonkát. A farkas egy perc alatt befalta az egészet, csontostul, mindenestül. Utána megnyalta a száját, és megint nagyra nyitotta.

"Ez még mindig éhes - gondolta Béni. - Ha elengedem, semmibe sem kerül neki a szamarat is meg engemet is megenni. Mégis el kell engednem, mert így mindenképpen elpusztul."

Hirtelen eszébe jutott, hogy a zsebében van Szent Ferenc rózsafüzére. Elővette hát reszkető kézzel, és imádkozni kezdett. Kétszáz vagy háromszáz rózsafüzért is elimádkozott Szent Ferenchez, a farkasért könyörögve. Utána lassan, lassan, inkább holtan, mint elevenen, közel ment az állathoz, és átkötötte a száját a rózsafüzérrel. A farkas könnyen megharaphatta volna, de nyugodt maradt, és a

szeme sem lángolt már. Valami csodálatos ereje lehetett annak a rózsafüzérnek.

A barát most kinyitotta a csapdát, amely fogva tartotta a farkas lábait, meggyógyította, megtisztogatta, amennyire tudta a sebeit a zsebkendőjével, és megkérdezte:

- Nem akarsz a kolostorba jönni?

A farkas bizonytalankodott kissé, de utána szófogadóan kísérté Béni barátot, aki Csutakon ülve elindult hazafelé. Az erdőben favágókkal találkoztak, akik, mikor meglátták a farkast a csacsin ülő Béni után haladni, azt sem tudták, melyik fára másszanak, és merre is hajítsák szerszámaikat! Később szembejött a Tojásfejű Tamás, aki ijedtében belebújt a liszteszsákba, ami a kocsiján volt. A Sánta Miska meg eldobta a mankóit, mikor meglátta őket, és gyorsabban ért a faluba, mint valaha, mikor még jók voltak a lábai.

Béni barát megérkezett a farkassal a kolostorba, és mindjárt Szent Ferenchez sietett a templomba, hogy hálát adjon neki.

- Nézz ide, ki van itt? - mondta Béni barát. « Ha nincs a te rózsafüzéred, még a kapucnim sem marad hírmondónak!

- Gyere közelebb - mondta Szent Ferenc. És a farkas reszketve és behúzott farokkal a lábához fektült.

- Hány birkát ettél meg?

A farkas nem felelt. Béni barát végighúzta az ujját egy nagy könyv lapjain, ahova minden fel volt jegyezve vonalakkal, köröcskéekkel, miegyébbel.

- Egy hónap alatt 37-et evett meg - közölte végül.

- És hány disznót faltál fel, farkas testvérem?

- Tizennyolcat.

- És hány csirkét? - folytatta Szent Ferenc. A farkas felelet helyett elbújt Béni barát mögé.

- 235-öt - mondta Béni.

- Borzalom!

- Éhes volt szegény - kelt a farkas védelmére Béni. - Én is, mikor éhes vagyok, szoktam a konyhából ezt-azt kihozni. Néha.

- Tudom, tudom. De mit szólnál hozzá, ha a farkas megenné az egyik lábadat? Vagy téged enne meg?

- Borzasztó lenne!

- Hát az is borzasztó, hogy csak úgy egyszerűen megegyen ilyen rengeteg állatot.

- Soha többet nem csinálja, Ferenc atya...

- Remélem is!

A farkas eddig összekuporodva sírt az egyik sarokban. Most előjött, és Szent Ferenc sarujára tette az egyik lábát, bűnbánata jeléül.

- Mától kezdve a hegyekben fogsz aludni, és minden este lejössz a kolostorba enni. Béni barát gondoskodik majd rólad.

Béni barát boldogan megölelte, azután megkötözte a cingulussal, és a konyhába vitte, hogy megetesse. Az egyik folyosón Olegario testvérral találkoztak, aki mivel alig látott, rálépett a farkas farkára, mire az belekapott a csuhájába.

- Nyughass, nyughass, farkas testvér! - mondta Béni.

Szegény Olegario testvér, mikor feltette a pápaszemet, és meglátta a farkast az óriási fogzatával, eldobta a botját, és jókora bakugrásokkal elrohant, hogy bezárkózzék a könyvtárába. Később Sisebuto testvérral találkoztak az egyik fordulóban, aki szenet vitt egy zsákban a kovácsműhelybe. Béni éppen korholta a farkast, amiért nem tud magán uralkodni. Sisebuto testvér ugrott egy nagyot, megfélekedett a zsákjáról, és elbújt a szenesláda fenekén.

A többi szerzetes éppen az ebédlőben vacsorázott.

- Gyere, farkas testvér, együtt eszünk majd a testvéreimmel. Krumpli van rizzsel, biztosan ízlik neked is - mondta Béni a folyosón a farkasnak.

Mikor belépett Béni barát, a többi szerzetes mindjárt korholni kezdte:

- Hol voltál ennyi ideig? Már aggódtunk érted meg Csutakért.

- Egy barátommal találkoztam az úton. Éhes volt.

- Mondd neki, hogy jöjjön be, és egyen velünk - mondta Ferke testvér, és máris ment, hogy tányért hozzon.

Béni halkán kiszólt:

- Gyere be, farkas testvér!

Mikor meglátták a barátok a hatalmas farkast, eldobták a kanalakat, poharakat, székeket, és hanyatt-homlok menekültek. Ferke testvér magas tányértoronnyal imbolygott éppen befelé, de persze mindjárt a földre zuhant az egész! Volt, aki a kihűlt kemencébe tuszkolta be magát, volt, aki a harangtoronyba futott, Bautista testvér az orgona tetejére csimpaszkodott, és le sem akart onnan jönni.

Silvino barát egy ecettel teli hordóba bújt, és még a fedelét is magára húzta. A farkasnak nagyon fájt mindez. Lehajtott fejjel mondta:

- Mindenki fél tőlem, mert olyan gonosz voltam.

Béni barát vigasztalagatta:

- Ne szomorkodj, farkas testvér! Majd ha látják, hogy jó vagy, ők is úgy fognak szeretni, mint én.

Közben megérkeztek a faluból a férfiak puskákkal, kaszákkal, botokkal meg székekkel felfegyverkezve, hogy megöljék a farkast, és megmentésük a szerzeteseket, mivel azok segítséget kérve verték félre a harangokat.

Béni barát meg a farkas kimentek a kapu elé, hogy megbeszéljék a dolgokat, de nem lehetett, mert a falu férfiai részben fára másztak, részben a vízgyűjtőbe vetették magukat ijedtükben.

16. NOÉ BÁRKÁJA

A parasztok elámultak, mikor látták, hogy a farkas nyugodtan ül Béni barát mellett, és zavartalanul rágcsál egy lerágott csontot, mialatt ott alkalmatlankodnak körülötte a csirkék. A szerzetesek is mind közelebb merészkedtek, és a falusiakkal együtt hálát adtak Istennek a farkas csodálatos megtéréséért. Ettől kezdve mindennap megjelent a farkas a kolostorban, de visszament aludni az erdőbe. A lakosság már nem félt tőle. Egyedül Olegario testvér rettegett továbbra is, mióta kiszakította a csuháját, amikor a farkára lépett. Amint meglátta, felmászott egy székre, nehogy megint rálépjen, és addig le nem szállt róla, amíg a farkas jó messze nem járt. Ferke testvér is tartott tőle. Főleg a nagy fogai miatt tisztelte. Milyen nagy különbség volt a macska vagy a csacsi meg e között a nagydarab állat között! Ha a macskára emeli a seprűt, az fúj egyet, és kiugrik az ablakon, viszont ha a farkast akarja egy doronggal megijeszteni, ő ugrik ki az ablakon a farkas helyet.

Szegény Ferke testvér! Állandóan csukva kellett tartania a konyhát a füst és gőz ellenére, mert vagy Béni barát lopkodta a grenadírmarsot, vagy Csutak nassolt a smarniból, vagy a farkas kapott be egy egész rúd kolbászt, vagy a macska vitte ki a friss barátfülét. Az asztalnál meg már el sem lehetett férni!

- Olyan ez, mintha Noé bárkája volna! - mondta Sisebuto testvér, akinek a jobbán Csutak, a csacsi csücsült, balján a farkas foglalt helyet, és a nyakában a cica dorombolt.

Néha a csirkék is bejöttek az ablakon, és eszegetni kezdtek az asztal tetején, meg beleittak a poharakba, néha még a borsót is kiették a barátok tányérjából, úgyhogy azoknak már nem is maradt mit enni. Mindez Béni barát miatt történt, mert ő nagyon megharagudott, ha valaki elkergetett valamilyen állatot.

Nahát, és ami a farkast illeti, hogy az milyen nevetlen volt az asztalnál! Nem használt se kanalat, se kést, se villát, nem tett maga elé szalvétát, úgy habzsolta mindig az ételt, mintha életében még nem evett volna! Legszívesebben ledobta a földre a lábával, és ott falta fel tele szájjal, csámcsogva. Ha leves volt, hangosan szürcsölte, és akármilyen gyümölcsről volt szó, ő héjastul kapta be, még ha dió, banán, gesztenye vagy dinnye volt is. Béni barát folyvást korholta, sokszor meg is fricskázta, de semmit sem lehetett nála elérni.

Mindenesetre a farkas többé nem evett meg egyetlen csirkét vagy birkát sem, pontosan betartva fogadalmát. Csak egyszer tépte meg Krumpliarcú János nadrágját, mert kenyér helyett kődarabot adott neki. Viszont mikor Hildebrando úr egyszer a folyóba esett répaszedés közben, a farkas beugrott érte a legnagyobb örvénybe, és partra vonszolta a kabátjánál fogva.

A farkas már nagyon öreg volt, mikor meghalt. Annyira öreg, hogy kiestek a fogai, és Béni barát borsópürével etetgette. Egyszer úgy teleette magát tökfőzeléssel, ami a kedvence volt, hogy rosszul lett, és csendesesen meghalt, körülvéve a szerzetesektől meg a falusiaktól, akik eléggé megsiratták. Béni barát egy út menti fenyő alá temette; így teltek-múltak az évek a kolostorban. Béni barát egyre ártatlanabb és egyre jóságosabb lett, a szamar meg egyre fehérebb meg egyre kövérebb.

Mikor meghalt a farkas, kissé szomorú maradt a kolostor. A szerzetesek vacsora után visszaemlékeztek a dolgaira. Ferke testvér felemlégette, mikor hétméteres ugrással lekapta a kamra plafonjáról lógó sonkát. Bautista barát meg arra emlékezett könnybe lábadt szemekkel, amikor a farkas lapozni segítette neki a kottákat. Sisebuto testvér azt mesélte el, milyen ügyesen, tudott a kovácműhely fűjtőjével bánni, Carmelo barát egészen elérékenyült arra gondolva, amikor a csokoládéörölt segítette forgatni.

Olegario testvérnek is összeszorult a torka, valahányszor meglátta a szakadást a csuháján. Béni barátnak már egészen vörösek voltak a szemei a sírástól, hiszen a kolostornak minden zege-zuga felejthetetlen emlékeket őrzött a szegény farkasról. De mivel a farkas szeretettől övezve és gondos törődést élvezve élt köztük mindhalálig, a szerzetesek bánata nem volt keserű, hanem édes és vigasztaló. És az is nagy vigasz volt, hogy a farkas megbánta régi gonoszságait, és Szent Ferenc áldásával halt meg.

Sok-sok élőlénynek volt még szüksége a húsz jóságos szerzetes szeretetére! Hiszen még annyi

csirke, kacsa, birka, hangya, fa, növény, virág várta a segítségüket! De főleg ott volt Csutak, a csacsi, akinek mindig volt valami ötlete, csínytevése, amivel foglalkozni kellett, a barátok nem kis gyönyörűségére.

Szóval, így folytatódott az élet. A szerzetesek továbbra is még napfelkelte előtt siettek a templomba, ahol továbbra is összekuporodva mondták végig hosszú imákat Béni barát hangos horkolása közben. Aztán minden ment tovább a maga monoton lassúságában, egyformaságában, mindig ugyanúgy.

Mikor a szerzetesek elhagyták a templomot, elébük jött a reggeli kakaónak az illata. A csacsit anyyira csalogatta, hogy máris ügetett az ebédlőbe, de mindent zárva talált. Aztán az asztali ima közben, mégiscsak megette Sisebuto testvér piskótáját. Béni barát rárakta Csutakra a szalvétát, és öt bögre kakaót öntött a tányérjába. Aztán reggeli után az egész kolostor tele lett a munka és tevékenység zajával. Sisebuto testvér begyűjtött a kohójába, és máris püfölt valamit az üllőn hatalmas kalapácsával. Csutak a fogaival húzta a fűjtatót közben. És mindenki tette a magáét. Lőrinc testvér gyomlált. Ödön mézzel töltött bődönt gőzölt. Bautista, az orgonista orgonált, Jeremiás testvér, a szabó szabott, Flórián testvér lekvárt kavart. Minimum testvér ujjára vágott a kalapáccsal, Ferke testvér retket pucolt vacsorára, Olegario olvasott.

17. BETŰLEVES

Egyik szerzetes sem tétlenkedett. Este kilenckor mindenki bevonult a könyvtárba, ahol mindenféle könyvet meg lehetett találni: vastagot, vékonyat, kéket, sárgát, feketét. Mind nagyon öreg és poros volt. Az egyik köztük két tonnát nyomott, és csak ketten egyszerre bírták áthajtani egy-egy lapját. Ez volt a kolostor története.

A szerzetesek elmerülten olvastak. Ferke testvér szakácskönyvet, Ezékiel testvér a méhecskék életét, Pascual barát a baromfityényszétről szólót és így tovább...

Béni barát, mivel nem tudott olvasni, a szentek életéről szóló könyveket lapozta, képeket keresve bennük. Csutak, a csacsi mellette ült, és figyelt. A baj az volt, hogy Béni barát mindig kérdezett valamit, és nem hagyta nyugodtan olvasni a testvéreket. Egy szép napon Nicanor atya megelégtelte Béni hangos lapozását meg folytonos kérdéseit, és kijelentette:

- Szégyen és gyalázat, hogy egy szerzetes ne tudjon írni-olvasni!

- Így igaz! - helyeselték mind. - Hihetetlen, milyen történeteket agyal ki a szentekről! Szegények bedugják a fülüket ijedtükben.

- Holnaptól kezdve olvasni fogsz tanulni Olegario testvértől! - rendelkezett az apát.

Olegario barát papírfehér lett, de béketűrően lehajtotta a fejét. Tisztában volt vele, milyen tompa felfogású leendő nebulója. Hiszen még most sem tudta úgy végigmádkozni a Miatyánkot, hogy bele ne keverjen a Hiszekegyből meg a Hét Főbűnből meg ki tudja, még mi mindenből!

Béni barát vett magának ceruzát meg ceruzahegyezőt, és Olegario testvér elkezdte neki először a köröket meg az egyenes vonalakat mutogatni, mint a kismgyerekeknek. De micsoda vonalakat rajzolt; mintha kígyók vagy giliszták lettek volna! És micsoda lyukakat döfködött nagy igyekezetében a füzetbe! Csutak nyalta le rendszerint az elrontott firkákat, mert rádírja még nem volt Bénének.

A legborzasztóbb az olvasás volt. Teljesen belezavarodott szegény Béni barát a j meg az ly közti különbségbe.

Óriási türelemmel kellett szegény Olegario testvérnek elviselnie Béni testvér ostobaságát, lemondva könyveiről meg szótáiról!

Béni barát az f betű nem f betű volt, hanem a házfőnök, mert magasabb volt a többinél, a t Sisebuto testvér kalapácsát juttatta az eszébe, a g Ferke testvér görbe farkú macskáját. Szegény Olegario testvér hol égnek emelte a karját, türelemért könyörögve az éghez, hol a szakállát tépdeste. Béni barát kétségbeesésében az asztalba verdeste a fejét.

- Teljesen lehetetlen! Olyan rengeteg sok betű van, hogy sosem fogom őket a fejembe verni...

Egyik nap Olegario testvér megelégtelte már ezt a siránkozást, és megkérdezte tőle:

- De Béni testvér, tudod egyáltalán, hogy hány betű van?

- Huh! Legalábbis kétmillió!

Olegario testvért szinte elhagyta az ereje.

- Honnan veszed ezt, te, együgyűség bajnoka! Hiszen csak negyven van!

- Negyven?! - kiáltott meglepetten Béni. Majd hirtelen kirohant Csutakkal együtt.

- Hova a csudába rohanhatott ez? - morfondírozott Olegario.

Kis idő múlva már jött is vissza Béni meg Csutak, aki három nagyon nehéz zsákkal volt megrakva.

- Mi az, mit hozol?

- Három zsák betűt.

- Micsodát? Honnan vetted?

- Az éléstárból! Ezekből szokta csinálta Ferke testvér a betűleves, a betű formájú levestésztával.

Annyi betű van itt, hogy az ítélet napjáig ehetnék mindnyájan.

- Hát pedig ezzel sem fogod tudni megkülönböztetni az o betűt a töktől! - ütött az asztalra türelmetlenül Olegario barát.

Közben Ferke testvérnek feltűnt a zsákok hiánya, és megérkezett a könyvtárba. Tátva maradt a szája, mikor meglátta, hogy a számár fülig dugta fejét az egyik zsákba, és már félig meg is ette a tartalmát.

- De Olegario testvér, látod, mit csinál a csacsi?

- Látom, testvérem. Olvasni tanul - felelte az agg.

Ferke testvér, a szakács lógó orral ment vissza a konyhába, és arra gondolt, hogyha ilyen étvágya van a számárnak, hamarosan tudós lesz belőle, de a kolostornak nem lesz kanálnyi leveese. Aztán sietve lezárta az éléskamrát hét lakattal, nehogy a kolbász, sajt és gyümölcs felhasználásával oktassa Olegario testvér a természetrajzot meg az állattant.

18. PAPIRMADARAK

Aztán egy napon nagyon megharagudott Olegario testvér, és joggal. Béni barát szétszedte a könyvtár legvastagabb könyvét, és több mint 400 papírmadárkát csinált belőle, ami úgy ellepte a könyvtár hatalmas asztalát, mintha baromfiudvar lett volna.

Algebra- és trigonometriakönyv volt, tele számokkal, törtekkel, gyökökkel, amiből Procopio testvér ki tudta számítani a Hold meg a csillagok közti távolságokat, meg hogy létezhet-e levegő abban az irtatlan messzeségben, valahol. Béni barát szerint a könyvnek semmi értelme sem volt, mert ha a teleszkópot az ég felé irányították, éjszaka látni lehetett, hogy elefántok futkosnak a Holdon, a Marson nyulak ugrándoznak, és bálnák hancúroznak a Jupiter tengereiben. Mi szükség van akkor erre a rengeteg csúf számra és befejezhetetlen számításra, egyenletre meg a többi borzasztóságra!

Belenézett a teleszkópba, és csodálatos dolgokat látott több száz kilométer messzeségben a Földtől. Csutak, a csacsi is belenézett és egészen megvidámodott, látva a sok-sok csacsit a Mars gyepén futkározni. Úgy megörült a látványnak, hogy egy boldog iááával üdvözölte őket.

Hát ezért Béni barát, ahelyett, hogy az érthetetlen ábécéskönyvet tanulmányozta volna, inkább papírmadárkát csinált annak a borzasztó komoly könyvnek a lapjaiból, amit egy bizonyos Püthagorasz írt, aki még valami szorzótáblát vagy mi a csudát is kitalált, állítólag.

- Micsoda unalmas számok mindenütt! - mondta Béni barát.

Így hát tépte, tépdeste, hajtogatta, simítgatta a lapokat, amíg az egészből rengeteg madár nem lett. A számár rájuk fúj, és a madárkák az asztalról az ablakra szálltak, onnan meg elvitte őket a szél Ciprus testvér gyümölcsösébe. Ez szegény, azt hitte, meghibbant, mikor meglátta a kertjét ellepő rengeteg furcsa madárkát.

Szaladtak a szerzetesek mind a gyümölcsösbe, ahogy meghallották Ciprus testvér kiabálását, és mikor már egy csomó papírmadarat összeszedtek, és meghányták-vetették, hogy honnan is kerülhetek elő, észrevették, hogy a könyvtár ablakából özönlenek kifelé.

- Szent ég! Hiszen ezek a könyvem lapjaiból vannak! - kiáltott fel Procopio testvér, és majdnem el-sírta magát.

- Ez biztosan Béni testvér műve - mondta a házfőnök, és a szerzetesek élén loholt fel a könyvtárba. De mire megérkeztek, már késő volt. A könyvnek már csak a fedelei voltak meg. A házfőnök nagyon dühös lett, zordonan kirakta Béni barátot meg Csutakot a könyvtárból, és utánuk kiabálta:

- Holnaptól kezdve a falu iskolájába fogsz járni!

- De én nem szeretnék...

- Hát pedig menni fogsz. Ez az utasításom.

19. IRÁNY: AZ ISKOLA!

Másnap Nicanor atya felültette Bényt a csacsira, és azt mondta neki:

- Irány az iskola! És eszedbe ne jusson megállni valami gombáért vagy petrezselyemért az úton!

Béni barát majdnem pityergett, de fogta a táskáját, és elment az iskolába Csutak csacsi hátán.

A tanító az asztalánál ült, amikor a számár bedugta fejét az ablakon, és mindenki ijedségére mindjárt meg is kóstolta a fogason csüngő szalmakalapot.

A gyerekek kitolngtak, és körülvették Béni barátot, aki úgy festett a számár hátán, mint valami pátriárka.

Az öregeske tanító haragosan sietett ki, kezében a kalap maradványaival, - Mit kívánsz, testvér?

- Írni, olvasni meg számolni szeretnék megtanulni.

- Rendben van. Gyere be, és hagyd a csacsit a fához kötve.

Béni megkötötte Csutakot, és belépett az iskolába. Minden gyerek azt akarta, hogy mellé üljön, és felajánlottak neki ceruzákat, radírt, hegyezőt, mandulát.

De a tanító bácsi az első padba ültette, hogy közelebb legyen a pálcájához, mert Béni mást se csinált rögtön, mint szentképecskéket osztogatott, meg a legcsintalanabb gyerekeknek magyarázta, hogy

jók legyenek, és meghuzigálta a fülüket. Végre leült Béni barát, de akkor meg Csutak kezdett unalmában hangosan bögni, úgyhogy gyorsan be kellett csukni az ablakokat.

Kis idő múlva a számár megelegette a magányt, elszakította a kötelet, és két rúgással kitorpte a félajtót, zárral együtt.

- Tessék! - mondta a tanító bácsi.

Csutak előrement, és a tanító legnagyobb csodálkozására meg a gyerekek hangos örömeire odatelepedett Béni mellé. Olyan figyelmesen nézte Béni ábécéskönyvét, hogy a tanító megkérdezte:

- Tud olvasni?

- Jobban, mint én. Ismeri a magánhangzókat például.

Béni az A-ra mutatott, és a számár akkora hangon bögte, hogy ÁÁÁÁÁ!!, hogy a tanító majd megsüketült. Ijedten fogta be a fülét.

- Elég! Elég! Inkább írjon, akkor csukva tartja legalább a száját!

Béni barát Csutak szájába dugta a ceruzát, mire ez nagy örömmel percek alatt telerajzolt egy füzetet szép, szabályos vonalakkal, köröcskéekkel. A tanító teljesen tanácstalan volt.

- Számolni is tud?

- Nem tudom. Kérdezzen tőle valamit.

- Mennyi egy meg egy?

Csutak erre kettőt rúgott az asztalba, amitől az felfordult, és a tinta ráömlött a tanítóra.

- Nahát, hiszen ez valóban tud számolni - mondta a tanító, miközben a krétaporos táblatörlő rongygyal pucolgatta a tintás ruháját. Utána bejegyezte a két új nebulót az osztálykönyvbe, de megkérte Béni barátot, hogy tegyen szájkosarat Csutakra, mert amíg a neveket írta, a csacsi megette a zöld fedelű földrajzkönyvet, a gyékény papírkosarat és ami még megmaradt a szalmakalapból.

20. A HÁZI FELADATOK

Egész télen szorgalmasan jártak az iskolába, és Béni barát különösen a havas napokat szerette nagyon. Mivel lefelé kellett menni a hóban, Béni egy szánkót eszkábált a kenyérdagasztó teknőből, és mindketten azon siklottak la a kolostor kapujától egészen az iskoláig.

Egyszer az iskolások, akik sosem fértek a bőrükbe, telerakták Csutak tarisznyáit hóval. A csacsi, amint beért az iskolába persze a kályha mellé állt, és a meleg elolvastotta az egész havat. Óriási tócsa támadt. A kis csibészek fetrengtek a visszafojtott nevetéstől. A tanító bácsi megfordult, és nagyon megharagudott.

- Mi van itt?! - kiáltotta.

- Becsinált a csacsi - mondták a gyerekek pukkadozva.

A tanító fűrészporról szóratta be a tócsát, és nagyon megszidta Csutakot, hogy többet ez elő ne forduljon - még enni sem adott neki. Béni aztán komolyan a szemükre vetette az osztálytársainak, hogy árulkodtak és nem viselkedtek bajtársiasan. A csacsit viszont egyáltalán nem zavarta a büntetés, mert egy óvatlan pillanatban megette a kenyéret meg kolbászt, amit a tanító bácsi tízóraira hozott, így mindenki megnyugodott, és elégedetten nevetett, még maga a tanító is, bár ő egy számtankönyv mögé bújva mert csak nevetni. Megérkezett a tavasz, és a számár megtanult írni meg olvasni, meg összeadni meg kivonni, de Béni barát semmit, semmit, de semmit. Olegario testvér mindennap megkérdezte:

- Béni testvér, mit tanultál ma az iskolában?

- Golyózni.

- És az hogy megy?

Béni erre elővett egy marék golyót, és megtanította golyózni a szerzeteseket. Egyik délután Béni valami furcsát vett elő a tarisznyából. A barátok kíváncsian vették körül.

- Mi ez?

- Búgócsiga.

- És hogyan működik?

Béni megmutatta nekik, és a barátok el voltak ragadtatva. Hamar megtanulták a csinját-bínját, és minden délután játszottak egyet a könyvtárban. Közben Béni barát meg Csutak, a csacsi az iskolai feladatokkal volt elfoglalva. De micsoda remek feladatok voltak ezek! Béni barát a könyvlapokból olyan csodálatos hajócskákat meg malmocskákat tudott csinálni, hogy a szerzeteseknek kikerekedett a szemük. Aztán, amikor nem látta őket a házfőnök, a kapucnijukra tűztek gombostűvel egy-egy ilyen tarka papírmalmocskát, és csak nézték, milyen fürgén pörög a szélben. Különösen, amikor a folyosón futottak, vagy a fényesített padlón csúszkáltak. A cellákban meg órákig el tudták bámulni a kis papírhajókat, amiket a lavór vízben fújdogáltak ide-oda.

Megváltozott a kolostor élete. Hiányzott a könyvlapok fele. A szerzetesek, ha belefáradtak a munkába, tanulásba, papírgalacsinokat dobáltak egymáshoz, vagy gyíkokat tettek egymás ágyába, vagy legyeket fogdostak. A sarkokban "Ne nevedd korán"-t játszottak, és Olegario testvér folyton csalt.

Ezek mind Béni barát újításai voltak, amik örömmel töltötték be a kolostort. Szent Ferenc derűsen mosolygott az oltárán, mikor rabló-pandúrt meg "Erre csörög a dió"-t játszottak a szerzetesei.

- Tudtok tücsköt fogni? - kérdezte egyszer Béni barát.

- Nem - felelték.

Béni egy szalmaszál segítségével bevezette őket a tücsökfogás rejtelmébe, és így mindegyik szerzetesnek megvolt hamarosan a maga tücske. Az igaz, hogy az esti csendben borzasztó erősen hangzott a ciripelésük. De még Szent Ferencnek is volt már öt a csuklyájában; Béni barát fogta neki a víztároló mellett. A reggeli imádságnál szinte hallani sem lehetett a barátok rekedt hangját a ciripelésük mellett. A szent elégedetten dörzsölte össze a kezét.

- Milyen sok mindent tanult az én Béni testvérem abban az iskolában!

Szent Ferenc azzal, hogy a kolostorban derűt, elégedettséget látott és különböző vidám hangokat hallott, mint a kalapács, a fűrész, a mozsár, az olló, a rohangáló barátok, a harangok, a nyávogás, a kukorékolás, az iázás hangját - boldognak és elégedettnek érezte magát.

21. A HEGY DINNYÉI

Nicanor atya, a házfőnök bezzeg nem elégedett meg olyan könnyen, mint Szent Ferenc. Amikor megelégedte, hogy Béni barátnak csak ilyen kevés hasznát lehet venni, elrendelte, hogy ezután menjen rendszeresen a veteményeskertbe dolgozni. Ciprus testvér kissé aggódni kezdett, mikor Béni - miután olyan szemmel nézett a kapára, mintha sose látott állat volna - nem a nyelénél, hanem a fejénél fogta meg, miáltal mikor felemelte, akkorát vágott a saját fejére vele, hogy majdnem eszméletét veszítette. Ciprus testvér korholgatta, amiért nem figyel eléggé, mire Béni kissé bosszúsan ismét megragadta a kapát, hogy bebizonyítsa rátermettségét, és jó erősen a földbe vágta. Sajnos azonban nem elég jól célozta be, és majdnem lábak nélkül maradt.

- Ujjujuj! - kiáltott fel, és simogatta, fújdogálta megsérült ujjait.

Mikor a közelben álló szerzetesek látták, hogy nincsen komolyabb baja, elkezdtek nevetni, de ez csak még jobban bosszantotta Bényt. Jól megköpködté a markát, kezébe vette a szerszámot, és magasra emelte, de ezt olyan erőbedobással tette, hogy a kapa kirepült a kezéből, és hihetetlenül messze, egy szilvafán pihent meg.

Ciprus testvér inkább visszavitte a kapát a helyére, és elküldte Bényt dinnyéért a földekre, mert éppen augusztus eleje volt. Béni barát felnyergelte Csutakot, és elindult fütyörészve az ösvényen egy hatalmas kosárral a dinnyék részére. Amikor a folyóhoz ért, megállt. Semerre sem látott dinnyést. Voltak nyárfák, szederfák, tölgyek, szilfák, jegenyefák, de dinnyefát egyet sem látott. Végigimádkozott vagy egy tucat miatyánkot kocogás közben, de semmiféle dinnye nem került elő.

- Hát te mit csinálsz ott? - kérdezte Sisebuto testvér, aki éppen a kohójához baktatott.

- Semmit. Keresem a dinnyést, de úgy látszik, ellopták;

- Mit nem mondasz, testvérem! Ott van a lejtőn, nem látod?

Béni barát megfordította a szamarat, és a lejtő felé vette az irányt. Mikor odaért, elámult. Ezek a dinnyék olyan kicsik voltak, mint a szilva. Hát mindegy, felmászott a fára, és elkezdte szedni a gyümölcsöt. Bekapott egyet, és megdöbbsent.

- Vajon miért termeljük most ekkora maggal? - tűnődött

Mivel az ügy túl bonyolult volt neki, inkább komolyan munkához látott, alaposan megrakta a szamarat, és dúdolgatva visszament a kolostorba. Mikor megmutatta Lőrinc barátának, mennyi "dinnyét" hozott, az olyan méregbe gurult, hogy a kiabálásra Ciprus testvér is közelebb jött.

- Mi a csudát hozol?

- Dinnyéket.

- Hiszen ez szilva!

- Ó! Úgy látszik, összetévesztettem a fákat! - mentegetődzött szelíden Béni barát.

Erre meg kellett magyaráznia neki, hogy a dinnyék nem fán, hanem a földön teremnek, de utána még le is vitte a dinnyeföldre Bényt, hogy megmutassa a gyönyörű gyümölcsöket, amik a földön csücsültek, megbújva a levelek alatt.

- Hát persze, ha ennyire elbújnak, hogy is találhattam volna meg őket!

Ciprus testvér azt mondta, hogy legalább négy tucat dinnyét vigyen haza Csutak kosarában, ő maga addig elment a paradicsomot öntözni. Fütyörészve, derűsen hamar összeszedte Béni a négy tucat dinnyét, és elindult a csacsival felfelé, a kolostor felé. Fütyörészve, derűsen noszogatta, paskolgatta a szamarat, mert már ebéd ideje volt, viszont Csutaknak nem volt ínyére a hőségben dinnyéket cipelni felfelé az emelkedőn. Lassan odáig jutott a nézeteltérés köztük, hogy a szamar rugott egypárat az ég felé, és bizony ettől a dinnyék mind kirepültek, és viháncolva, ugrándozva gurultak lefelé, a falu felé.

Béni barát mind el akarta kapni, így egyetlenegy sem tudott megszerezni. Mintha gumiból lettek volna, úgy huppantak, pörögtek, repültek lefelé. Egy kecskenyáj jött éppen arrafelé, de ettől a dinnyelavinától úgy megjíjedtek, hogy ahányan voltak, annyifelé futottak. A kecskepásztor ordított, a kuttyák

ugatva egyre közelebből üldözték Bénit, aki meg, szegény, a szökevény dinnyéit kergette.

Az öreg Borostás Bonifácot is éppen arra vitte az útja, az alaposan megrakott szekérével. Meghült benne a vér, amikor a dinnyék átgurultak a szekér alatt, utána a megkerült kutyák, és a végén jött Béni barát, aki annyira törtetett, hogy az útszéli meredeknél megtorpant, s aztán súlyánál fogva ráesett a kocsira halmozott búzára. Az öszvérek megvadultak, és elragadták a szekeret, de az szerencsére elég hamar felborult. A legnagyobb ordítózás és ribillió közepette Béni barát kidugta a fejét az aranykalászkok közül, és láthatta, hogy messze lent a falusiak boldog kiabálással fogadták a dinnyéket, mint az ég váratlan ajándékát, főleg mivel már éppen ebédelés után voltak.

Béni barát borzasztóan szégyellte magát, mire visszaért a kolostorba. A szerzetesek még csak nem is köszöntek neki, olyan nagyon haragudtak. Különösen Sebestyén, a sekrestyés, akinek a dinynye volt a kedvence gyerekkora óta. A házfőnök atya nem szólt egy mukkot sem; és ez még rosszabb volt, mert az arca hosszabb lett, mint egy jegenye.

22. HOL SZÜLETIK A KRUMPLI?

Szent Ferenc vigasztalásul olyan gyengéden nézett rá, mint az édesapák a kesergő gyerekükre. Mivel azonban minden elmúlik, a szerzeteseknek is hamar elmúlt a haragjuk, főleg mert végül is tettettek nekik Béni barát kedves együgyűsége. Úgyhogy egyszer, egy hétfő délután Ciprus testvér azt mondta neki, hogy szedjen krumplit a kertben, de ne felejtse el, hogy nem fán teremnek, hanem elvannak bújva a földben.

- Mókás, mintha valami kincs lenne! - mondta Béni. Kiment a veteményesbe, kapával a vállán, és nagy elszántsággal, hogy most az egyszer nem fog szégyent vallani. Főleg Szent Ferenc miatt akart jó munkát végezni, mert szegénynek rengeteg bosszúságot szerzett, és az mégis jóságosan nézett rá mindig. Pedig több oka lett volna savanyú arccal nézni rá, mint Nicanor atyának, a házfőnöknek! Szóval, nagy elhatározással megérkezett a veteményesbe, kapart itt, kapart ott, de krumplinak nyoma sem volt. Kapált egy fenyő alatt, ásott a fal mellett, de csak köveket, gilisztákat, egy öreg szandált, egy mohos serpenyőt, vakondokfészket meg ilyesmit talált.

"Biztosan lejjebb vannak!" - gondolta a barát.

Ásott, ásott, egyre mélyebb lyukat ásott: egyméteres, kettő, négy, öt... mit tudom én, milyen mélyet!

Vacsorakor feltűnt a szerzeteseknek, hogy Béni barát még nem jött vissza. Ödön testvér, akinek mellette volt a helye az asztalnál, aggódni kezdett:

- Biztosan megint...

Lőrinc testvér kiment a krumpliföldre nagyokat kiabálva, benézett a baromfiudvarba, elment a kúthoz, a paradicsomföldre, és puff, amikor a díófa mellett ment el, mintha elnyelte volna a föld.

Szegény Lőrinc testvér nem látta a gödröt, amit Béni ásott krumpli után kutatva, és kalimpálva belesett.

- Jaj! - kiáltott Béni barát, aki békésen aludt a lyuk fenekén, kimerülve a rengeteg ásástól.

- Szent ég! Mit csinálsz te itt, Béni testvér? Hiszen én krumpliért küldtelek, nem?

- Tudom. Azért ások, kapálok, egyre nagyobb lyukat csinálok, de egyet sem találok.

Lőrinc barát majd megrepedt a nevetéstől, de hirtelen elkomolyodott, amikor ki akart mászni a gödörből, és képtelen volt rá. Még Béni válláról sem sikerült. Mit tehetett a két barát? Összekuporodtak a gödör fenekén, és ott töltötték békésen horkolva az egész éjszakát. A baj az volt, hogy Sisebuto testvér hajnalban beindította az öntözőt. Vidoran csörgedezett a víz a vezetékben a káposztaföld felé, ahol Béni a lyukat csinálta, és zuhogott, mint valami zuhatag a két szerzetes nyakába. Sisebuto testvér megdöbbenve figyelt:

"Honnan jöhet ez a sikongatás?"

A hang irányába szaladt, és egy akkora lyukat talált, mint egy kút. Hát annak a fenekéről jöttek a furcsa hangok. Már azt gondolta, hogy valamilyen elkárhozott lélek, aki menekülni akart a purgatóriumból, de amikor közelített a fülével, megismerte Béni testvér hangját. Sisebuto testvér rohant a vizet elzárni, azaz egy kiáltással megállítani a szamarat, aki a vízemelő malmot forgatta, utána hozott egy létrát, amit leeresztett a gödörbe, és így végre napvilágra tudott kerülni a két ronggyá ázott barát, Sisebuto legnagyobb ámulatára.

Lőrinc testvér nyolc napig nyomta utána az ágyat, mert alaposan meghűlt.

23. PARADICSOMESŐ

Ezek után legszívesebben elbúcsúztak volna Bénitől a veteményes barátok, de mivel itt volt a paradicsomszedés ideje, és Mamerto testvérnek bedagadt a lába egy rozsdás szögtől, Ciprus testvér úgy rendelkezett, hogy Béni barát nagyon gyorsan menjen paradicsomot szüretelni. A paradicsom már mind beérett. Béni elkezdte a legnehezebbeket átdobálni a kerítésen, az útra, ami a falu felé vitt.

A szerencse úgy akarta, hogy az első paradicsom éppen Tojásfejű bátyót vágja képen, aki ártatlanul haladt a lován; a ló úgy megijedt szegény, hogy egy nagy rúgással átdobta gazdáját a vélemé-

nyesbe, mégpedig éppen Béni barát hátára, aki mit sem sejtve guggolt ott. Atyaisten, mi lett ebből!

Béninek megroppant a dereka, de felállt, és a legérettebb és legnagyobb paradicsomot Tojásfejű Tamás zsíros arcába nyomta. Ez, amint levegőhöz jutott, máris másikat hajított Bénihez, de az lehajolt, és a lövedék pont Tiburcio testvér szeme közé robbant, aki segíteni akart Béninek, egy talicskát hozva neki.

Olyan méregbe gurult a kövér Tiburcio testvér, hogy tüstént hozzávágott egy finom, zaftos paradicsomot Tamás bátyóhoz, de olyan szerencsétlenül, hogy pont Ciflino testvéren loccsant szét, aki Olegario meg Ezékiel testvérral együtt imát morzsolva sétált arrafelé.

A három szerzetes haragosan abbahagyta az imádkozást, felkapták a legszebb paradicsomokat, és visszaverték a támadást. Sisebuto testvér is jött már a zajra, de mindjárt le is terítette egy telitalálat. Tojásfejű Tamás hahotázni kezdett volna, de amint kitérte a száját, beleszorult egy jól célzott paradicsom.

Perceken belül akkora paradicsomcsata alakult ki a kolostoron kívül is meg belül is, hogy nem maradt olyan fa vagy ablak, ahonnan ne lődöztek volna orvul paradicsomokkal. A torony tetejéről a sekrestyés testvér, akinek tele kosár paradicsomot küldött már fel Béni a harangkötélen, olyan remekül kezelte a muníciót Tojásfejű Tamás ellen, hogy annak sürgősen ki kellett másznia az útra, hogy elmenekülhessen.

Ferke testvér, konyhája ablakában siratta az egész évi saláta-alapanyagot, Ciprus testvér meg azt hitte, látomásai vannak, amikor derült égből paradicsomesőt látott zuhogni.

Minden befejeződött, amikor a házfőnök atya, visszaérkezve egy prédikációról, megjelent Csutak hátán, a Hős Bajnok a csatamezőn. A szerzetesek megmerevedtek. Némelyiknek a levegőben maradt a keze, másik guggolt, többen terpeszállásban kőültek meg a csata hevében.

Nicanor atya semmit sem szólt, bevonult Szent Ferenc elé (aki majd szétrobbant a nevetéstől, arra gondolva, amit az előbb látott a templom ablakából). Mindenesetre a szent megértette, hogy Nicanor atya joggal méltatlankodik, és helyeslően bólintott, amikor a házfőnök többórás meditálás után síri hangon jelentette:

- Mától kezdve mindenki kenyeret meg hagymát fog uzsonnázni!

Nicanor atya igen haragosan haladt a folyosón, látva a paradicsomnyomokat mindenfelé a falakon. Az udvar kútjánál éppen Béni barát mosogatta csuhájából a kemény harc ragacsos emlékeit. Nicanor atya a fülénél fogva vitte ki a baromfiudvarba, ahol Pascual testvér takarította a trágyát.

- Mától kezdve Pascual testvérnek fogsz segíteni az állatoknál! - kiabálta mennydörgő hangon.

24. A HÁROM KECSKE

Pascual testvér megalkuvón hajította le a fejét a házfőnök szigorú tekintete előtt, és meg se mert mukkanni. Béni barát alázatosan megfogta a gereblyét, és hordani kezdte a trágyát az istállóból, ahol kb. egyméteres volt a szutyok. Néha az ablakhoz kellett mennie lélegzetet venni, mert a trágya illata egészen más, mint a liliomillat. Ha már levegőt vett, hamar lezárta az orrát egy ruhacsipesszel, és olyan sebesen dolgozott, hogy azt sem vette észre, hogy egy tehén a sarokban fekszik, és véletlenül úgy megtalálta böknit, ahogyan még senki meg nem bökte! A tehén elbögte magát, aztán vérig sértve felállt, és egyetlen ökleléssel kihajította az ablakon Pascual testvért, aki takarmányt rakosgatott a jászlakban. A kiabálásra összeszaladtak a szerzetesek, és sebesen a betegszobába vitték szegény Pascualt, ahol Hubert testvér bevarrta a hasadást, ami az ülepén díszelgett.

Béni barát jól megszidta a tehenet, aztán lelkiismeret-furdalástól telve elkezdett egy kövér, szelíd tehenet fejni. Miközben fejte, Pascual testvérről imádkozott, amíg észre nem vette, hogy a vödört fordítva tette a tehén alá, szájjal lefelé, és az egész tej szétfolyott a földön.

Legszívesebben a tehén fejére rakta volna a vödört, de megalkuvón egy másik tehénhez ment. Ez tarka volt, és még kövérebb, mint az előző. Nagy figyelemmel tette alá a vödört, és borzasztóan vigyázott, hogy egyetlen csepp tej se menjen kárba. Csakhogy amikor végzett, nem lehet tudni, miért, a marha beleugrott a vödörbe, és az a mennyezetig repült.

Béni barát, anyagi türelemmel, ismét vette a vödört, és a harmadik tehenet kezdte el fejni. Ez sovány, fekete-fehér foltos volt, elég barátságatlan arccal. Béni testvér a farkára lépett, hogy ne mozogjon, és sikerült az állat böffentései ellenére egészen kifejni a tejet.

Már az ajtó felé ment a tele vödörrel, amikor a tehén rosszindulatúan úgy fejbe suhintotta a farkával, hogy majdnem belevakult. A meglepett Béni barát elvesztette az egyensúlyát, elengedte a tejes vödört, és három bukfencc után elterült a földön. Ezután kirázta megföhéredett köntösét, és rosszkedvűen elhatározta, hogy inkább megfeji azt a három kecskét, amely a diófához kötözve legelészett, semhogy tej nélkül menjen vissza. A kecskék ránéztek a nagy gögös szemekkel, és gyanítva, hogy mi jár a fejében, eltépték a köteleket, és lehajított fejjel nekimentek.

Béni barát ijedtében messzire dobta a vödört, felhúzta a csuháját, és futni kezdett a kolostor felé. A szerzetesek imádkozva közeledtek éppen, mert Mindenszentek ünnepe volt, de a vadul száguldó

kecskék láttán hirtelen mind megfordult, és visszafelé rohant. Aki legkevésbé futott, az a tehén öklelése miatt érzékeny ülepű szegény Pascual testvér volt, akit most az első kecske mindjárt utol is ért, és egy útszéli bokorba lökött.

Olegario testvér öregeken felpattant egy hordó tetejére, de a második kecske utánamászott, úgy-hogy a barát kénytelen volt egy ugrással a kapu feletti gerendát elkapni, és ott meglapulni. A többiek egymáson átgázolva futottak be a kolostorba. A százkilós Sisebuto testvér beleszorult az ajtóba, és külön öröm volt, hogy a harmadik kecske, aki már messziről nekirugaszkodott, akkorát öklelt belé, hogy úgy kirepült szorult helyzetéből, mintha ágyú lőtte volna ki, és meg sem állt az előcsarnok túlsó faláig.

Szent Ferenc szobra csak úgy hüledezett, amikor az első szerzetes berohanását látta: az kinyitotta az ajtót, becsukta, keresztet vetett, letérdelt, felállt, és a torony lépcsőjén eltűnt. Mindez ördögi gyorsasággal történt, és már ott is volt a következő szerzetes; kinyitotta az ajtót, becsukta az ajtót, keresztet vetett, letérdelt, felállt, és a torony lépcsőjénél nyoma veszett. A harmadik ugyanígy. A negyedik is jött, kinyitotta az ajtót, de nem csukta be, keresztet vetett, letérdelt, felállt, a toronylépcsőn eltűnt; Az ötödik nem nyitott ajtót, mert már nyitva volt, be sem csukta, keresztet vetett, nem térdelt le, fel sem kelt, hanem még villámsebesebben eltűnt a toronylépcsőn.

Szent Ferenc már bandzsított ennyi nyitástól, csukástól, térdeléstől, felkeléstől, mert az első öt szerzetes után még tíz következett, aki mindezt végigcsinálta, és azután úgy eltűnt a toronyban, mint-ha csak az ördög kergette volna. Végül jött három kecske, és a legrövidebb úton fújttak Minimum testvér nyomában, aki gyorsabban pördült a csigalépcsőn felfelé, mint egy bűgócsga.

"Ez már olyan, akár egy körmenet!" - ámult Szent Ferenc.

Végül is megszánta szerzeteseit (aggódott is, hogy az egész torony össze talál dőlni ennyi futkósástól), hát kedvesen magához hívta a kecskéket, és ezek szelíden és bűnbánattal odafeküdtek a lábához.

25. BOLHA TESTVÉREK

Béni barát a disznóólban töltötte az éjszakát öt kövér, fényes disznó társaságában, akik szünet nélkül rőfögtek, horkoltak és rágcsáltak, de még ez is jobb volt, mint Nicanor atya szeme elé kerülni. Pici csípések viszont azt is bizonyították, hogy az öt disznón kívül rengeteg láthatatlan, aprócska hálótársa akadt, akiknek a harapása vetekszik az oroslánéval.

- Ezek bolhák! Itt nem lehet aludni! - kiáltott fel Béni.

Most már értette, miért rőfögnek egész éjjel a disznók. Megsajnálta őket, és arra gondolva, hogy a szerzetesek is biztosan szívesen közreműködnének ilyen kegyes cselekedetben, köteleket rakott a disznók nyakára, és bevitte őket a kolostorba, vigyázva, hogy kevés zajt csapjanak. Hajnali 3 óra volt, úgyhogy a barátok a legmélyebb álmukat aludták. Béni a horkolás dallamának alapján megállapította, hol alszik Sisebuto testvér, kinyitotta hát a cella ajtaját, és melléfejtette az egyik disznót. Azután Ferke testvér ágyába is fektetett egyet, másikat a teleszkópos barát ágyába, mivel nagyon szerette a természetet, a következő Pascual testvér ágyába dugta, mert az öklelésektől, ütésektől melege és társaságra volt szüksége.

Az ötödik malacot maga mellé fektette, és így, mind jól betakargatva, finoman aludhattak tovább. Hamarosan hallani is lehetett elégedett horkolásukat, bizonyítva, hogy cseppet sem hiányzik a kényelmetlen és nedves szalma, ahol eddig aludtak.

Micsoda riadalom támadt másnap hajnalban, mikor az öt szerzetes felébredt!

Ferke testvér azt hitte, még álmodik, amikor meglátta az ágyában a hatalmas állatot, aki hálásan nyalogatta az arcát. Ferke belecsípett, hogy rájöjjön, álom-e vagy valóság az egész, mire a meglepődött disznó alaposan állon harapta.

A házfőnök ingerülten hívatta Béni barátot.

- Miért csináltad ezt, Béni testvér?

- Atyám, tisztelendőséged mindig azt mondja, hogy akinek több van fél köpennyel vagy fél kenyérral, oda kell adnia. Mi rosszat csináltam én azzal, hogy fél matracot juttattam ezeknek a szerencsétleneknek?

Mit felelhetett volna erre a házfőnök! Remek ötletnek találta!

Ekkor azonban megjelent Sebestyén, a sekrestyés, és vadul vakaródzott. Persze a disznókról átvándorolt bolhák miatt. Nicanor atya is vakaródzni kezdett, mert semmi sem terjed jobban, mint a bolha. Aztán vakaródzott Ezékiel testvér, majd Jeremiás, a szabó, hogy azokról ne is beszéljek, akik egy ágyban aludtak a kocákkal. Úgyhogy végül is már minden szerzetes az ajtókhöz dörzsölt háttal vakaródzott.

A házfőnök úgy találta, hogy ahogyan a disznóól csak a disznóké, ugyanúgy a kolostor maradjon csak a szerzeteseké, és mindenütt jó, de legjobb otthon alapon - kerülve Szent Ferenc tekintetét - fogta és Bénivel visszavitte a disznókat a bolhákkal együtt az ólba.

26. MINDEN ÁLLAT DICSÉRJE AZ URAT!

Azon az éjjelen Béni barát a baromfióiban aludt, ahol több mint háromszáz mindenféle színű csirke szundított, fejüket a szárnyuk alá dugva. A kakasok a magasban aludtak, beképzettek voltak, mint a kínai mandarinok, a csibék meg kosarakban, szépen betakargatva.

Éjfél tájt beszűrődött a szerzetesek éneke és a zsolozsmák eddig mozdulatlan szavai új életre keltek itt a langyos baromfióban, úgy, ahogyan a nap sugarai is életre keltik a növények alvó nedveit.

- "Minden, állat dicsérje az Urat! Minden szárnyasa a földnek! Dicséritek mind, ti tollas állatok..."

Béni csak hallgatta a testvérek monoton éneklését. Aztán egyszerre csak felemelte a fejét, végignézett ezen a sok lusta állaton, akik jól tápláltak az igazak álmát aludták, anélkül, hogy a zsoldárok vagy az Úr dicsérete, a szerzetesek könyörgései érdekelték volna őket. Hát ezt nem lehetett elviselni!

Fogott egy nagy dorongot, és nagyokat csapkodva, kiabálva felébresztette az egész baromfitársaságot, aztán kihajtotta őket az ólból.

- Lusta banda! Hát nem halljátok, hogy hívnak? Gyerünk, gyerünk! Megyünk Istent dicsérni!

A riadt szárnyasok ideges röpködéssel, rikoltozással törtettek kifelé, ahol Béni a dorong segítségével a templomkapuig terelte őket.

Másodperc alatt úgy tele lett az egész templom csirkékkel, kacsákkal, libákkal, pulykákkal, hogy a szerzeteseknek torkukon akadt a zsoldár. Sebestyén testvér, látva, hogy ellepték a birtokát, a gyertyaoltó pálcával állta útját a merészebbeknek. A többi szerzetes is úgy hajkurászta őket, ahogy tudta, átugorva a padokon, hogy csakhamar minden tele lett tollakkal, kukorékolással, hápogással! Sőt iázással is, mert Csutak testvért megcsipte egy kakas, mire ő üvöltve szétrúgott egy imazsámolyt. Bautista testvérnek meg az orgonafújtatójába telepedett három kakas, és ahányszor megnyomta a billentyűt, mindig kirepült egy valamelyik sípból. Sisebutó testvér úgy csapkodta le magáról a tyúkokat, mint a szúnyogokat, a házfőnök atyának pedig az egyik a jobb vállára pottyantott egyet.

De most mégsem haragudott, mert látta, milyen elégedett Szent Ferenc arca, körülvéve a rengeteg csórtól, tarajtól, szárnytól! Így hát folytatták a gyönyörű zsoldár következő versét:

- Dicséritek az Urat, égnek és földnek szárnyasai!

Mire az összes baromfi olyan hangos, összevissza rikoltozást csapott az Úr dicséretére, hogy biztosan be kellett fognia a fülét, hogy meg ne süketüljön. A legjobb még az volt, hogy egy tyúk a Szent Ferenc csuklyájába tojta a tojását, mire a többi is tojni kezdett, és minden tele lett tojásokkal.

Én csak azt tudom, hogy Ferke testvér rántottát csinált reggelire egész éven át, és hogy a csirkék minden éjjel, amikor meghallották az örömteli szenténeket, felébredtek, egetverő rikoltozásba kezdtek, és utána mindegyik tyúk legalább fél tucát tojást tojt, és némelyik tojásban dupla sárgája volt.

27. AZ ESŐ

Sok minden történt a kolostorban azon a hosszú télen, nagyon sok minden. Aztán a rövid tavasz után jött a száraz, bágyasztó nyár.

A földek ki voltak égve. Nagy szárazság tikkasztotta az egész megyét. Szegény Lőrinc barát a veteményesben csak szamárkórót tudott szüretelni. Ha kicsit kapirgált a földben, sült krumplit talált. Ferke testvér az udvar kőlapjain sütötte a gesztenyét és a falubeli asszonyok a háztetőkön a paprikát. Sisebutó testvér, a kovács meg sem gyújtotta a kohót. Egyszerűen a napra tette a vasat, és az nem sokára vörösen izzott. Szent Ferenc meg volt ijedve. A gyertyák megolvadtak, és esténként hallotta a kacsákat vízért hápogni. Legrosszabb Olegario testvér helyzete volt, mert délután már tintát izzadt, és minden könyvét bepiszkította.

Az egyetlen, akit nem zavart munkájában a hőség, az Bautista testvér volt, mert amikor az orgonán játszott, kellemes kis légáramlat szálldosott a sípkból.

- Hangosabban játsszál! - kiabáltak neki a szerzetesek, akik majd összecsucsklottak fenn a kórusban a hőségtől. Carmelo testvér a csokoládékészítőben kétségbe volt esve, mert minden elolvadt, minden a földre folyt, és csupa piszok lett az egész műhely. De még ki sem nyithatta az ajtót szegény, mert minden bogár, ami berepült, légy, szúnyog, lepke vagy bármi más, csokoládéval fülig bevonva került elő. A veteményes tele lett furcsa bogarakkal, akik a káposztákon vagy birsalmákon csücsülve idegesen nyalogatták magukról a csokit.

És hát továbbra sem akart az eső esni, úgyhogy a szerzetesek megkongatták a harangot, és körmenetre vitték Szent Ferencet, aki nagyon örült, hogy járhat egyet a környéken.

A falusiak csatlakoztak a menethez. Mivel konok népség volt, zsebre vágott kézzel mentek, és a szemük sarkából lestek a szentet, mintha azt mondták volna: "Tudod, hogy a folyóba dobunk, ha nem lesz eső!" Az égen egyetlen pici fehér báránnyelű libegett, és mindenki azt nézte, még Szent Ferenc is, mert nem tudta, mi lesz a vége az egésznek.

Amikor a folyóhoz érték, a szomszagos békák tiltakoztak: brek-brek-brekeke! Tojásfejű Tamás, aki dühös volt, mert a földjén csak egy szál petrezselymet talált, csúfolódva kiabálta oda Szent Ferencnek:

- Brekeke, brekeke...

Sisebuto testvér ezt már nem hagyhatta annyiban! Felhúzta a csuhája alját meg karját, és egy jól irányzott horogütcssel egyenesen a folyóba küldte a nagy fejű hóst.

Egy másodperc alatt kitört a nagy San Quintin-i csata: csuklyák erre, sapkák arra, botok ellen gyertyák... Nahát, ami ott volt!

Szent Ferenc elérzékenyült, látva, hogy a szerzetesei ómiatta húzzák a rövidebbet; Nicanor atya fogak nélkül, Sisebuto testvér megtépázott szakállal, Ezékiel testvér bedagadt szemmel is folytatta a küzdelmet... Rákacsintott a felhőre, és az tüstént óriási jégesőt zúdított a földekre.

Ezzel vége is lett a háborúnak. Mindenki nagy egyetértésben a szent gyaloghintója alá kucorgott, és már el is felejtették az indulatokat. Aztán esni meg villámlani kezdett, és mivel féltek kidugni az orrukat, az egész éjszakát testvériesen összeölelkezve töltötték a falusiak meg a szerzetesek Szent Ferenc védelmében.

Hajnalban, mikor a nap felkelt, előjöttek rejtkehelyükről, mint a csigák vihar után. Szent Ferenc kisé színét vesztette, de elégedetten mosolygott. A körmenet szépen visszament a kolostorba, és mivel a mosoly ragályos, visszatért az öröm az egész faluba meg a kolostorba.

28. AZ ELLENŐRZÉS

Attól a naptól kezdve a házfőnök, aki komolyabb volt, mint egy fogfájás, nem korholta többé Béni testvért, ha elaludt imádkozás közben, sőt ő maga is elbóbiskolt néha a hajnali imákon. Máskor, meg mikor senki sem látta, szintén rohangászott kicsit a folyosókon, egyszer ebéd közben egy szöcskét engedett szabadon, és az éppen Ezékiel testvér tányérjába pottyant. Senki nem sejtette, hogy Nicanor atya volt a tettes, ő meg belesüppedt a csuhájába. Az egerek is megint annyira elszemtelenedtek, hogy az éléskamrában éppolyan szabadon közlekedtek, mint az orgonasípokban. Ráadásul a szerzetesek zokniban aludtak, ami pedig szigorúan tiltva volt. Mindaddig, amíg egy felülvizsgáló atya, tudomást szerezve mindezekről, egy szép napon váratlanul meg nem jelent a kolostorban. Csöngetett egyszer-kétszer, de senki nem jött ajtót nyitni, újból megrántotta a csengőt, erre a kötél a kezében maradt.

- Micsoda kolostor!

Bemászott egy ablakon, és ott találta Mamerto testvért, aki a cicával játszott. Ingerülten mondta neki:

- Miért nem nyitottad ki az ajtót, testvérem?

- Tessék? Süket vagyok...

Az ellenőr atya elpirult, amiért ennyire zord volt, és a templomba ment. A barátokat imádkozás közben találta, és jólesett neki ezt a rendkívüli odaadást látni. Aztán egy-két óra múlva rájött a horkolásokat hallva, hogy mindenki alszik. Köhintett egy párat, mire a barátok ijedten felébredtek, zajosan leejtve könyveiket.

- Aluszikálunk, aluszikálunk?

- Ö, igen, és azt álmodtuk, az égben vagyunk!

Kissé megzavarta az ellenőrt, hogy ez a válasz őszintének hangzott. Odament Szent Ferenc szobrához imádkozni, és hirtelen azt hitte, mosolyogni látja a szentet.

- Úgy látszik, már én is álmodom! - hökkent meg.

Az ebédlőben a barátokkal együtt ült asztalhoz, és sorban megkóstolta Carmelo testvér csokoládéját, Ezékiel testvér mézét, Silvino barát borát, és minden nagyon ízlett neki.

- Nagyon ízletes minden. Látom, hogy kevés bünbánatot tartotok.

Elszégyellték magukat a szerzetesek. Aztán hozta Ferke testvér a méregerős kolbászos babfőzeléket. Az ellenőr megkóstolta, és hápogni is alig tudott tőle.

- Testvérek, aki ebből enni képes, megérdemli az eget!

A szerzetesek szó nélkül bekebeleztek személyenként négy tányérral.

Épülhetett az ellenőr atya, látva a barátok áldozatvállalását. Ezek után felment a cellákat megsemlélni.

29. A HARANG

Mikor meglátta Olegario testvér cellájában a rengeteg papírmadárkát és Procopio testvér gyíkcskáit, és Jeremiás testvért végigcsúszkálni a folyosón, nagyon megharagudott.

De akkor gurult igazán dühbe, amikor egy szamarat talált az egyik ágyban, méghozzá zokniban. Összehívta az egész közösséget, és a barátok reszketve várták a Nagy Szidást.

Az ellenőr a szakállát simogatva, a fülét vakargatva erősen gondolkodott. Nem tudta, mit csináljon. Micsoda kolostor ezt?! Csupa szaladozás, horkolás, bogarak itt, nevetések ott, még Szent Ferenc is mosolyogni látszott!

Volt a torony alatt egy nagyon súlyos harang, talán még a mórok idejéből. Amikor az ellenőr atya elgondolkodva arrafelé sétált, azon törve a fejét, milyen büntetést mérjen a szerzetesekre, felpillantott

a kb. 30 méter magas toronyra, és a homlokára csapott.

Sisebuto testvér volt az első, aki megértette a gondolatait, és már ment is a kút köteléért. Erre Ezékiel is elindult az emelőcsigáért.

Már csak attól, hogy ezt felhozták a pincéből, a két barátnak megrándult a dereka.

Mikor a csiga fenn volt a toronyban, és a kötél rá volt kötözve a harangra, az ellenőrző atya így szólt:

- Kedves testvérek, gyürkőzzetek neki, mert itt akad munka mindenkinek!

- Nekem meg van fagyva a nagyujjam - mondta Minimum barát.

- Nekem megrándult a nyakam - mondta Lőrinc testvér.

- Nekem mumpszom van, sajnos - vetette közbe egy másik.

- Nekem meg vitustáncom...

- Csak húzzátok, húzzátok! Ez mindent meggyógyít! A szerzetesek nekiestek a kötelnek, de minden eredmény nélkül.

- Miért nem hozzuk ide a szamarat? - javasolta Procopio.

- Úgy van, úgysem tesz napok óta semmit! No, meg ő csinálta a legtöbb bajt a kolostorban...

Könyörgéssel és lökdösődéssel sikerült Csutakot a kötél egyik végéhez kötni. A berendezés re-csegett, és a harang méltóságteljesen emelkedni kezdett.

- Remek! Tovább, tovább! Én is segítek! - kiabált az ellenőr.

Már egészen kevés maradt hátra, és a harang felért volna a helyére, ha Béni barát nem éppen akkor jön ki az ebéd utáni gyümölcsöt eszegetve, és meg nem áll, hogy nyitott szájjal gyönyörködjön benne, milyen szépen halad felfelé az az acélóriás. Öntudatlanul eldobta a banánhéjat közben, az ellenőrző atya rálépett, egyensúlyát veszítette, és a húsz szerzetes úgy lökte földre egymást, szépen sorban, mintha dominók lettek volna. A harang visszazuhant, és zuhanása a magasba rántotta a kö-télbe kapaszkodó barátokat, mind. Különböző magasságokban csüggtek, a levegőben kapálódzva, visítozva, ordítozva és a kötél végén Csutak, hisztérikusan üvöltve.

Béni barát a fejét fogta rémületében, és nem tudta, mihez kezdjen. Rohant a konyhakésért, meg-élesítette, és nyissz! - egyetlen mozdulattal levágta a harangot a kötélről. Másodperc alatt zajlott le az egész. A szamar meg a szerzetesek nagy összevisszaságban földet értek, Béni barát meg, hozzánő-ve ijedtében a kötél másik végéhez, felrepült a harangtoronyba, és ott maradt a csigán csüngve.

A szerzetesek nyögve tapogatták zúzódásaikat, töréseiket, ficamjaikat, aztán megpróbálták felállni. Az egyetlen, aki sértetlenül került ki az egézből, az az ellenőr atya volt. Egészen meglepődött, hogy mindene épen maradt.

Még jobban meglepődött viszont azon, hogy a földre potyogott szerzetesek majd meghaltak a ne-vetéstől. Jól sikerült tréfának fogták fel az egészet, és arcukon öröm látszott fájdalom vagy bosszan-kodás helyett.

- Ő, jaj! Én voltam a hibás! - ismételte az ellenőr.

- Átkozott megcsúszás...

- Semmi baj! - nyugtatta Nicanor atya, akinek pedig a lába tört, és már el is kérte Olegario testvér botját.

- Így legalább két hónapig ágyban lehetek.

Az ellenőr atya Szent Ferenchez ment elbúcsúzni, akinek most nagyon komoly volt az arca. Az atya nagy büntudattal imádkozott az oltár előtt:

- Milyen szűkagyú voltam! Most már tudom, hogy a vidámság meg az Önmegtartóztatás, a vezek-lés jól megférnek egymással!

És akkor - talán álmodik megint? - észrevette, hogy Szent Ferenc elmosolyodott. Igen-igen! Nagy, széles mosollyal és vidám szemmel nézett le rá. Erre ő zavartan felállt, hátrálva kiment, és hirtelen úgy elrohant, hogy még csak el sem búcsúzhattak tőle. Nagyon bántotta, hogy rosszat gondolt ezekről a jószágos szerzetesekről. Amikor megérkezett a saját kolostorába, mindjárt a Főgyűlésre ment. Itt a legöregebb aggok ülészetek nagyon-nagyon komolyan, hosszú fehér szakállukat simogatva. Az ellen-őr atya elébük sietett, és: puff, úgy megbotlott a két lépcsőfokon, hogy teljes hosszában végigvágó-dott, és hasmánt ért a tisztelt ülés elé.

Az aggok, mikor látták, hogy a szerzetes nem ütötte meg magát, hangos nevetésre fakadtak, és megfedekezve a jelentésről, amit az ellenőrzésről vártak, megjegyezték:

- Meg kell csináltatnunk azt a lépcsőt már...

Az ellenőr atya meg boldogan, hogy megmentette Szent Ferenc kolostorát, csak mosolygott ma-gában:

"Hát még ha tudnák, hogy készakarva csináltam!"

HU ISSN 0324-3222

ISBN 963 11 6502 7

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Sziládi János igazgató

Szakra Lapnyomda, Budapest (89-0381)

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós

Műszaki vezető: Szakálos Mihály

Képszerkesztő: Gáspár Imre

Műszaki szerkesztő: Kardos Gábor

Terjedelem: 11,16 (A/5) ív IF 6305